

विज्ञानमन्त्रालय

๐ รามสิน เล่ม ๒ ๖๖

๐ จะ กล่าว ถึง อะสุรา รักษา ถ้า ทุก เข้า
 ค่ำ แสน ศุข สะโมสว องค์ สยม ภูวณยาน
 ๐ ประทาน พร ใน เขตร ตอน เปน แตน อะสุรา
 แม่น ถึง สัตว พลัด เข้า ใน แตน ยักษ์ มัน
 ชัก ชัก กิน เล่น เปน รักษา ครั้น เข้า เทียว
 เลี้ยว ถัด สะกิด มา ปราณา ช้าง เลือ เปน
 เขี้ยว ตน ไม่ ปะ สัตว พลัด เข้า ใน ถิ่น ที่
 อสุรี หลาก จิตร คิด ฉงน ภาว เหน ฟั่น้อง ทั้ง
 สอง คน จรตล ถัด แตน พะนาวา อสุรี ดี
 ใจ ต่ง ไต้ แก้ว หัวร่อ แล้ว อ้อม เติร ตาม
 เนิน ผา ถึง ฟั่น้อง สอง องค์ กุมารฯ เฮ้ย มิ่ง
 ถัด แตน บ้า ภู ว่า ไร จน เนื้อ ถึก มฤคิ ภู
 หนี ช่อน เพราะ มิ่ง จร มา มัน ตื่น ไม่ อยู่ ไต้
 ชีวิตร มิ่ง จะ เปน เขี้ยว แทน เนื้อ ไพร ทั้ง

ดอกไม้ เติง เสน่ ออก เกล็ดอน ตอน เจ้า
 พราหมณ์ พัง ยักขา มั่น ปราโธย ให้ เตือด ใจ
 เจ็บ จิตร ตั้ง พิศม์ ศร จึง ตอบ ความ ตาม จริ่ง
 ที่ ได้ จร ว่า ดู กร อสุรา รักษา ไพร ท่าน
 หยาบ ข้ำ หา เหตุ ไหว หัง จิตร คอย แต่ คิด
 ฆ่า เขา ให้ ตก ไชย เรา เติร เปลา มี ได้ เอา
 อัน ไต ไป ถึง สัตว ไพร ก็ ไม่ เหน เหมือน
 เจริง นี้ ตัว ท่าน ฤา เปน เจ้า พนาวาส คอย
 พินาฏ กิน สัตว เปน ภาศึกษา ที่ หลง เติร เกิน
 แตน ของ ท่าน มา เรา สอง รา ไม่ แจ้ง จึง
 ได้ จร อสุริน ยิน คำ ทำ พิโรธ แล้ว อ้า
 ไอรู ยืน เยี่ยง เทียม สิงขร ทวาด ร้อง
 ก้อง บ้า พะนา ตอน ได้ ฟาด ฟอน ฟั่น้อง
 สอง กุมาร เจ้า พราหมณ์ น้อย มา โธย มี ได้
 พรัน ไม่ หวาด ห้วน ตั้ง ล้าง อัทธิฐาน ขอ
 เตชะ บารมี พระ อาจารย์ ช่วย บ้อง กัน ไภย

พาด อัน ปัทมา แล้ว ยก หัตถ์ กวัด แก้ว พระ
 แสง ศรี เปน วานร กายสิทธิ์ อัน ฤทธิ์ กล้า
 ไต่ต ลำแดง แผลง เดชเดชา เข้า รบ รับ อสุรา
 ที่ ไนไฟร เสียง ผึง ผาง กลาง บำ ตั้ง พ้า
 ฟาด หิมวาท เลื่อน ลั่น สะนั่น ไหว เปน บด
 บัง สุริยา นภาไธย พยุห์ ใหญ่ มืด พ้า สุธา
 ดอน ถึง กระโจม โถม กอด กระหวัด กัด
 ยักษ มัน พัด ฟาด กลิ้ง กับ ลิงขร ทั้ง ยุงยาง
 กลาง บำ พนาตอน ระเนน นอน หัก วินาศ
 ออก กวาด ตง ทั้ง ผุ่ง เทพ เจ้า ทุก เขา ชุน
 รุกขมุต มิ่ง ไผ่ไฟร ระหง ย้าย สถาน จาก
 ที่ วิมาน ทรง ต่าง องค์ ต่าง ถี หลีก หนี
 จร ทั้ง ถึง สัตว์ จักุบาท ออก ตาษ ตื่น เลียง
 ครืน ๆ ค่าง ถึง วึ่ง สกลอน ห้วย ทหาร ธาร
 กระบอกชะโลธร ด้วย ฤทธิ์ รอน อสุรี
 กระบี่ ไฟ อสุรา เลี้ย ทำ กระบี่ ฟาด ถู

แขน ขาต อ่าณ เวช เข้า ติด ได้ อสุรี หนี ถึง
 แล้ว วิ่ง ไป ทดวง ไถ่ จับ สอง กุมาร เจ้า
 พรหมณ์ น้อย กอด น้อย ประคอง ชิด กร
 แกว่ง พระ แสง สิทธิ คอย หันหา ครั้น-เห
 ยักษ์ หักไหม้ใจ เข้า มา เจ้า หลับ ตา ฟาด
 ด้วย พระ ขรรค์ ไชย ถูก ยักษ์ ร้าย ภาย ขาด
 วินาศ กัดถึง ลง เอน อิง เขา เขิน เนิน ไส
 ตับ ชีวิตร ด้วย ฤทธิ์ พระ ขรรค์ ไชย มรณา
 อยู่ ใน พะนม วัน ฯ

๐ ฝ่าย ถึง ร้าย ภายสิทธิ ก็ สูญ หาย ราว
 ร้าย ก็ ลื่น ชีวาลัย เจ้า พรหมณ์ น้อย ขึ้น
 บาน ลำราญ ครั้น ก็ จรจรต จาก ศพ อสุรา
 อัม น้อย น้อย ค่อย เติร ที่ ร่ม ๆ แล้ว ชี
 ชม พวง พรวณ บุบผา ถึง ถ้ำ ทอง ที่
 เจ้า ของ มรณา เจ้า พรหมณ์ น้อย จินตนา
 แต่ ใน ใจ นี้ ถ้ำ แถว แถว บ้า คูหา หิน

ของ อสุริน ยักษ์ ที่ ตกไซย ตำริห์ พลง
 ทาง ภา น้อย ยา ไป ก็ เข้า ใน คูหา สถาวร
 เจ้า ชวน น้อย ชม ชื่น สุวรรณ ถ้ำ วิไลย
 ลัว แก้ว ผดุง ประพุก สร ลีลา ตาย หงาย
 จัก เปน แ่ง งอน ที่ ลาง ก้อน เหมือน หนึ่ง
 แกล้ง ไป แต่ง งาม เปน ลัทธิ สิงห์ วัง ยืน
 เชยง ยด ช้าง พร้อม หมด รูป ลีลา ดู น้า
 ชาม มี เตียง น้อย น้า นัง ที่ ตั้ง ตาม ฝ่าย
 เจ้า พราหมณ์ เติร พิศ พิณ มา ที่ ลาง แห่ง
 เหมือน แกล้ง ไป กั้น ห้อง เปน ชื่น ช้อง
 ตั้ง ฌก กำบัง ผา ถึง แทน แก้ว พรพรรณราช
 ดู พราย ตา ภา น้อย ยา ชื่น นัง บัดดัง กัก
 พรัน เหน ลีลา จากก เปน อักษร ชื่อ ว่า
 ถ้ำ ประทานพร ใน ไพร ลัทธิ เจ้า เข้า อยู่
 คูหา ใน บ้า วัน ค่อย ก่ออม เกดียง เตียง
 กัน อยู่ สำราญ เวลา เข้า เข้า ไป ใน ไพร

สณห์ แสง ผด พฤษภา เปน อาหาร เทียว
 เสาะ หา มา ให้ พระ กุมาร แสน ตำราญ
 อยู่ ใน ถ้ำ แต่ ลำพัง จน พระ หน่อ บดินทร์
 ขึ้น สถาน รุ่อย่าง คลาน เล่น ได้ ตั้ง ใจ
 หวัง เทียว ผดัก ลีลา ตาย กระจาย พัง
 มี กำลัง เจ็ด ราชสิงหราช เจ้า พราหมณ์ น้อย
 ห้วน หวาด ประหลาด จิตร เมื่อ เด็ก นิด หนึ่ง
 ชั่ง แร่ง นี หนัก หนา เหน จะ มี บุญ เกศ กุ
 มารา จินตะนา นึก ความ ให้ นาม พถัน ชื่อ
 รามสิน สุริยวงษ์ ทรง สวัสดิ์ดี ด้วย หน่อ
 ฤๅษี มี ศร พระแสง ขรรค์ ค่อย จำเรญ
 วัฒนา ใน บ้า วัน เจ้า เลี้ยง กัน อยู่ ใน ถ้ำ
 กำหนด นาน ๖๖

๑ ขอ หยุด ยั้ง ยก อยู่ ที่ คูหา กุมาร
 กับ พราหมณ์ ใน ไพร สณห์ จะ ก่อว

ความ ตาม อะติคณิทาน ยัง มี เมือง พระยา
 มาร มะหิมมา อัน ธานี มี นาม จง ขาม ศักดิ์
 พระยา ยักษ ปรากฏ ด้วย ยศถา ชื่อ จัตุราช
 อสุริน บิน สุรา พระ เตชา พุ่ง เพื่อง เรือง ชะ
 จาย มะเหสี ชื่อ ตรวีนนาสูร ไร่ ประยูร
 ไอรส ที่ ลีบ สาย ขาม ศักดิ์ นั้คเรศ ลำราญ
 กาย ทั้ง หญิง ชาย ราษฎร ไม่ ร้น รน
 จอม พิกพ อสุริน บิน ยักษ ครั้น สุริยา ถับ
 ห้อง พระ เวหน สถิตย์ เหนือ แทน สุวรรณ
 อัน อำน ทเทพ ตถ อสุริน สุบิน พลัน ว่า
 ดาว ลอย นภาทาง ทาง ประเทศ มา ตก เขต
 เวียงไชย มะไหสวรรย์ จอม พิกพ อะสุรา เก็บ
 มา พลัน ให้ ตู เล่น เปน ขวัญ ทั้ง หญิง ชาย
 ครั้น อยู่ มา ฆาตุก สุนกน สนวน ดาว ก็ ลอย
 พะโยม มาน ไม่ เหน หาย พะนาสูร ช่น แค้น
 แสน เลี้ย ตาย ฐูลีก กาย ตก พระไทย ขึ้น

ไฉน ภาว แจ่ม แจ้ง แสงศรี สุริเยศ ล่อง ประ
 เทศ แฉว ทาง สว่าง หล้า พระ สะสง ทรง
 เครื่อง แด้ว ไคลคตา อะสุรา ออก ท้อง พระ
 โรง พถัน แต่ ล้วน ามุ ยักขา เสนา มาตย์
 เผ้า พระบาท คอย รับ ลั่ง ณรัง สวรรค์ ศิโรราบ
 กราบ น้อม อยู่ พร้อม กัน พระ ปืน ชัน ปก
 เกษ ประเทศ ไทย ทำหรัส ถามโหรา เมธา
 หมอ เถ่า ช้อ พระ สุนิน เมื่อ จุโสมย ทั้ง แต่
 ต้น จน ะสาณ ที่ สุด ไป ตาโหร รู้ ดู ใน ทำ
 รา ยาม วาง สำหรับ นับ นีว ไป ตาม หมอ
 ประจักษ์ ช้อ พระ นิมิตร ไม่ คิด ชาม โหร จึง
 ทูล ตาม มุถ คดี ความ ว่า วัน ศุกร ยาม สาม
 ราตรี การ อัน ดาว น้อย ดอย ไฟ ตำราไฉน
 ว่า จะ ใต้ บุตร พลัด พนัสสถาน จะ ภาฯ ถบ
 จบ ไฟ สุธา ธาร นคร มาร ก็ จะ ช่น เพราะ
 บุญ แด้ว จะ ถับ ถับ หาย ไม่ เหน สุญ จะ

ได้ พูนเพิ่ม เทวศ ถวิต หา อยู่ อุตระ จร
 ธาน กันดาร มา ใน ตำรา ว่า แจ้ง ประจำษ
 ครัน ๖๖

๐ บ้าง นรินทร์ ปิ่น วัง ได้ พัง ชัด โสมนัก
 ปรี เปรม กระเซม ลันต์ ให้ ผูก คชเชน ทศโย
 ธา พถัน ลัง แล้ว จาก แท่น สุวรรณ อัน รุจิ
 เล็จ ด้วย พนังงาน ชนาน นาค ขึ้น มณเฑียร
 ทิพมาศ มณี ศรี สะพรั่ง เหล่า สาว สุรางค์
 นาง คินี อสุรี ทรง เครื่อง สำเร็จ พถัน จึง
 ลัง นาง วันนาสุร มะเขษรี แล้ว อสุรี จาก
 ปราสาท ณรัง สรรค์ ขึ้น เหนือ คอ ไอยรา สง่า
 ครัน เลี้ยง สนั่น เลิก ทศโยธา ออก จาก
 วัง ตั้ง ภักตร เข้า หิมเวศ ตาม ประเทศ ทิว
 ไม่ ไพร พฤกษา ไส ช้าง ทรง ดั้น คง แตน
 พนาพา ชับ โยธาตาม ทิศ อุตระ ทาง ทั้ง เลี้ยง
 คช เลี้ยง ทศโยธา มาตย์ พถ มาร เกล็ดอน

เล่ม ๒

๐ รามสิน ๖๖

๕๓

กลาด ใน ขำ กว้าง ดู ถั่ว ๆ ทิว ธง ใน
ดง ยาง สุกา ทาง ตั้ง จะ แยก แดง ทำลาย
ให้ สนั่น ถิ่น เดือน สะเทือน ไหว ทั้ง เนื้อ
ถึก มฤคไพร สิ้น หิ้งหลาย ผุ่ง เลื้อย สิง ลิ่ง
พลัด กระจัด กระจาย ราว ร้าย กอง ทัพ
จับ กิน พลัน จัตุราช อสุริน บิน พหล ก็
เร่ง พล รีบ ไป ใน ไพร สิ้นที่ ได้ ตาม คืบ
นาที่ กับ สี่วัน ไกล เขต ษัณท์ คุหา
พนาทร ๖๖

๐ ขอ หยต ยก อสุรา โยธา หาร จะ กล่าว
ถึง พี่น้อง กุมาร ละไมสร ทั้ง พี่น้อง สอง
รา สภาวร ยี่ กลาง ตอน แดน ดาว
พะนาวา ครั้น เข้า เข้า ไพรวัน เทียว สิ้น
สอย กุมาร น้อย นั้น อยู่ เฝ้า คุหา เจ้า วัง
เด่น ตาม เฝิง เริง สีสดา ที่ ร่ม ๆ รุกข ลำ
วณ ใจ ๖๖

๐ ฝ่าย โยธา อสุริน ขึ้น กระษัตร ก็ รับ
 รัต มา ใน บ่า พฤกษา ไสว เทพเจ้า เข้า ตน
 บันดาล ใจ เจ้า กรุงไกร อสุรา พระยา มาร
 ให้ เหน พระ กุมาร ใน บ่า ลัก เจ้า กรุง ยักษ์
 บริเปรม เกษม สานต์ สั่ง ให้ หยด โยธา บัน
 ตา มาร บริวาร ยั้ง ไว้ ใน ไพรวัน จึง ให้
 แปลง กายา เปน มานุษ บริสุทธี เชิด โนม
 ประโดม ชวัญ ตำอาง อ่อน งอน งาม ไป
 ตาม กัน ตั้ง เทวณ เมือง พ้า ลง มา ไพร
 จัตุราช ฤทธิรง ทรง ดำเนียร ถัด เติร มา ใน ดง
 พง ไสว ค่อย ค้อม มอง มา ตาม ช้อง
 พฤกษา ไพร เหน หน่อ ไทย นึ่ง ถ่น บน ลีลา
 วิไล ทรง องค์ อ่อน น้ออัน จิตร ยักษ์ พิณจ
 แด้ว นึก เสนหา จึง ออก ไป ให้ เหน ซึ่ง
 กายา มี วาจา ทัก ถาม เนื่อ ความ ไป กุมา
 รา ทารก ตก ประหม่า แล้ว จึง เข้า คูหา

พดาง ร้อง ให้ อสุรา คว่ำ หวิด วึ่ง ติด ไป
 พระ หน่อไทย โสกา แล้ว ว่า พลัน เจ้า ประ
 คุณอย่า ได้ จะ ให้ ของ ทั้ง เงิน ทอง มี สิ้น
 ทุก สิ่ง สรรพ ใน คูหา ข้ำ ถม อุดม ครั้น สาร
 พัน เพชร นิล แก้ว จินดา ของ สำหรับ กับ ถ้า
 อัน ถ้าเกิด ไป ดู เกิด นั้น จะ ให้ ใน คูหา
 แต่ ถ้วน ของ ดี ดี มี ราคา พระ เจ้าตา ต้อง
 ประสงค์ จง เอา ไป อสุริน ยิน ว่า น่า สัก
 เวศ พ่อ ตวง เนตร บิดา หา เอาไม่ อัน เงิน
 ทอง ของ เจ้า เรา ถมไป มาก กว่า ใน ถ้า ทอง
 ของ ลูก ยา พ่อ มา รับ เจ้า ไป ไว้ เปน บุตร
 จะ รัก สุก ตวง เนตร ทั้ง ข้าย ขาว ไป เกิด
 พ่อ ตวง จิตร ของ บิดา แล้ว อสุรา อ้ม ไป
 ใน ไพรวัน แล่น สงสาร พระ กุมาร รามสิน
 เมื่อ อสุริน ภา ไป ใน ไพร สิ้นที่ เจ้า ร้อง
 เรียก เขษฐาน ใน บ้า วัน สิ้น อัน ว่า ให้ มา ใน

คง ค่อย อยู่ เกิด แต่ นี้ หนา พื้ เจ้า จะ เจียบ
 เหงา คูหา บำ ระหง ทุก เข้า คำ ย่ำ แสง
 พระสุริยง จะ อ้าง ว้าง กลาง พง พนาวา
 พระ คุณ เข้ม เคย อยู่ เปน คู่ เล่น จะ ว้าง
 เหน น้อย แล้ว พระ เชษฐา ใต้ พระองค์ ทูล
 กระหม่อม ของ น้อยยา น้อย ขอ ลา ก่อน
 แล้ว อยู่ จง ดี ๖๖

๐ ฝ่าย ยักษ์ แปลง แกล้ง หลอก ประ โถม พ้อ
 นิ่ง เกิด พ้อ แล้ว จะ ภา มา หา พื้ พลา
 ขุบ เขต ชตนา ค้วย ปราณ อสุรี รืบ เติร ทำ
 นิร ไป ๖๖

๐ ขอ กล่าว กลับ จับ ความ เจ้า พราหมณ์
 น้อย เทียว ลั่น สอย สุก ห้าม ตาม วิไล
 ชุบัตี เหน เปน ตาง ที่ กลาง ไฟร เทพไทย อา
 เกท บอก เหตุ พราหมณ์ ผลไม้ เคย เหน ก็
 สูญ หาย พิกต กลาย รก หนา เปน บำ หนาม

หยุด พินิจ คิด แคลง ไม่ แจ้ง ความ กุมาร
 พรหมณ์ กลับ มา คูหา พลัน ประหลาด แล้ว
 ทาง เหน จะ เปน เหตุ ธิบ ประเวศ ลัด ป้า พนา
 สันต์ แสน วิตถ ออก รั้น ด้วย รัก กัน . ถึง
 เขตวัน ถ้า ทอง เรียก น้อย ยา ยิง เรียก ก็ ยิง
 เจ็บ สด เลียง เทียว มอง เมียง คั่น ไป ใน
 คูหา เหน แต่ ศร กับ พระขรรค์ อัน ศักดา
 หยิบ ตำรา เรียน รู้ ออก คูหา พลัน ทาง ตำหรับ
 นัย ใน ไสย เพท ก็ รู้ เหตุ ความ สิ้น ทุก
 สิ่ง สรรพ์ อสุรา ภา หนี เข้า ไพรวัน ไป เขต
 คั่น เมือง ยักษ ประจักษ์ ความ อยู่ ข้าง ทิศ
 ทัก ลิน ถิ่น ประเทศ นั้เรศ อสุริน ธานี ชาม
 ครั้น แจ้ง ใน ไสย เพท คำกริ พรหมณ์ จะ
 คิด ตาม น้อยยา ด้วย อาไถย พระขรรค์ ศร กร
 กอด ไว้ กับ ออก น้ำ ตา ตก สอิก สิ้น ให้
 ทั้ง แต่ นี้ มี แต่ จะ นัย โกล เหว วิบัติ ชัด

ให้ไปจากกัน โอ้เสียแรงติดตามได้
 ความยาก ทนลำบาก บุก บ่า เจียน อาสว
 สาทิภักดี รัก ร่วม กับ ชีวัน อยู่ ด้วย กัน เข้า
 คำ ใน ถ้ำ ทอง เจ้า ก็ พลัด พียา กำพร้า
 พราก ถึง แสน ยาก ก็ ได้ เหน กัน เปน
 สอง อุสาค์ ถนอม กล่อม เกดียงได้ียง ประคอง
 โอ้ จะ นับ ลับ นื่อง แต่ นี้ ไป รำ พลัง ทาง
 ออก จาก ถ้ำ แก้ว พิณจ แฉว ใน บ่า พฤษภา
 ไสว ไม่ รม ภาทธร นื่องยายิ่งอาไธย ลิ่น ให้
 เรียก หา มา ใน ดง รามสิน ดวง เนตร ของ
 เศษฐา อัน ชีพ ของ พียา จะ ผุยผง เหน
 ม้วย แน่ แด่ ตื่น อยู่ ใน ดง ไหน จะ คง
 คื่น รม ประสบ กัน แล้ว แด่ ดู คุหา ที่ อา
 ไทรย แสน อาไธย ที่ เล่น เกษมสันต์ จำ เปน
 จำ ไป ใน ไพรวัน อาตุร ตื่น ลัด บ่า พะนา
 ลี ถวิล หวัง ตั้ง ภาทธร สู่ ทักถิน หมาย บุ

วิน นัคเรศ ของ ยักษ์ เจ้า ร้อน แสง แรง ลื่น
ไม่ สม ประดี แสน ทวี พุน ทะเวศ มา ตาม
ทาง ๖๖

๑ ฝ่าย ปีน บัก ยักษ์ แปลง จำแดง เพศ วัป
ประเวศ มา ใน บ้า กว้าง ถึง กอง ทัพ หยุต
ที่ ตง ยาง ขึ้น ทรง ช้าง พระ ที่ นั้ง อดังกร
ระหิต ระหง ทรง ช้าง กลาง อากาศ แผ่น
ผงาด ธง ทิว ปลิว สดอน ให้ สนน
นั้น พ้า สุธา ตร ขัป นิกร หมอก มืด พะ
โยม มา ลัก ครุ หนึ่ง ก็ ถึง นิคม เขต
พระ นิเวศ บุรี รัก ของ ยักษ์ จึ่ง ยับ ยั้ง
ตั้ง ให้ เปน โกลา จาก นภา ลง พื้น พิ
ภพ มาร จอม พิภพ อสุริน ปีน ยักษ์ ลัง
เสนา ผู้ใหญ่ ใน สถาน ให้ เกณฑ์ กอง ร้อง
บ่าว ชาว เมือง มาร ไป ตาม บ้าน ชนบท
พระ บุรี ให้ จำแดง แปลง กาย เปน มนุษ

บริสุทธิ ไป ขึ้น ทั้ง กรุงศรี รับ ตั้ง แล้ว อสุรา
 ปืน ธานี จรติ ขึ้น บน มณฑลเชียร มาร พร้อม
 สุรางค์ นางราม งาม จิต นาง นิมิตร ที่ ส่า
 หรับ ร้อง ชับ ขาน อสุรา ภา บุตร สุต สาราญ
 บน ปราง มาร ทิพมาศ ปราสาท ไชย พร้อม
 สุรางค์ นาง สนม มะเหสี ต่าง ยิน ดีปรีดา
 จะ หาไหน บ้าง ชม ไฉน ไฉน ดูป พระ หน่อ
 ไไทย เสียง จอ แจ แห่ ไป ทั้ง ปราง ปรา เจ้า
 กรุง มาร เอื้อน ของการ ปราไฉน ถาม พ่อ ไฉน
 งาม ดวง เนตร ทั้ง ช้าย ขวา พ่อ ขอ ถาม
 นาม กร พระ ดูกยา จง บอก แก่ บิดา เกิด
 ดวง ใจ ชัน ถิ่น ถาน บ้าน เมือง ของ ดูกยา
 อยู่ ถิ่น แดง ธานี บุรี ไหน บังเกิด เหตุ
 เกต พาด ประการ ไต ฤา ขวัญ ใจ เกิด ใน
 พนาภา พระ บิดุเรศ ชนนี้ พ่อ ชื่อไร อย่า
 ร้อง ให้ไป ไย พัง พ่อ ว่า จึ่ง โอบ อ้อม ชุบ

เชต ชตนา แล้ว พ่อ จะ รับ เชษฐา มา ธานี
แสน สงสาร พระ กุมาร รามลิม หวด ถวิต
ตรึก ตรอง ยี่ง หมอง คีรี คิด ถึง กรรม เวร
มา ยายี คิด ถึง พระ ชนนี้ แด บิดา เหตุ
ไฉน ไย ถูก ท้อง ถอย แผ ใน กระแส แสน
เขญ เปน หนัก หนา แล้ว หวด จิตร คิด ถึง
พระ พี่ยา รอด ชีวาก็ เพราะ พระพี่ พราหมณ์
ปาน ฉนี้ เชษฐา จะ หา น้อย จะ รำ ร้อง
ตาม ทิด ไม่ คิด ขาม จะ ชีต ชูบ ไสก สลัดย
ทุก วัน ตาม คิด ถึง ความ ตก ยาก ลำบาก
ครั้น แล้ว ก้ม เกด้า วันทา พระยายักษ์ ชบ
พระภักตร ไสก เสรว์ กำสตร สลัดย ล้วน พดาง
ทูล พดาง ทาง รำพัน ตั้ง แต่ ต้น จน วะสัน
ที่ สุด ปลาย เจ้า กรุงมาร พัง สาร แสน สั
เวศ กลั้น พระ เนตร ไว้ มิได้ พระไทย หาย
ไ้อ์ กรรม เวร ถูก รัก เจียน จัก ตาย แล้ว พุ่ม

ฟาย กอด ลูก เข้า โศกี้ วันนาสุร แจ้ง สาร
 กุมาร เล่า ก็ โศก เศร้า แซ่ เลียง กำสดศรี
 นาง สนม ใหญ่ น้อย พลอย โสกี ทะละซี
 วิ ผูก กำนัด จะ บัดไฉน ต่าง รำพัน พร่ำ
 ว่า น้า ลังเวศ จน สุริเยศ ลับ ถ่วง เหลี่ยม
 ไสล กรง กระษัตริ ตรัส ชวน พระ หน่อไทย
 พวก สาวใช้ อ้อม ตาม เสด็จ จร ครั้น มา ถึง
 แทน ที่ ไสยาสน์ ประคอง ราช โอรัส สาย
 สมร บันทม เกิด ดวง จิตร ของ บิตร กุมา
 รา อาวรณ์ ถึง พี่ยา โอ้ย ยาม นอน พื กัดอม
 ถนอม นื่อง จะ ง่วง เหงา เศร้า หมอง แล้ว
 เชษฐา หุก เข้า เย็น เคย เล่น กัน สอง รา
 โอ้ย พี่ยา เพื่อน ยาก มา จาก ไกล อสุรา
 ปลอบ ว่า พระ ลูก แก้ว ตัก อยู่ แล้ว นอน
 เกิด ขย่ำ ร้อง ให้ ฝ่าย พวก สาว สรรค์ กำนัด
 ใน บำเรอไทย ขับ กัดอม พร้อม สำเนียง

บ้าง ไทย หวด ครอบ เกรง บันเลง ก้อง มโห
 รี ติช้อง ประสาร เลียง ดั่ง เสนาะ เพราะ
 ถ้ำ ด้วย สำเนียง กุมาร เอียง มอญ หลับ
 ระวัง ไป จน แสง ทอง ส่อง ฟั่น พิภพ แผ้ว
 ทั้ง ไก่ แก้ว แจ้ว เลียง สำเนียง ไสย ระวัง
 ช้อง ก้อง ดั่ง ทั้ง วัง ใน พ่อ หน่อไทย
 พลิก ฟั่น ตื่น ไสยา เจ้า กรุง มาร ยักษ์ วัค
 น้ำ เอา สง ภัทร ให้ ลูก วัค พดาง เสว
 แล้ว เขต หน้า เจ้า ถนอม ก่อม เลียง พระ
 ลูกยา อสุรา วัค ทัด กับ หัดไทย ๖๖

๐ วันนาสุร มเหสี ประวิพัตถ์ นาง กระ
 ษัตร์ ปรีดา จะ หา ไหน จึง สั่ง เหล่า สาว
 สรรค์ กำเนิด ใน จะ ทำ ขวัญ หน่อไทย กุมาร
 ให้ จัด แจง แต่ง วัน ตั้ง บายศรี หา นาทิ คั่น
 วัน ชันษา ได้ วัน ศุกร ฤกษ์ ยาม ตาม ทำ
 รา พรหมณ์ พฤตมา แวด ถ่อม อยู่ พร้อม

กัน ทั้ง เถ้า แก่ แซ่ นั้น เลียง ก้อง สำ
 เนียง จัง ใน มไหสวรรย์ จึ่ง ภา พระ กุมาร
 ออก มา พลับ เน้ บน บั ลัก รัตน์ ชั้ววาท
 งาม ประเลื้อ เลิศ บุรุษ สุต สวาสดี ท้าว จัก
 ราช บริ เปรม กระเชม สานต์ พร้อม พระวงษ
 พงษา เสนามาร พฤตมา จารีย์ กราบ ก้ม บัง
 คมคัต จึ่ง เชิญ เทพ รุกข์ เชน เนิน ไสด
 ตาม วิไลย ช้อ ความ ที่ เชิญ ขวัญ จบ แล้ว
 จุต เทียน ไชย เวียน ไป พลับ ช้อง ก็ ลั่น
 หึง โห่ ขึ้น เอา ไชย ทั้ง ตนตรี แตร สังข์
 ประคัง ก้อง ระนาท ช้อง ประโคม ครัน
 สนั่น ไหว แล้ว สำเร็จ เสวย สัพ ด้บ เทียนไชย
 เอา จันทน์ เติม ภากร ให้ พร้อม กัน ครัน
 เสร็จ ซึ่ง ทำ ขวัญ ด้วย หรรษา อสุรา บริเปรม
 เกษม สานต์ จึ่ง เลือก เอา เหล้า สาว ศรี บริ
 วาร พนักงาน สำหรับ เลียง กุมาร แล้ว

ให้ เทียบ หา จัด มหาต เล็ก ถ้วน เต็ก ๆ ถูก
 ฎี มี ยศธา ให้ รุน รว คราว พระ กุมาร
 เอา เข้า มา เล่น ด้วย พระกุมาร ถึง ห้า ร้อย
 แต่ ถ้วน กระทบ เต็ก มหาต เล็ก เล่น สุข
 สนุกนี้ สนาน ทั้ง เข้า เย็น มิได้ เว้น ทิวาวาน
 กิตติสัท พัง ชาน ทั้ง ธานี สง สาร หน่อ
 ขัทยาจักร วิมล ภัทร มัว หมอง ไม่ ผ่อง
 ศรี ตัว เปน สุข ใจ ทุก ระทม ทวี ใน บูรี
 อสุรา มา ช้ำ นาน ทั้ง เย็นเข้า ชื่น เผ้า พระยา
 ยักษ เรอ รัก เหมือน บุตร สุด สงสาร ใน
 ถูกยา ปราโมช ไพรต ประทาน บรรณา การ
 มิได้ เว้น สัก เวลา ๖๕

๐ ขอ ยก เรื่อง ไว้ ก่อน นคร ชาม กล่าว
 ถึง พรหมณ์ แสน เทวศ ผู้ เชษฐา ทุก เข้า
 คำ ร่ำ ร้อง ถึง น้อยยา สุด อนาทร เทวศ ใน

ไพโรจน์ จะ กล่าว ถึง ฆี บำ พนา หนวม ปี
 ศาจ พรหมณ์ บิดา ที่ อาสน์ ยัง ไม่ เกิด อยู่
 สู้ ทรมาร ครัน เหน้ ลูก นั้น ได้ ยาก ลำบาก
 ภาย จึง มา หลอก บอก อรรถ ให้ ชัด เหตุ
 หวัง ให้ รู้ เวช ลีน ทั้งหลาย ทำ พยับ สุริ
 ยน ฝน ตก ปราย พยับ ร้าย หัก ค่น พิกต
 งาม เขา ฝุ่น ทราย ปราย ชัด กัด ข้ำ พุด
 พิมพ์ เพื่อ ว่า ภาษา ลาง ทำ อ้า ปาก เหลือก
 ภา สูง กว่า ยาง กะตาง งาม แดบ ถิ่น ลง
 เลี้ย ทัว แล้ว กลับ หาย สูญ ไป จาก
 ลาง ทำ ทุก อย่าง เกิด เปน เหน้ แต่ หัว ฌม
 ขาว ยาว กว่า ตู น้า กลัว ไม่ มี ทัว ตื่น มือ
 ฮือ ๆ คราง เจ้า มาโดย ไหว หวนให้ ขวัญ
 หาย วรรณ ลั่น รัว ท้วย กลัว ลาง ภา
 แจ่ม แจ้ง แสง ประเทศ ล่วง ทาง พิกต
 งาม ปีศาจ ร้าย ก็ หาย พถัน เจ้า มาโดย ลง

ความ ทรมาน สวาสดิ์ ครั้น ปีกาจ สุกญ ไปในไฟ
 สันต์ ค่อย สม ประดิ วิ วิบ จรวรวิ เหน
 ลีลา ผุด กั้น ที่ ทรง มา ประหลาด สุด หยุด
 ดู ก็ รั้ เหตุ ของ วิเศษ สม มาตร ปราณ
 เจ้า ยิ้ม พลัง ทาง หยิบ ลีลา มา เรียบ วิ
 ชา เจน แจ้ง กระจ่าง ใจ ประสิทธิ ทด ทอง •
 คนอง เดช แสน วิเศษ ศักดา จะ หาไหน นิร
 มิตร บิด เปน ทุก สิ่ง ไป เวทนา มาใน พนม
 นาน เจ็ด เดือน เจ็ด วัน บันฑู เขต ร ถึง
 ประเทศ ธานี ถิ่น สถาน เลี้ยง คนอง ก้อง
 กึก พิภพ การ นคร มาร ชัดเริก สนั่น ใน
 เจ้า พราหมณ พัง ตัง ก้อง ทั้ง กรุงศรี นี ธา
 นี เกิด เขญ เปน ไฉน ประหลาด จิตร คิต
 แดง ไคร่ แจ้ง ใจ เจ้า มาโดย ตรึก ความ
 ตาม ทำนอง ผู้เดียว ขาน คำ บูรณ ว่า หั
 หาย ถึง จะ ตาย ก็ ให้ เหน กัน เปน สอง

จึงหยิบเอา ศรีไชย ตั้ง ใจ ปอง กร ประคอง
 ยก ขึ้น ใต้ เกษ พถัน ร่าย พระเวธ อารมณ
 ประสม คาบ จึง เสก สาน เปน บุรุษ เกษม
 สันต์ หยิบ พระแสง แปลง เปน ไม้เท้า พถัน
 เจ้า พราหมณ์ นั้น ร่าย เวธ วิเศษ ชาญ กลับ
 กายา เปน มหา มุนี เตมา ภา กั้น เข้า ใน
 เขตฯ ประเทศ สถาน ทำ หัวร่อ งัน งบ เกือบ
 ตก ตะกาน ให้ เท้า กราน ร้อง ไล่ พุท ไชย
 มรณา มา เบียด อาเจียน โรค แก่ โทก เกิด
 ชะรา ทั้ง ตา หู มัจจุราช เร่ง รัต เปน สัตว์
 มิได้ รู้ ตับ ชันธ ว่า วันไร พุด พิมพ์ พำ เพื้อ
 มา ถึง ตลาด ยืน บิณฑบาตร ร้าน สาว ๆ ที่
 สดใส ถูก ลีศ จิ้ว หิ้ว ยาม วัง ตาม ไป ถี
 เข้า ใน พระ นิเวศ สถาน วัง เหน นาย ประ
 ตู อยู่ เฝ้า เข้า ไป ถาม ให้ แจ้ง ความ ใน
 อารมณ นิยม หวัง ทำกระหาย กาย ทรม หนาก

อุกทัง นาย ประตุ ตัก ตั้ง ประเคน พลัน เข้า
 มา นั่ง เสี้ย ข้าง ใน ชี อ้าย หนู เจ้า คุณ
 อยู่ ไกล ไกล ถึง ไหน นั้น พระ ฤๅษี ได้ ที่
 ที่ บอก พลัน เรา อยู่ คันท กุฏ วิม พระหิม
 พาน ไม่ สบาย ชาย ชม นิคม เขต ร เหน
 ประเทศ ใหญ่ โต ระโหฐาน บ้าง ประสาท
 ราชวัง อลังการ นำ ลำราญ ฆาตุก สุนกนี ใน
 อัน บพิท จักร พงษ ตำรง พ้า พระ ชันษา
 แก่ หน้ม ลัก เพียง ไหน ครอง ภาว ฆาตุก
 ด้วย โภโคย ฤๅโรค โภย มัว มี ราชิ กาย
 ทำว เธอ มี ปิยะบุตร สุต สวาสดี ฤๅ ไร
 ราช ไอรส ที่ สืบ สาย พระนามโต ไคร่ แจ้ง
 จง พิปราย ฝ่าย ยักษ ร้าย เล่า ความ ไป ตาม มี
 เธอได้ บุตร สืบ กระษัตริ นาม จัตุราช มี ดวง
 สวาสดี ถูก เลี้ยง อยู่ เคียง ที่ ฤๅมาร นั้น

ชันษา สัก ห้า ปี ไป ประภาษ พนาถ ได้ เข้า
 มา จึง ร้อง บ่าว ชาว ชน ตำบล เขตฯ ทัว
 ประเทศ ชาม คักดี ของ ยักษา ให้ จำแดง
 แปลง เพศ อสุรา กลับ เปน มานุษ ลิ่น ทั้ง
 เมือง มาร กลับ โอไรศ จะ เหน ว่า เปน ยักษ
 พระโปรต นัก ถนอม ไว้ ใน สถาน นี้ ประ
 เทศ ธานี บูรี มาร ต่อ เกิด การ จึง ต้อง
 แปลง จำ แสง กาย เจ้า พราหมณ น้อย มุนี
 ฤาษี สิทธิ เหน สม คิต ตั้ง มาตร ที่ มาตร
 หมาย ภอ ช่อน แสง สุริยัน ตะวัน ชาย
 ก็ ลา นาย ทวาเรศ ประเวศ ไป ค่อย ทำเนิร
 เดิร ลั่น งก งาม ก้าว ถือ ไม้ เท้า กราน คล้า
 ถล้า ไถล จาก นคร จร ตรง เข้า พงไพร
 รีบ มา ใน หิมเวศ พนาถ ถึง ต้น ไทร ใบ
 ชิต สะถิตย รม สำราญ สม เหมือน มาตร ที่
 ปราณ ยัม สำรวล สรวล ลั่นต์ จำน้นจา ก็น

สอง รา อยู่ ที่ ร่ม พระ ไทร ทอง จน สุริยา
 ทรง สิงหราช ธิบ ถับ ทวีป ฟาก พ้า เวหา
 ห้อง สว่าง สวรรค์ จันทร เรือง ประเทือง รong
 นภา ผ่อง แฉ่ว พ้น พิกพ พง พราหมณ
 ฤาษี ปรีเปรม เกษม จิตร ครั้น อาทิตย์ ถับ
 ไผ่ ไพร หง ภา กัน จร จาก ตอน พนา ตง
 ก็ หมาย ทรง เข้า มา ภาว มาร จึง ร่าย เวช
 วิเศษ กำบัง หาย ไม่ เหน กาย เข้า ไป ได้ ใน
 สถาน ถึง ปราง รัตน์ ไพชนต์ มณเฑียร มาร
 ไม่ แจ้ง การ ไสยาศน์ ปราสาท ไต นิเวศ วัง
 ตั้ง เทียว ครอบหอบ จบ มิ ได้ ภิพ พาน เปน
 ไฉน ค่อย ต้อม มอง มา ตาม ช้อง บัญชร
 ไชย ถึง ปราง ใน ทิพมาศ ปราสาทจันท์ เสนาะ
 เสี่ยง สุริยา สว่าง ห้อง บิพาทย ช้อง วังเวง
 ตั้ง เพ่ง สวรรค์ จึง ร่าย เวช ที่ วิเศษ สกต
 พถัน ต้อง กำเนิด นก สนม กรมนาง ให้

เวียน หัว มัว ตา ทุกหน้า นาน ลง ล้ม พาด
 พิง กัน เปน หลั่น ขวาง นอน ระเนน เอน สนิท
 ทุก นวน นาง อยู่ ใน ปราง บิน ยักษ สำนักนี้
 ใน เจ้า พรหมมณ น้อย ขึ้น ชม ไสมนต์ พัง
 สังกัด เลียง เจียบ ไม่เกรียบ ไหว สอง กับ
 ชาย กายสิทธิ์ สำราญ ใจ ก็ เข้าไป ห้อง ทอง
 ทั้ง สอง รา ยถ สนม พนักงาน ขนาน นาค
 งาม สอาด น่ารัก นี้ นักรหนา อรชร
 อ่อน แ่อน ทั้ง กายา ประทับ ทอง สอง หน้า
 เปน นวน ไย เปิด วิสูตร รุต ลั่น เหน บิน ยักษ
 กับ น้อย รัก นอน นิ่ง ไม่ ตึง ไหว มิ อำจ
 กลั้น ชดนา ไสกา ไสย ลั่น ให้ อยู่ ข้าง ที่
 บันทม ทอง กายสิทธิ์ คอย สถิต ให้ ภา หนี
 จะ ไสกั ไป ทำไม ให้ มัว หมอง เร็ว อย่า ข้ำ
 ภา ไป ตั้ง ใจ ปอง ถ้า ย่ำ ช้อง แล้ว คง เกิด
 กุติ กัน เจ้า มาโดย ได้ สถิต ตำวิห เหตุ ค่อย

เหือด หาย คลาย เทวศ ที่ไศกสสัย ทั้ง สอง
 กร ช้อน อัม กุมาร พลัน จรรวัด จาก ทิพ
 ไสยา แล้ว รีบ รัต ตัด มุ่ง ลง ปราง มาศ
 จาก ปราสาท กุมภภัณฑ์ ด้วย หรรษา เปิด ทวาร
 บาน ไว้ รีบ ไคคคตา มุ่ง มหา หิมวศ เข้า
 เขต รไพร จาก นคร จร มา ใน บ่า กว้าง
 ประเทศ ทาง ถิ่น ถ้ำ ที่ น้ำ ไหล ชำม ท่ง
 แถว แนว เนิน พนม ไพร เจ้า มา โดย เหนื่อย
 หัตถ์ อัม ผลัด กัน สงสาร กุมาร กับ กาย
 สิทธิ ไม่ได้ นิต จร ไป ใน ไฟรสถัน ถึง สิ่ง
 ขร ผ่อน รัก ลำหนักนี้ พลัน ภอ เตือน ต้น
 แดง ตับ ลง ตับ ดง ออก แซ่ เลียง สักว บ่า
 บั๊กษา ช้อง ตูเหว่า ร้อง จับ ไม่ ไฟรหง ไก่
 แก้ว แจ้ว ชัน สนั่น ดง สุริยง เข้ม พ้า
 สุธา ธาร สว่าง วง วันนาเวศ เขต ร จังหวัด
 หน่อ กระษัตร ฟัน องค์ น้า สงสาร แด เหน

พราหมณ์ เขษฐา ปรีชาชาญ กับ กุมาร กาย
 สิทธี ผิด พระไทย จึง เข้า กอด พี่ยา ไสกา เทวศ
 พระ ชลเนตร ฟุ่ม ฟอง รำ ร้อง ให้ ทั้ง พี่น้อง
 สอง ภา ไสกา โดย อยู่ กลาง ไฟร พฤกษา
 พะนาถี กายสิทธี ปดอบ สอง ส่นอง ถ้อย
 อย่า เสร้า สร้อย ดับ ไสก กันแสง ศรี คอย
 ระวัง พัง ไภย ใน ธานี อสุรี รุ่ง เข้า จะ ชวน
 อึ่ง เหน ตุ๊ก หาย ราว ร้าย จะ ไกรธ นัก
 ด้วย เทช ยักษ พริบ ตา จะ มา ถึง อย่า เสร้า
 หมอง ตรอง จิตร คิด ชะเนิง จง ดับ ซึ่ง ไสก
 ภอ ระวัง ไภย หน่อ กระษัตร พัง อรรธให้ กังชา
 จึง ถาม ความ พี่ยา ด้วย สง ไสย อสุรา ฤา
 ที่ ภา น้อง หนี ไป ก็ นี้ ใคร เล่า คน นี้ พระ
 พี่ยา เจ้า มาโดย ได้ สดับ แล้ว รับ ขวัญ
 เกษม สันต์ ล่าง โทมณศา ยิ้ม ตำรวด สรวด
 สอง กับ น้องยา เล่า กิจา แจ้ง จริง ทุก สิ่ง

ไป ทั้ง แต้ แรก จาก บ้า จน มา ฆบ ก็
 แจ้ง ฆบ กิจา ที่ ปราไสย สอง กุมาร รานเร้ง
 บันเทิง ใจ เจ้า มาโดย ย่าน เวท วิเศศ พถัน
 กายสิทธิ์ สูญ หาย กลาย เปน ศร อัน ฤทธิรอน
 ล้ำเลิศ ทุ เฉิด ฉั่น ไม่ ทั่ว หาย กลาย เปน
 พระแสง พถัน แล้ว ชวน กัน รับ บทจร มา

๐ ขอ หยุด ไว้ ใน เรื่อง กุมาเรศ กล่าว
 ถึง เขต ร ชาม ศักดิ์ เมือง ยักษา อะโน ไทย
 ไช สว่าง กระจ่าง ตา อสุรา ขึ้น จาก บันทม
 พถัน ตก พระไทย ไม่ เหน โอธ ราช ตรัส
 ประภาษ งาม เหล่า นาง สาวสรวค์ พ่อ ดวง
 ใจ ไสยาศน์ ปราสาท สุวรรณ จรจรัด ไป หน
 ท่าบด ไต กำเนิด นาง ต่าง คน ฌน คิด เปน
 จน จิตร ทั่ว ล้น อยู่ ทั่ว ไหว ศิโรราบ กราบ
 หุด ไป ทั่ว ไต อัน ชีวีตร อยู่ ไต่ บทมาด พระ
 บันทม ในบรม ไสยาศน์ กับ พระราช โอธ

ยอด สงสาร ผุ่ง ช้ำ น้อย คอย นั่ง ระวัง
 การ ไม่ แล้ว พาน ภา ใคร จะ ไป มา ก็
 อยู่ ยาม ตาม ไฟ มิ ได้ ชาติ แต่ ประหลาด
 ไม่ ประจักษ์ ผิด หนัก หนา เมื่อ ยาม สอง
 ช้อง ต้น นาฬิกา ให้ มีต มัว ทั่ว หน้า กำเนิดใน
 แล้ว ง่วง เหงา เหา นอน ทุก นาง นาฏ ต่าง
 มิ อาจ ที่ จะ ตั้ง สติ ได้ ลง ล้ม ทัพ หลับ
 กวน ทุก คน ไป โทษ ทั้ง นี้ เถ่า ไซ้ ก็ ถึง
 ตาย

๖๖

๐ บ้าง นรินทร์ ปีน ราพนาสูร ได้ พัง
 ทูต ห้วนไหว พระ ไทย หาย เหน ส้ม ความ
 พรหมณ เฒา ที่ ทูต ทาย ไม่ คิด แค้น แส่น
 เสียตาย พระลูกยา ผู้ใด หนอ สามาถ ทำ
 อาจ หาญ มา หมิ่น มาร สูง ศักดิ์ เมือง ยัก
 ษา ทำ ทนง องอาจ อะหังกา มา ลัก ภา
 ขวัญ เนตร ประเวศ จร ฤา ฤทธิ์ อยู่ สิมพลี

ที่ กิ่ง ฟ้า มา ถอบ ภา ไป พิมาน สโมส
 ฤ นาค ในใต้ พื้น แผ่น ดิน ตอน มา ภา จร
 ไป มหา เมือง มาตาล ฤ พระพาย เรือง เตช
 ประเวศ จบ มา พาน ภบ ภา สู ไป อยู่ สถาน
 ฤ สุริยง ทรง ฤ ระเหต ทยาน มา ภบ พาน ภา
 ถูก ของ เรา ไป ฤ จันทร จร จวน เมื่อ ไกล
 แจ้ง มา แอบ แฝง ภา พ่อ ไป ฤ ไฉน ฤ
 หักเนต ที่ ประเวศ ฤ ญชร ไชย มา ลัก ไป จาก
 ทิพไธยา ฤ จักรกฤษ สติตย อัน สุด เตช
 ภา ประเวศ เหาะ เหิร ไป เวหา ฤ อิศเรศ
 ที่ ประเวศ อสุรา ลัก แก้ว ตา เสมอ ชีพ
 แล้ว รีบ ไป ฤ ชาติา ชี มะหา บัดลังก์ หงษ์
 มัน ถอบ ลง ลัก ถูก ฤ ฤ ไฉน ฤ เลื้อ เมือง
 ทรง เมือง อัน เรือง ไชย มา ลัก ไป ที่ จาก
 บุรี รม ฤ จะ เปน พียา ใน บ้า ลัก จะ มา
 ลักไป ได้ ไม่ เหน สม ฤ เจ้า เคย เติร เตียว

ไป เที้ยว ชม ใน บรม ตำหนัก จันทน์ ทุก วัน
 วาน ตำหรับ พดาง ทาง สั้ง กำเนิด นาฏ
 ให้หา ราชโอรส ยอด สงสาร ตาม ปราสาท
 ทิพมายุ มณเฑียร มาร ทุก ทวาร ทวารศ
 นิเวศ ใน กำเนิด นาง ต่าง คน เที้ยว คั้น หา
 บน ปราง ปรา วัง วุ่น อยู่ หวัน ไหว ทั้ง
 สวรรค์ ท่าน ชรัย ยาย วุ่น วาย ไป ช้าง
 นอก ใน หา จบ ไม่ ภัย พาน ก็ ภา กัน กลับ
 มา ทูต มุส เหตุ จอม ประเทศ จักกระพงษ์ ตำ
 รง สถาน บังคม ราบ กราบ เปลื้อง บทมาน
 ขอ ประทาน โทษา ชีวา วัน เกล้า กระ
 หม่อม เที้ยว คั้น ทุก หน หา ทัว ช้าง หน้า
 นอก ใน มไหสวรรย์ ไม่ ภัย เหน เป็น จน
 ทุก คน ครัน ชีวัน อยู่ใต้ พระ บาทา ๖๖

๑ บ้าง นรินทร บิน ภาวนาสู ได้ พัง ทูต
 โทมนต์หัตถ์ เสรีฯ ออก พระ ที่นั่ง องค์

กา ออก พระโรง รัตน อัน รูจี สพรัง
 พร้อม มาตยา เล่นา เฝ้า บังคม เกด้า น้อม
 ประนต บทศรี ตาม กระทรวง หดวงพระยา บัน
 ตา มี หุด คดี ทุก แห่ง ตำแหน่ง งาน พระ
 ปิ่น ปัก ชัก ถาม พราหมณ ยักชี อสุรี ไหรว
 มหาสาร ประณิม ยาม ราตรี ทิวา การ
 พระ กุมาร หายไป จาก ไสยา จะ เปน มนุษ
 ครุฑธ นาค ถา ไฉน ถา หน่อ ไทโย ไป ตาม
 พระเชษฐา ถา อิน พรหม ยม ยักษ มา ลักภา
 ตา ไหรว สอบ ดู ให้ รู้ ที่ ไหรว ประนต จต
 ผาง ทาง สำหรับ แล้ว ได้ ชับ ไสย ชตา แด
 ราชิ ก็ แจ้ง ความ ตาม ได้ ใน วิธี ครั้น
 สอบ สนวน ถ้วน ถี่ แล้ว กราบ หุด ขอ เศษ
 พระ ปิ่น นรนทร์ ราช พระ หน่อ นาค ถู รัก
 เหน จัก ถูญ มี มนุษ ลักไป ช้าง ฝ่าย บุรพ
 ขอ จง ทราบ บาท มุต พระ ทรง ธรรม ๖๖

๐ พนาสูร พัง ทูต กระต๊อบ บาท แผลด
 ทวาด ตา แดง แกว่ง พระขรรค์ ราช ร้าย
 กลาย กลับ เปน ยักษ์ พลัน ยื่น ขบ ฟัน เคี้ยว
 กราม คำราม รน ชีชะ อ้าย มนุษ ฤทธิ ไกร
 มา ลัก ถูก ญ ไป ลู่ ไพร สณห์ โอหัง จิตร
 ชีวิตร จะวาย ชนม์ แล้ว ตรัส สั่ง พวก พล
 แปลง กายา ฝ่าย ชุนนาง น้อย ใหญ่ ได้ พัง
 สार ก็ อุตมาน กลับ กลาย กาย ยักษ์า ต่าง ลำ
 แดง แผลด เดช เดชา อยู่ ตรง หน้า พระที่ นิ่ง
 เจ้า กรุง มาร ราช

๐ บ้าง พระองค์ ทรง พ้น พิภพ ยักษ์ ผืน
 พระภักตร ตรัส สั่ง ชุน ทหาร เร่ง ไตรยม พล
 แปร กอง ญ ต้อง การ ตาม กุมาร ถูกยา อย่าง
 นอน ใน ชุน ทหาร กราบ กรวน ออก นอก
 ทำ หมายถึง บอก เกณฑ์ กัน เลียง ห้วน ไหว ได้
 แปร หมั้น พ้น ะกรรจ์ สัน เอา ไป ถ้วน ฤทธิ

ไกร เคย รน ณะรงค์ มา แล้ว แยก ย้าย ราย
 ไว้ ทิศ ตะ มั่น ออก ตาษ ดั้น สักสน พด
 ยักษา แะ สำเนียง เลียง สัน จำนันจา เหน็บ
 สาทรา มือ ถือ กระทบอง ตาน ครั้น พร้อม ทัพ
 แล้ว กลับ มา กราบ ทูล นเรนศูรย์ อสุริน ป็น
 สถาน บัดนี้ ทัพ สัพ เสร็จ สำเร็จ การ วาง
 ทหาร แปะ ทิศ ไว้ พร้อม มุด บ้าง นรินทร
 ป็น ราบ พระยายักษ เปน จอม จักร ธานี
 บดินศูรย์ ได้ พัง ชุน ทหาร มา กราบ ทูล
 ให้ เพิ่ม พูล โสมนัค แล้ว ตรัส พถัน เหวย
 ตุกร ชุน มาร อย่า นาน นั้ จง ตาม ตุก รัก
 กุ ฌาย ฝน แม้น ใคร ได้ กุ จะ ให้ ราชวัน
 ครั้น จะ แบ่ง บัน ให้ กิน ถึง พารา แม้น
 มมุข ที่ มัน จัก รบ สู้ พวก อสุรา ฆ่า เสีย ให้
 สังขาร์ มัน ไม่ สู้ สู้ เจ้า เอา เปน มา กุ จะ

ดู หน้า ตา อ้าย คน ดี แต่ ลูก กู สู้ อย่าได้
 ว่า วุ่น ให้ เคื่อง ชุ่น ชัด ช้อง จะ หมอง ศรี
 ค่อย โดม เล้า เอา ใจ แต่ โดย ดี เร่ง ยก
 พล ไป เตี้ยว นี้ อย่า นอน ใจ ชุน ทหาร
 กราบ กราน บังคม บาท ก็ เคลื่อน คลาค จัด
 กัน เลียง ห้วน ไหว เป็น หมู หมวด ตรวจ ทั่ว
 ทุก ทิศไป . นั้น กตของ ไชย ให้ เลิก พระลากร
 ครบ กระบวน ถ้วน ทัพ ทั้ง สี่ ทิศ ถ้วน
 เรือง ฤทธิ เข้ม หาญ ชาญ สมร ถวาย
 บังคม ก้มเกล้า ชูลีกร จาก นคร ชับ ขึ้น
 บน เมฆา ทิศ พยับ นั้น ทัพ ไกร จักร
 หาร ประจิม มาร พรหมมาศ ชับ ยักษา หร
 ดี อสุรา ยก โยธา ราบ อาภาษ ยักษา เปน
 จอม พล วาดสุราเหิน ยักษ ทัก ทิศา เลิก
 โยธา ถอย คว้าง มา กลาง หน อาคเน ยักษ
 ร้าย เปน นาย พล ถ้วน ฤทธิรณ แก้ว กล้า

โยธา มาร บูรพ์ นั้น กอง กัน ยะไวหาด
 หมิ่นทัก ราช ยักชี ยก อิศาร อุตระ กอง ต้อง
 เกณฑ์ ล้วน เจน การ อาตมุต ทमार ยักษ ร้าย
 เปน นาย พล ทั้ง แปร ทิศ แปร ทัพ พยับ
 พ้า เปน หมอก มัว มีด พ้า เวหา หน พยับ
 พยับ อับ แสง พระสุริยน จุตา จต ห้อง พ้า
 พนาทร ทั้ง อารักษ ก็ แรม สถิตย รุกซ์ เทียว
 ช่อน ชุก แอบ อิง ตาม สิงขร ชล กระจก
 เปน ถลอก ทั้ง ลาศร ใน บัา ตร ตื่น ตก ทั้ง
 นก กา จัตุบาท กวาด วัง ปน สิงหเรศ ยุคุน
 เจริศ บัเจ้า ดำเนา ฆา ออก จาก ถ้ำ แท่น
 ที่ วัง หิน มา เปน โกลา แดก ตื่น คฤก ครั้น
 จร เลี้ยง สนั่น ลั่น พ้า สุธา มาศ กถาง
 อาภาษ เปน ทิว ลีว สลอน ทั้ง แปร ทิศ
 แปร ทัพ ชับ นิกร จาก นคร มา นาน ประ
 มาณ ทาง ได้ ครึ่ง วัน กอง กัน ยะไวหาด

โกศล สอง ราช กุมาร ใน บำ กว้าง ไห่ สนั่น
 ถิ่น พ้า ก้อง บำ ยาง ธิบ มา ทาง เวหา โยธา
 มาร ๖๖

๐ ฝ่าย มาโดย สงคราม ทรม สวัสดิ์ กับ
 หน่อ นาค รามสิน ใน ไพธสาณท์ เทน หมอก
 มัว ทัว ทิศ ผิด อาการ อลหม่าน ไห่ ร้อง
 ออก ก้อง ไพธ เบน แถว ทิว ถิว มา บน อา
 กาศ ก็ หมาย มาตร มั่น คง ไม่ สงไสย ว่า
 ธง ทัพ ยักษา มา ตาม ใน เจ้า มาโดย บอก
 น้อย ไห่ ดู พถัน นั้น คือ ทัพ ยักษา บิดาพ่อ
 คง เกิด ก่อ เคื่อง เขญ เปน มหันต์ สัก พริบตา
 ก็ จะ มา ถึง เรา พถัน พ่อ มา หวัน ระวัง
 ไภย ใน สงคราม พี่ จะ แปลง เปน ม้า กาย
 สิทธิ ไห่ ต่อ ฤทธิ ฆ่าศึก ไม่ นึก ขาม ไห่
 เรือง ชื่อ ภา ยศ ปวากฏ นาม ทำ สงคราม
 กับ ยักษ ดู สัก คราว แล้ว กลับ กลาย กายา

เปน ม้า เทษ สูง นิเสศ สาม สอก ศรี หมอก
 ขาว มี เบาะ อาน ผ่าน น้ำ ผูก ภู ดาว ตู พราย
 เพรา เครื่อง ม้า อาชา พรหมณ์ กุมาร ขึ้น
 พระยา อัครราช เฝ่น ผงาด ล้ำ ถบ จบ สนาม
 เหนือ ที่นั่ง หลัง ม้า สง่า งาม คอย สงคราม
 ยักขา จะ ราว

๖๖

๑ ฝ่าย ชุน ทัพ ขับ ทหาร ทยาน โดด ตาม
 เขา ไซด สาคะเรศ คิริ คิริ ถึง หน่อไทย ไป บำ
 กับ ภาชี รับ โยธี ยักขา ลง มา พถัน ราพร้าย
 นาย มาร อัน ชาญ ฤทธิ์ เหน สม คิด บรีเปรม
 แขนม สันต์ ให้ ตั้ง ไร่ โกลา ก้อง บำ วัน
 พธ กุมภัณฑ์ นับ แสน ออก แน่น ดง ฝ่าย
 ชุน กัณยะไวหาด อัน อาจ หาญ เหน พระ กุมาร
 มา ใน ไพร รหง อยู่ เหนือ หลัง อาชา สง่า
 ทรง พิศวง แด พถาง ไม่ วาง ตา สูง
 ระหง ทรง เฉิด ระเหิด เหน งาม จำเริญ น่ำ

รัก เปน หนักหนา ทั้ง สอง กุม กร อัน คัก
 ตา ทรง อาชา พระที่นั่ง บัดลี้กั ทอง อสุรา
 ปราโมช ศิโรต ราบ บังคม บาท เล้า มุด ทูล
 นถอง ว่า บิดา มาตุเรศ เทวศ รอง ใน วัง
 ทอง ไศก สื่อน ทุก คื่น วัน ให้ กระหม่อม
 รับ พหล ยก พล ทัพ มา ตาม รับ คื่น มิ่ง

มไหศวรรย์ ขอ เชิญ ตับ กลับ ไศก ของ
 ทรง ธรรม ใน เขตฯ ชัน พระ สถาน สำราญใจ

๐ ฝ่าย กัณฐัก อัคร สกั ยักษ ทั้ง
 เปดว อัคริรุต มา จตุ ใหม้ จึง ว่า เหวย เฮ้ย
 มาร อัน ชาญ ไชย อย่า หวัง ใจ ที่ จะ คื่น
 นคร คง แม้น ยักษี มิ พัง โอหัง หัก มูรี
 ยักษ ก็ ยู่ย เปน ผุย ผง เร่ง กลับ พล รน รัต
 จตุรงค์ บังคม องค์ อิศรา ออก ว่า ญ ให้
 คื่น หลัง ยัง วัง พระ นิเวศ ถึง เรือง เทช
 ก็ จะ รอน อ่อน หู ยี่สิบ ปาก ยี่สิบ ตา

มาก กว่า ภู คง จะ สู้ ให้ ภา ฝึ มือ กัน
 ราพร้าย นาย ทัพ สดับ กิจ ตั้ง ศร พิศม์ เลียบ
 ทรวง ให้ อาสัณฺฑี สอง ตา แดง ตั้ง แสง พระ
 สุริยัน คำราม ร้อง ก้อง อรัญญ์ ด้วย ไกรธา
 อุเหม่ ๆ อ้าย ลัทธิ เตะฉาน อหัง การ ทนง
 เลี้ย หนัก หนา จะ บัด โดยไม่ ทน ถึง พริบตา
 แล้ว อสุรา เร่งพล เข้า รน ฌรณงค์ ตาม กระโจน
 โถม จับ สำแดง ฤทธิ ให้ มืด มิด เวหา บ่า
 ระหง เลี้ยง สนั่น ถิ่น เลื่อน สักกอน ดง ด้วย
 จัตุรงค์ ฤทธิ แร่ แผลง ศักดา ๖๖

๑ ฝ่าย กัณฐิศา อัคร อัน เรือง เดช ครั้น
 สุริเยศ มัว มิตร ทุก ทิศา สิงหนาท ผาด ร้อง
 ด้วย ฤทธา กุมาร ก็ ไม่ พรัน ประหวิน
 กาย ยักษ์ กระโจน โถม จับ พระ หน่อ นารถ
 กุมาร ฟาด ด้วย คัน พระ แสง สาย ถูก แขน
 ขาด ตัว ขาด วินาศ ตาย กลับ มาก มายหมื่น

ไม่ ลิ่น พล ผุง รากโษษ โตด จับ ลับ ประ
 ยุทธ์ อุตะหลุด ห้วน ไหวในไพรสณฑ์ ม้า ประ
 เตะ ยักษ ตาย กาย สกถ ยิง มีต มน มาก
 เข้า กว่่า เก่า มา พระกุมาร ชาญ ฤทธิ์ ระอิต
 รม ชัก สนธพ หนี ไป ใน ไพร หนา ทั้ง
 กัณฐัก อัคร อ่อน ระอา อสุรา ได้ ถัด สกัถ
 ทาง ครอบ มัว ทัว พ้า เวหา มีต พยู่ห มีต
 หัก พง สนั่น ผาง จัตุบาท หวาด วึ่ง แทบ วาย
 วา อนาคต กลาง หิมวา พนาวัน หน่อ
 กระษัตร กวัด แกว่ง พระ แสง สิ้น เปน คีรีน
 ใหญ่ ขวาง ขึ้น ทาง กั้น สูง ระลิว ยี่สิบ
 โยชน คีรีวัน ด้วย พระ แสง ขรรค์ ศร สิทธิ
 อัน ศักดา พวก พหลพลชั้น กุม ภันท์ หาญ
 ไถม ทยาน ถอย ถัว ขึ้น เวหา จน ถิบ ๆ
 ตั้ง จะ หยิบ พระ สุริยา อสุรา หมาย จะ ข้าม
 ตาม ประจัน ภูเขาใหญ่ กาย สิทธิฤทธิ์ พระแสง

ป.๑๓๖

๐ งามสิน ား

สอง เล่ม รวม เล่ม ห้าง

ราคา เล่ม ละ สอง สติง

ได้ สง พิมพ์ ธรรม

ณกรรณ เทพ คือ โรง พิมพ์ ธรรม

คาบล บางคอแหลม

ปี มะเส็ง ตรีศก จุลศักราช

ห้องสมุดกรมศึกษาธิการ

ตู้ ก

11300

เด็ก แม่ แพ อยู่ ตึก เสาตึงชำ ถนน บ่อ เมือง ห้าง นาย ยิม
วัดเกาะ แม่ เปรม อยู่ ริม ลำเพง แพ นาย เทพ ตรง ปาก
คลอง บาง หลวง ชำ

เรื่อง ใหญ่ ใบ ปก แขง คือ

พระอะไภยมณี อุณรุท วัฒนสุวรรณ จันตะโคตรบ จัน
คามณี เสภา ลักขณวงษ์ อีเหนา พระสมุท สิงไกรภพ
เบญมาศทอง รามเกียรติ์ สังข์ทอง ภาณี โลกนิคช ขงจู้
สุภาสิตจัน มงคลทิปนิแปล เปนสุภาสิตสอนหญิง คำราดาว
คารา คัดเลขอย่างใหม่ สิบสอง เหลี่ยม ทิพถวัล ชูถึง
ราชาราช คาทลั วรณเทวราช สุวรรณ เคียร สยาม วิชา
โครี ปกมมาลา อังกฤษ พระศรีวงษ์ ตาม มัตรา

ปน เรือง เลก ใบ ปก อ่อน คือ

๑ สุภาสิต สอนเด็ก สุภาสิตพระร่วง สุภาสิตโคลง
สุภาสิตไทย สอนหญิง สุภาสิต โคลง อย่างใหม่ กฎหมาย
ลักษณะโทษ ทั้งเก่า ใหม่ รวมเข้า เล่ม เดียว กฎหมาย ลักษณะ

๑ นำ ต้น ๖

๑ รามสิน เล่ม ๑ ๖

๑ ประนม หัตถ์ มัสการ ประสาร สอง ต่าง
 ประทับ ไกลุม ประทุม ทอง ด้วย หมาย ปอง
 ห้าง คิต ตั้ง จิตร ตน ให้ไว้ พระพุทธรูป พระ
 ธรรม อัน ถ้ำ เลิศ พระ สงฆ ประเสริฐ สิกขา
 สถา ผลิต เทพไทย ใน สถาน พิมาน บน พระ
 สุริยน จันทรพระอาจารย์ ทั้ง คงคา พระ
 มหา ปีน เกษี พระ ธรรม หนา แน่น เปน
 แก่น สार พระ สุมาร สูง ใหญ่ กับไป กาลป
 ไตรคบาท มัจจุราช อากาศ สม อีก ทั้ง ท่าน
 ผู้รู้ เปน ครู ภาทิ ช่วย ชี้ ชัก ให้ เสร็จ สำ
 เร็จ สม มะโน รต ปราถนา ตั้ง อารมณ น้อม
 น้อม บังคม บิตุเรศ พระ มารดร ข้า ชื่อ อยู่
 สาทวา ผู้ว่า ถ้อย ปัญญา น้อย พึง ประ
 คิษ คิต อักษร พยา ยาม ตาม นึก ไม่ แน่

นอน ภอ เปน กตอน กล่าว แจ้ง แสดง มา
 ใคร อ่าน จบ ภบ ชัด อุทิศ ช้อ ช่วย แท้ม
 ต่อ เต็ม ความ ตาม บันหา ฉั้น มิ ไซ้ ปราช
 เบื้อง เรื่อง สารา ท่าน เมธา อ่าน ลิ่น อย่า
 ฉิน ความ ว่า ตก ขาด ตาษ แสง แต่ง ไม่
 ต้อง ใน เรื่อง พร้อง รามสิน ป็น สนาม
 ขอ หยุด ไว้ ใน บท งด เนื้อ ความ จะ กล่าว
 ตาม เรื่อง มี ใน นิทาน ยัง มี วงษ พระน
 เวศ เขต ร จังหวัด กระบิลพัต ธานี ป็น
 สถาน ยี่สิบ โยชน มะหิมมา โอฬ้าฬาร
 อะลังการ เลิศ ถ้า พระ พารา จอม พิณพ
 จักระพงษ์ ผู้ทรง ยศ ชีวง คด ถ่วง ถับ ตับ
 สังฆา ให้ สอง ราช ไอรส กุมาร ครอบ
 มหา เสวตวณัตรี ชาญ ชื่อ พรหมจันทร ฤทธิรง
 ทรง สวัสดิ์ สืบ กระษัทร สุริยวงษ ดำรง
 สถาน มี องค์ อรรคชายา ยุกา พาด พระ

ภูบาล รัก ใคร่ ตั้ง ในนา ชื่อ อรุณวระดิ
 จำเริญ ภักทร นรลักษณ์ แห่ง น้อย เสน่หา
 ท้าว ถนอม ไว้ เปน จอม กัถยา ใน นิวา
 พระ นิเวศ สถาน วงษ ท้าว เขอ มี นุชา อยู่
 เปน คู่ คิด ประไพ พิศ พริ้ง เพริด ระเหิด
 หงษ ชื่อ วันนาราชกุมาร ชาญ ณรงค์ เปน
 เอก องค์ พระ ไอรส ที่ ร่วม ครรภ สอง
 กระษัตร สุริยวงษ ดำรง ไถถย ระวัง ไศก
 ไพร่ พ้า เกษม สันต์ พระบารมี ปก เกตุ เทา
 ทัว ถิ่น หุก เขตฯ ชันมี สรรเสริญ เจริญ ใจ
 อยู่ สำราญ นาน มา เปน ฅา ศุข ประเทศ
 ทุก ภาษา ได้ อาไศรย แล่น สุนัขนี้ ศุภไช
 ด้วย โภโค ธิเบศ ไทย ทรง ธรรม ไม่ ดำ
 เอียง ผ่าน พิกพ จบ ชื่อ ภา พระเดช ร้อย
 ประเทศ เรือง ยศ ปรางู เลียง เปน บิน บัก
 จักรพงษ์ ดำรง เวียง ได้ ชูบ เลียง ไพร่ พ้า

เสนา ใน ครั้น เวลา สายัณห์ ตะวัน ถับ
 เสด็จ กลับ ขึ้น ประสาท อัน สุกใส ประทีป
 ทอง ส่อง สว่าง บน ปราง ไชย ภูวไนย
 ชวน น้อย เข้า ห้อง พลัน พร้อม สุรางค์
 นาง บำเรอ เสนอ พัสตูลอง กระษัตริย์ ขึ้น ชม
 ภิรม ชวัญ สะถิธย์ เหนือ ไชยาศน์ อาสน์
 สุวรรณ นาง แจ่ม จัน ไฉม ยง ทรง สุกบิน
 ว่า เตือน ช่าง ล่อง หล่น ลง บน อาสน์ นุช
 นาฏ ครว้ ไต้ ตั้ง ใจ ถวิล เสด็จ หมด รัช
 วัณ ระรวย วิน พระ ยุกิน แสน ขึ้น ก็ พ้น
 กาย ภอ แสง ทอง ส่อง ไข ใน อากาศ
 พิรุณ สาด เยือก เย็น กระเชน สาย อะติเวก
 นภาง สว่าง พราย พรรณราย ห้อง พ้า
 สถาวร แว่ว ๆ แจ้ว ไก่ ตะโกน ขึ้น
 ดวง บุหลัน เลี้ยว ถับ เหลี่ยม สิงขร
 สุริยง ทรง รถ บทหาร ส่อง นคร สว่าง

ประเทศ ชน สอง กระษัตริ์ สุริยวงษ์ ทรง
 เสด็จ แล้ว ทราบ เขย ทูล ความ ตาม เหตุ
 ผล จักระพงษ์ ทรง แจ้ แห่ ยบุต ภูวดล
 นึ่ง นึก ใน พระไทย ว่า เทวี เหน จะ มี พระ
 ไอรส อัน ยิง ยศ เขี่ยบ พัน ชมภู ไหว แล้ว
 ตรัส ทอบ แจ่ม จัน ว่า ขวัญ ใจ เจ้า ไฉน
 ยง คง จะ ได้ พระ ลูก ยา ตรัส พดาง ย่าง
 เยื่อง ยรยาตร ดง จาก ปราง ประสาท อัน
 เถชา เล็ดจ ออก ท้อง พระโรง รจนา พร้อม
 พระยา ทุก แห่ ทำเหม่ง งาน ๖

๐ จอม พิภพ จักระพรรดิเธอ ตรัส ถาม เหยย
 ตา พรหมณ์ ไหรา มะหาสาร นาง เทพิน
 ปืน สุตา ยุพา พาด เมื่อ คั้น วาน นาง ผั้น
 ว่า จันทร บน เวหา ตก มา ที่ แท่น ทิพ
 แล้ว นาง หยิบ กิน ด้วย สะไมสร ไป สอง
 แสง แจ้ อยู่ ใน อุทร ภอ ทินกร ก็ พนิก

ฐิติก ๓๓ ท่าน ทำนาย ทาย ตาม เคย สัก
 เกต จะ มี เหตุ ฤา ว่า จัก ได้ มัค ผล ไหร
 ประนม ก้ม กราบ พระ ภูวดล แล้ว ดู ตาม
 ฤกษ ๓๓ ได้ เรียบ มา วัน อาทิตย์ สิทธิ
 ไชย โฉลก เลิศ ลาก บังเกิด เหลือ จะ นับ
 ทำหรับ ว่า พระ พุทธัคบตี จาก สถาน นั้น
 นาน มา ศุภร เสวย รัชณา ได้ เจ็ด ปี . ตา
 ไหร ทูล ตาม มุฏ คะตี เหตุ ขอ พระ ป็น
 ปก เกษ ไปรต เกษ อัน โฉมยง องค์ อัก
 เทวี นาง จะ มี ไอรส ยศไกร ว่า ผู้มี
 บุญญา จะ มา เกิด แสน ประเสริฐ ศักดา จะ
 หา ไหน แต่ มี กรรม จำ จาก นคร ไป ภูว
 ไนย จง ทราบ พระ บาทา ทรง สดับ รับ
 ห้วน พระไทย ไหว หฤไทย แด ด้วย ไอรสา
 เสด็จ จาก พระ ที่นั่ง อะลังกา ขึ้น มะหา
 ปราง มาศ ประสาท ไชย สะพรั่ง พร้อม กัตยา

สุกดา โคม เลี้ยง ประ โคม ครั้น ครั้น สนั่น
 ไหว ตั้ง ปราง ทิพ สมบัติ ท้าว หักไผ่ ตำ
 ราม ใจ ศุขา โอฟ้าฟ้า ภูวดล ผล กรรม
 นำ สมอง เปน เวร ของ กระษัตรา นำ สูง
 สार ครั้น รอน ๆ อ่อน แสง พระสุริยกาน
 พระ ภูบาล ไสยาสน์ อาสน์ สุวรรณ ให้ บ้วน
 บ้วน หวน เทียน อาเจียน ไรศ พูน วิโยค
 เพียง ลิ่น ชีวา สัญ ฝ่าย ผุ่ง สาว สุรางค์
 นาง กำนัด พันตะวัน วุ่น วุ่น เปน ถึงคลี
 ทั้ง เต้า แก่ ไชยณ จำ บันดา สนม ออก ระ
 ทม ไป ทก แห่ง ตำแหน่ง ที่ ส่วน โคมยง
 องค์ อัครเทวี อยู่ ข้าง ที่ แทน ทิพ ไสยา
 คอย ระวัง สังเกต อาการ ใช้ เหน ภูวไนย
 ทรวด ไทรม ลง หน้าก หนา ไม่ ไหว องค์
 ทรง สถิตย์ เหมือน นิทรา ดู อาการ พาน ฟ้า
 เหน หน้าก ไป ค่อย ตก เดือน เคลื่อน ลง

บัลลังก์ อาสน์ แหวก วิสูตร ทิพมาศ อัน ผ่อง
ใส กวัก พระ หัตถ์ ตรัส เรียก กำเนิด ใน
จ ธิบ ไป ธิบ แพทยา มา สนม พร้อม น้อม คำ
นั อยู่ คับ คั่ง ได้ ธิบสั่ง เรว ใจ ออก ไป หา
ธิบ ตำเนิร เติร ต่วน ชวน กัน มา ถึง ช้าง
นำ จึง บอก ตำหรวจ พลัน เตียว นี้ องค์ อิศเรศ
เกษ มงกุฏ ประชวร ทรุต หนัก นาย เร่ง ผาย
ผัน ไป ธิบ พวก แพทยา เข้า มา พลัน เรว
เถิต ท่าน โรค หนัก อย่า นอน ใจ ษะ

๐ ตำหรวจ วัง ยิน สั่ง นาง สาวสวรรค์ ก็
ชวน กัน ธิบ มา หา ช้า ไม่ ครัน พร้อม
หมอ ยา ภา เข้า ไป กำเนิด ใน นำ ทาง ขึ้น
ปราง ทอง เหล่า พวก หมอ ก็ บด โอสถ
ถวาย พระ โรค ร้าย ปะทะ ทน ยิ่ง หม่น
หมอง สนม นาฏ ราช แพทย์ ประคอง ไม่
ถูก ต้อง สัก สถาน ชนาน ยา สงสาร องค์

พงษ กระทบ ชาติยศ พุน เทวศ บน บัดลังก์
 อัน เลขา ทั้ง แต่ คำ สุริยน สันทยา จน
 เวตา ปะนิม ยาม การ ประจวบ จวน ประจุ
 ไสม ไกล่แจ้ ระวัง แข่ง ไก่ ชัน สุนัน
 ชาน เดือน ดับ ดาว ลับ พระโยม มาน สุริ
 กาน สอง พ้า สุชาติต ทั้ง องค์ พระ อนุชา
 เสนา มาตย์ ข้า พระบาท ทัว ตำแหน่ง ทุก
 แห่ง หน ครั้น รู้ เหตุ ทัว ประเทศ สดวน
 ต่าง คน ต่าง เข้า นิเวศ วัง ออก ลับ สน
 ปน บ้วน ถ้วน หก เหล่า น้า ที่ ใคร ๆ เฝ้า
 ชุม นุ่ม นึ่ง บ้าง กระเกณฑ์ ให้ กระเวน
 รักษา วัง พวก ชาว บ้อม ล้อม นึ่ง ระวัง
 ตน อาษาจาม หลาม ถ้วน ถือ อาวุธ อุดลุด
 ตาม ทาง ทุก แห่ง หน บ้าง ยืน เติร ถูก นึ่ง
 ระวัง ตน ต่าง คน ต่าง เติรียม ซึ่ง สัตตรา

๐ ปาง พระปิ่น บดิน สุร พุน วิโยค กำ

เรีบ ไวก จวน เจียน จะ สังฆา ภอ รุ่ง แจ้ง
 แสง ศรี สุริยา ใต้ เวลา จะ สวรรณ คั่นโดย
 ลม ปะทะ เสมหะ กำเริบ หนัก ทาง วาโย
 ก็ ภาท ไม่ เติร ได้ เทพจร ผ่อน ลื่น ทุก สิ่ง
 ไป แสง พระไทย ส่อง องค์ พระ อะนุชา พื
 ขอ ฝาก นงเยาว์ กับ เจ้า ด้วย จง ชู ช่วย
 เฒ่า พงษ์ พระ วงษา ทั้ง สนม อัครเศ เขต
 อะณา พื ขอ ภา เจ้า แล้ว อยู่ สำราญ ลื่น
 เลียง ลื่น ส่อง น้า สังฆะ จาก ประเทศ เมือง
 มนุษ สุต สงสาร ไป เกิด เปน เทวบุตร สุต
 สำราญ อยู่ วิมาน เมือง พ้า นภาโดย โฉม
 อะรวณดี ศรี สวัสดิ์ นาง กระษัตร ไศก ทรง
 กันแสง ให้ อยู่ ช้าง ศพ พักดา ไศกา โดย
 ลื่น ให้ ไศก ศัลย์ รำพรรณ ทูต ใ้ พระ
 จอม โมถี ทั้ง ลี ทวิป ตั้ง ประทีป อัจฉริยะ มา
 ทัพ สุญ จะ ทั้ง ผูก กัลยา ให้ อาตุร ใ้

นับ พูน เพิ่ม เทวศ ทุก วัน ไป สาว สนม
ว่า พระ ร่ม ประชา ราชย์ ข้า พระ บาท เหล่า
คณา ได้ อาไศรย แล พระเดช ปก เกษ ทุก
คน ไป โอ้ แต่ นี้ ก็ จะ ได้ แต่ อัมระมาน
นาง ไชยสน จำ ว่า แต่ นี้ มี แต่ เสรี จะ เจียบ
เหงา สกั ต์ สิ้น ทุก ถิ่น ถาน ที่ เคย ขึ้น จะ
ไม่ ขึ้น รื่น สำนวน เคย สนม ก็ จะ พร่า
นอง น้ำตา ทั้ง เถ้า แก่ แล เสี่ยง ล้วน ไศก
ศัลย์ สาวพรรณ รำ ให้ พิไร ว่า โอ้ พระ
องค์ ทรง ธรรม ไม่ กรุณา มา ตัด ช่อง สู้
ฟ้า พระ นิพาน ออก แล เสี่ยง สาว สวรรค์
สนั่น ก้อง หุณ ร้อง รำ ให้ ใน สถาน วัน
นาราช กระษัตรา ปรี ชา ชาญ ให้ จัด
การ เตรียม โกฎ อัน เรือง รong งาม วิจิตร
รุจี มะณี สด มรกฎ แสง ศรี ไม่ มี หมอง
แล้ว เชิญ ศพ ภูวไนย ใส่ โกฎ ของ อัน

เรื่อง รอง นพรัตน์ รัชชาลัย วันนาราช कुमार
 ชื่น พาน ภพ เปน จอม จบ ทุก ประเทศ
 เขต รสถาน ครั้น เสร็จ สัพ รัชสัง ให้ ตั้ง
 งาน จะ ทำ การ พระศพ กระษัตรา เปด
 ทำหรรจ ตรวจ วุ่น ทั้ง วัง หลวง ทุก กระ
 ทรวง แยก ย้าย ตาม ช้าย ขวา ทั้ง ไพร
 นาย จำย วุ่น หลาย วัน มา เปน โกลา แต่
 ล้วน พวก ทำการ บ้าง ก็ ดี ทองคำ ธรรมชาติ
 เตียรดาษ หลอม แล แะ รสถาน สลัก ทุน
 วุ่น กัน ให้ ทน การ ทุก วัน วาน รัช เร่ง
 ทำ เบญจา สนาม เมรุ เกณฑ์ กัน สนั่น มี
 จำย นำ ที่ หาบ หาม ตาม ภาษา บ้าง เลื่อย
 ถาก ถาก ไม้ ไล่ กัน มา สาระภา อยู่ จน
 คำ เร่ง ทำ การ พวก ทำหรรจ ตรวจ ตรา
 โกลา หน บ้าง แยก ชน เบิก ของ ก้อง
 รสถาน ก็ เร่ง รัช จัด กัน ทุก วัน วาน อด

เล่ม ๑

๑ รามสิน ๖๖

๑๓

หม่าน วุ่น มา ทุก นาที ทั้ง เข้า คำ ทำ ไป
มิ ได้ หยุด อุตตฤต ทุก แห่ง ทำ แหน่ง
ที่ ทั้ง ลี ด้าน การ เร่ง เปน โกลี แข่ง น้า
ที่ ทำ มา ไม่ ช้า การ ทุก หมู่ หมวด ทูรจ
เกณฑ์ ทำ เมรุ หลวง ตาม กระทรวง น้อย
ใหญ่ ใน สถาน ได้ สาม เดือน สาม วัน
ทิวา กาล สำเร็จ งาน เมรุ ทอง ตู ผ่อง
งาม ทั้ง เมรุ ชัก เมรุ แหก สำ ท่วง นัตร
รูป สง สัตว์ ตั้ง ไว้ ใน สนาม เทพ นม
กนิร ตู งอน งาม ตั้ง ไว้ ตาม แท่ง ดิต
ประดิษฐานทำ เบญจา ทอง ผ่อง ศรี มณี
รัตน์ กระ้าง จัด ไชยดี ช่าง ตู งาม ชำ
มี คูหา อารักษ์ ยืน ประจำ ช่าง สลัก
ฉลาค ล้ำ ประจำ ดาย ที่ ชื่น กลาง ล้วน
กระถาง ต้นไม้ ตัด ประจง จัด เลิศ ล้ำ
ทำ ถวาย มี ฉาก เรือง เนือง วาง ช่าง ะ

บาย พรวณวาย รับเสด็จ เสด็จ ทุก อัน ท้อง
 สนาม หลาม ล้วน ด้วย ราช วัด สาระพัด
 พร้อม ขึ้น ทุก สิ่ง สรรพ์ แล้ว เตรียม เกณฑ์
 กอง แห่ ออก แจ วัน จะ เชิญ ศพ ทรง

ธรรม เข้า เมรุ ทอง ทั้ง แตร สังข์ ดัง ตาต
 สนั่น หลวง คำ กระทรวง สาระพัด ไม่

ขัด ข้อง สาระถิ ขั้ ม้า พา ชะนอง
 พิไชย ราช รถ ทอง ก็ ถึง พลัน แล้ว เลื่อน

โกฏ ลง ใส่ กระโต นาก กว้าน ก็ ลาก

ถอย เลิศ ดู เนิต ฉับ มนุษย์ แต่ง แปลง เพศ
 เปน เทวัน ประคอง โกฏ ขึ้น คั่น กระ

โต ทอง สถิตยี่ เหนือ เบญจา มุขดา มาศ
 งาม สอาด เอก เคี่ยม ไม่ เคี่ยม สอง ฝ่าย

สาว สรรค์ กัถยา น้ำ ตา นอง สำหรับ ร้อง
 ว่า ว่า สาระพัน ทำ เปน อำ โอรุ ไร่ พระโพ

แก้ว มา ถับ แล้ว ไป สู่ สถาน พิมาน

เล่ม ๑

๑ รามสิน ๖๖

๑๕

สวรรค์ ที่ หัวเวาะ ก็ พลอย ร้อง ออก
ก้อง กัน สารพัด สังข์ แตร แซ่ สำเนียง
โชน ตคร มอญ รำ ระบำ เต็ม บ้าง ก็ เล่น
เรื่อง ยุชณิ สนั่น เสียง หก ชะเมน เชน
กาย อยู่ ร่าย เรียง แซ่ สำเนียง หนุ่ม สาว
เมื่อ คราว งาน จะ เหลียว ข้าย แด ขาว เก
ษา ขาว ที่ สาว ๆ สาว ๆ หน้า สง สาร ที่
เลียนโล้น ไม่ ต้อง โทน ให้ ป่วย การ เมื่อ
มี งาน แสน สุข สนุกนี้ ควัน ดาว พะมา
มอญ ยวน ขวน กัน เทียว นักเลง เลี้ยว กิน
เล่า มา ถลัน ใคร จะ เต็ม เล่น พ่อ เอา
แม่ มัน บ้าง ดี วัน จับ ได้ เอา ไล่ คา พวก
เจ้า ชู้ กรัง กรัง ผู้ หญิง ติด ทอด สนิท
ตาม เล่ห์ เสนหา บ้าง นิด เนะ แพทะ โถม
โถม สุตา เอนดู น้อย เกิด คอย ถ้า ที่ ไร
บน ปาง พระ จอม บั๊ตะพิน ปั้น ประเทศ

ครั้น สุริเยศ เคลื่อน คด้อย พระ เวหน เข้า
 หอ้ง สรวง ทรง รศ สุกนธ์ ปน ทรง เครื่อง ต้น
 เสรีจ สัพ ประทับ งาม พร้อม ทำหรรจ ตรวจ
 เจริยม กระบวน เสรีจ นำ เสด็จ ออก พลับ
 พลา น้า สนาม สะพรั่ง พร้อม เสนา
 อาษา งาม ออก เคลื่อน ตาม เสด็จ มา พลับ
 พลา ทอง พระที่นั่ง ยั้ง ประทับ กับ เกย
 แก้ว อัน เพรต แพรว พราย ศรี ไม่ มี สอง
 พระ เสด็จ เสรีจ ขึ้น พลับพลา ทอง อัน เรือง
 รong ผูก ม่าน เพดาน ดี สถิตย ขึ้น บัด
 ถึงก็ อะลงกฎ ดู งาม งด พลับ พลา หลัง
 คา ศรี ฝ่าย พวก เล่น เต้นโสด เปน โกลี
 ต่าง ๆ มี น้า พลับ พลา สาระพน ถีบ
 ซิงช้า ฝรั่ง ทั้ง จัก หนู เปน คู่ คู่ มงครุ้ม ดู
 ขบขัน เหล่า พวก เล่น เทพ ทอง ร้อง ต่ำ กัน
 ควาย ไม่ ท้น กลับ ตัว กระต๊ว แทง เจ้า

พวก ถอด บ่วง ไฟ ใจ ชี ขลาด หก ล้ม
 พลาด คน ฮา จน เลี้ยง แห่ง พวก พระโบ
 โยเต็น เล่น กลาง แผลง รำ ทวน แทะ เลีย
 ทำ ถลา ไป คู่ กระบอง จ้อง จด ไม่ ถด ถู
 ตี กัน ตะ แทะ บัน ไม่ ทน ได้ กระ บอง
 หัก ตัก ปาก ตะบัน ไป ทน ไม่ ได้ ถัด
 ทาย ถวาย บังคม คู่ กระบี่ ต่อ กระบี่ ตี
 กัน พลาด สอก พิฆาฏ ร้อง เอะ เตะ ประ
 สม เลี้ยง ตัง อัก พระงัก หงาย ระบาย ถม
 ก็ เช่า ล้ม คว่ำ เข้า เม้า ด้วย เข้า ลา เจ้า คู่
 มวย คุม ไว้ ไม่ เล่น เล่น หลอก ให้ เกอ
 แล้ว บัด ชัก หมัด หน้า ชก ถลา ช้า ดวย
 สอก ช้าง นอก ฮา ถูก เข้า หน้า ถก ย่น
 ลง เขี่ยต ยาว พวก แท้ กรวด อวด เตน เล่น
 แพนอ้อ เม้า ออก จั๊ เลี้ยง แจ้ว ร้อง แอ้ว

สาร ว่า เปน เพลง ชม โฉม ประโคม ลาว
 ออก เกียวว กราว น้า พลัปปลา เมื่อ สายัณห์
 พระ สุริยง ลง ลับ คีรี ศรี บ้าง ก็ จุต อัค
 คี ชมี ชมนัน ใน เมรุ จุต ระบาย แก้ว อัน แพรว
 พรัน ตุ สว่าง ตั้ง สวรรค์ ขึ้น วิมาน น้า พลั
 พลา จุต ใต้ อยู่ ราช รอบ ชุนนาง หมอบ น้า
 ที่นั่ง คอย ฟัง สาร เจ้า พวก หนึ่ง ตั้ง จอ น้า
 พระ ตาน คอย องการ โอกาส อยู่ พร้อม กัน

๑ ปาง พระองค์ ทรง ภาว จบ จังหวัด ดำรัส
 ตรัส กับ ชุนนาง หนึ่ง อยู่ นั้น ให้ ไป เวง พวก
 หนึ่ง โหม โรง พลัน แล้ว ให้ มัน เต้น เหล่า
 เสา ดงกา ฝ่าย พวก ชุน นาง ตำหรวจ หลัง
 ได้รับ สิ่ง บังคม กัม เกษา ก็ คตาน ออกไป
 บอก พวก เจรจา ตาม กระแส สิ่ง มา ทุก สิ่ง
 ไป เจ้า พวก หนึ่ง ได้รับ สิ่ง พระ ทรง ศรี
 กตอง ก็ ตี ตูม ลั่น สนั่น ไหว ทั้ง ฉาบ โกร่ง

ก้อง ถิ่น สนั่น ไป จุต เทียน ไชย เบิก นำ บูชา
 ครุ เจ้า พวก ภาว ว่า ภาว ปิพาทย รับ แล้ว
 ตับ เทียนใส่ ใบ พลุ ฤ จึ่ง จุต ไฟ ใน สว่าง
 เอา หนึ่ง ชู ภอ ต่อ สู้ กัน แล้ว ก็ จับ ถึง
 สอง วานร ต่อ กร กัน สาม หน บัด เดี่ยว ตด
 ทาง มัด รัต ลง กิ่ง ก็ ภา ไป หา ฉายี ทั้ง
 สอง ถึง ฉายี ไปรฏ ปล่อย ทั้ง เสี้ย บำพตัน
 ชุตตฤต จุต ไฟ ดอก ไม้พุ่ม ทั้ง สาว หนุ่ม
 นวน สม คุ คมสัน ไม้กระถาง วาง เรียง ไว้
 เคียง กัน พันธะวัน รั้ง ไชว ดอก ไม้กล ทั้ง
 แสนท่า ชาติ ดอก ไม้ ตู สัก สู้ จุต แดง ทุก
 แห่ง หน ทั้ง ข้าง ร้อง ป้อง บิบบ นก บิน บน
 ม้า ดอก ไม้ ไล่ คน เสี่ยง เฮ ฮา กรวด เขา
 จุต ผุด ขึ้น บน เวหาศ พระเนียง สาดพ่น ไฟ
 ติด ฝ่า ดอก ไม้ พ้อม เปิด แฉก แกว่ง ไป มา
 มี เค้า ปลา สาระพัน คุ ชัน จริง ทั้ง มังกร

ซอ้น ชู วิเชียร ชาติ ออก เกล็ดอน กลาด ไคม
ญวน สวน กัน วึ่ง ถึงหโต ถัด พัด แก้ว พิกต
จริง พริ้ม ทก ลึง น่ำ พลับพลา น่ำ สำนวน

๑๑ บ้าง พระ จอม ธานี บิน กระษัตร โสม

นั้ ปรี เปรม เกษม สานต์ ครั้น เวลา ประ

นิม ยาม การ พระ ภูบาล เสร็จ จาก พลับ

พลา ไชย พวก ทำหรว จด ใต้ รวย ถนน

ออก สับสน หน้า หลัง สว่าง ไสว ลัง เสด็จ

เสร็จ กลับ เข้า วัง ใน ถึง พิไชย ปราง

มาศ ปราสาท พลัน เสน สนุกนี้ ศกไช ระ

โหทาน พวก ดู งาน ปรี เปรม เกษม สันต์

ทั้ง หม่อมสาว ชาว เขตว นิคม คันท์ ทก คื่นวัน

มิ ได้ เว้น สัก เวลา ถึง ครึ่ง เดือน มี งาน ประ

มาณนั้ ถวาย พระเพลิง เสร็จ สัพ ด้วย หันษา

เอา โกฎ ทอง รอง พระธาตุ สอาดทก ไว้ มหา

ปราง รัตน์ ขั้ววาลัย ราช

๐ ปาง พระจอม จักรพงษ์ ทรง สวัสดิ์ดี ผ่าน
 สมบัติ ชาติทุก ทุก สถาน เป็น ขึ้น บั๊ก
 หลัก หล้า ปรีชา ชาญ กำหนด นาน เน้น
 มา ใน ธานี จึ่ง รับ ตั้ง ตั้ง งาน การ ภิเศก
 เอา เป็น เอก อัคร มະเหียร กับ ไฉนยัง
 องค์ อรุณวดี ผู้เป็น พี่ สไฟ แต่ก่อน มา ครั้น
 สำเร็จ เสร็จ งาน การ สวัสดิ์ดี จอม กระษัตริ
 สุต แสง เสนหา ได้ หาดาย เตือน หาดาย วัน
 นิรัน มา จน ลูกยา ที่ อยู่ ใน อหฺร ถ้วน กำ
 หนด ทศมาส กุมาร นอัย จะ เคลื่อน คด้อย
 จาก กรรม ดวง สมาร ให้ รั้งจวน ป่วน ปวด
 พระอุทร ทรม สมาร คดอย บุตร บุรุษ ชาย
 ด้วย บุญ ของ หน่อ นารท อาศน์ เทเวศ ท้าว
 ตรีเนตร จอม เทพ ทั้งหาดาย ที่ นั่ง แก้ว โกลี
 ราชิ คาย อะดี ร้าย เหตุ นี้ คงมีมา ทิพนตร
 แจ้ง เหตุ ก็ สงสาร จาก วิมาน เมือง ดาว

ดึงชา บันดาล ดับ อับ แสง พระ สุริยา ลง
 ปราง ปรา ทิพมาศ ปราสาท พลัน ร่าย พระ
 เวช บัง เนตร สนม นาฏ แล้ว นิมิตร พรหมมาศ
 พระแสง ขรรค์ ให้ เต็ก ๆ สม เต็ก คดอด
 จาก ครรภ์ จอม เทวณ วาง ไว้ แล้วให้ พร
 มนุษ ใน ไต้ พืน ถ้ำ ขึ้น ฤทธิ ให้ มวย
 มิต ด้วย แร่ พระแสง ศร เจ้า ยืน ไหญ
 ไป หน้า จง ถาวร พระแสง ศร โต กับ
 สำหรับ กาย ครั้น เสร็จ สัพ กตบ หลัง ยัง
 สถาน สู่ วิมาน เมือง พ้า เวหา หาย ฝ่าย
 ฝูง สาว สรรค์ ท่าน ขวี่ ยาย ก็ วุ่น วาย ปราง
 ทอง กอ้ง สำเนียง ตก ทะลิ่ง ชิ่ง ตา ประ
 หม่า นิ่ง บ้าง ก็ วิ่ง ตัก น้ำ แล้ว พร่ำ ถียง
 บ้าง คว่ำ มิต บ้าง คว่ำ ไม่ ยืน รวย เรียง แซ่
 สำเนียง สาว สรรค์ จำนนจา ลาง อะนงค์ ลง
 จาก ปราง ปราสาท ขึ้น ทูล ไทย ธิราช ขึ้น

เกษา ขอ พระองค์ จงได้ กรุณา อัน ชีวา
 อยู่ ไต่ บทมมาด บัด นี้ จอม นารี ศรี สวัสดิ์ดี
 นาง กระษัตริย์ คดอด บุตร สุด สงสาร เปน ชาย
 เนิบ เติศ โฉม ประโคม ถาน แต่ อุฎการ
 บ้าง ก่อน ไม่ เคย มี ทรง อาวุธ สัตรา ออก
 มา ครบ พระทรง ทัพ ได้ ไปรบ ซึ่ง เกษี
 บ้าง นรินทร บิน นระ จอม ธาน พัง คดีดี
 หนาท ทวาด ตั้ง อุ เหม่ ๆ อ้าย ลูก ทร
 ลักษณะ มี ศรี ศักดิ์ ตั้ง นระยน์ อัน ทรง สังข์
 ไม่ เคย เหน เช่น ชาติ อุบาทว์ ตรัส แล้ว
 จาก บัดตั้งกั อัน รุจิ เสด็จ ลง ปราง ปรา มหา
 ประสาท มณเฑียร ทอง ทิพมาศ มณี ศรี ตำ
 เนียร นาด ยাত্র เยื้อง จระดี ประทับ ที่ ท้อง
 พระโรง อลังการ สะพรั่ง พร้อม เสนา พฤตมา
 มาตย์ บังคม บาท คัง คับ สลับ สดอน ทั้ง
 ขอ เฝ้า ชาว ที่ ชุดิกร นรินทร ธิราช อัน

ทรง ไชย จักรพงษ์ ทรง พระ ถิ่นนาท
 กระทืบ บาท บน ที่นั่ง สนั่น ไหว พิโร
 เรียง ไทมา มา ท้น ไท เหวย ๆ อ้าย มะหา
 พลุผก พรหมณ์ มิ่ง ว่า ผู้ มีบุญมา ลง มาเกิด
 อัน ถ้า เลิศ เลื่อน คึก จะ นึก ขาม ที่ นี้ สม
 คำ ข้อ มิ่ง ทูล ความ นาง ไฉน งาม คดอด
 บุตร นั้น สุด ดี ทั้ง สอง กร กุมศร พระแสง
 ขรรค์ สาระพัน จะ ประเสริฐ ทุก สิ่ง ศรี มิ่ง
 หมอ ดู วิชา ร้าย ฤา ดี กู เกิด มาไม่ มี
 เหมือน เช่น มัน ถ้า แม่น ผิด ถ้อย คำ จะ ทำ
 โทษ ล้น ทั้ง ไศตร มิ่ง จะ ภา กัน อาสัจญ์ แม่น
 ว่า ถูก กู จะได้ ให้ ราชวัน ไทมา ล้น สุด
 คร้าม ด้วย ความ กลัว ฌวย สำหรับ จับ กระ
 ดาน คดาน ขยด ประจง จด ชิด หาง วา
 เปน หัว หน้า ออก ชิด ชิด เส้น ไม่ เปน ตัว แต่
 ไทย กลัว ทูล ทิม ว่า อาธรรม พระจอม ภา

จักรพรรดิ ชัดยศ สะดัม เหตุไฉน ทูล กระหม่อม
 ลันต์ ไม่ ทรง ยศ ทศมิต จิตร ธรรม ถ้า
 เลี้ยง มัน ใหญ่ มา เบื้อง หน้า ไป มัน จะ
 กัดอะไร ภู ผู้ พ่อเลี้ยง ถ้า แม้น เพี้ยง แล้ว
 ชีพ คง ตักไชย มัน ชาติ หอก ข้าง แกร่ ฝอย
 แห่ไฟ ถ้า เลี้ยง ไว้ คง ร้าย มาก กว่า ดี สิ่ง
 ไห ต่อ แพน้อย เอา ถอยได้ อย่า เอา ไว้ ให้
 เปน เลียน บุรี ศรี รับสั่ง เสร็จ พระเสด็จ
 จรติ ขึ้น จาก ที่ แทน ทิพ ไร ทอง ดำเนิน
 นาด ขึ้น ปราสาท มรกต อัน สุก สด ถ้วน มะ
 ณี ไม่ มี สอง พร้อม สนม กรม นาง บน ปราง
 ทอง บำเรอ ร้อง ชับ ขาน ประสพ ทั้ง ฝ่าย
 เสนา ข้า ฌอง ถอง บาท ก็ เคลื่อน ควาด
 ผูก แพร อยู่ พร้อม พริ้ง แล้ว เคลื่อน ถอย ถอย มา
 ข้าง หน้า วัง ประทับ ยั้ง หยด ภาท ตำหนัก แพร

๐ บ้าง พระยอด นารี ศรี สวัสดิ์ นาง กระ

ษัทร กอด ถูก ไม่ ห่าง แห ครั้น เขา เอา ลูก
 น้อย ไป ลอย แพ ก็ เสง แซ่ไซก ศัลย์ ดังนั้น
 ปราง วึ่ง ตาม พระ ลูกยา น้ำตา ตก สอง กร
 คอ่น ออกเข้า ผาง ๆ เจ้า กัดถึง เกตืออก เลื้อก ตัว
 ไป ตาม ทาง พระนุช นาง นึ่ง ชบ สลบ ไป
 น้ำ กุดาบ อาบ โคม โคม สวัสดิ์ดี นาง กระษัทร
 ค่อย ทั้ง สติ ได้ แล้ว เขิญ ชวน นวด นาง
 ขึ้น ปราง ไชย บ้าง เถย ไป ส่ง พระยอด ชั้
 ยา ออกแซ่ เลียง สาว สรรค์ กำเนิด นาง ตาม
 ส่งราช กุมาร มา ถึง ท่า สงสาร หน่อ ขิ
 ดิน ปีน ประชา เปน เวรา กุมาร นัยย ต้อง
 ลอยชล สุดจะมาตร หวาด วุ่น คว้ย บุญ ฤทธิ
 เทพ สถิตย์ รุกขาโกตาหุด พะยุ พะยับ อับ แสง
 พระสุริยน คว้ย เตชะ หน่อ ภูวเรศ จึ่ง บัน
 ตาล เขา เลื้อก ไส ไหล เลื่อน ตาม กระแส
 เลียง แอ ๆ ใจ ว่า น้า สงสาร ที่ ใจ น้อย

พลอย คิต จิตร วิชาญ พระกุมาร ลอย มา
ใน สาคร เทวา ใน มหา ทะเล หลวง ต่าง
ดี ทรวง ทุกข์ โทม สะท้อน ถอน ทั้ง ผุ่ง เทพ
เจ้า ช่วย ชำนาญ พร อย่า ให้ มร มรณา กลับ
มา วัง แจ้ว ๆ แว่ว เสียง กุมาร น้อย ใน
แพ ลอย กลาง มหา คงคา ช้าง เศษ บุญ ไม่
เคย ตาย วาย ชีววัง เทพ ทั้ง รักษา ใน ท่า ชาร

๐ จะ กล่าว ถึง พราหมณ์ พฤติ พรหมเมศ
รู้ ไตร เกท วิชชา มหาสาร ได้ ศึกษา ปา
โมกข อจาริย อยู่ เขต บ้าน ประจันต คีรี
สิ้น แว่น แคว้น แดน เมือง กระบิลพัต ริม ไฟ
ขมิ้น เนา แนว แอว วิถี เปน สุข แสน อยู่ ใน
แดน พระนาถ รู้ คำภีร์ ไสย เกท วิเศษ ครัน
แก มี บุตร สุด แสน เล้นหา ตา บิดา รัก ร่วม
ภริยา ชวัญ ชื่อ มาโดย สงคราม ตู งาม ครัน
แต่ แม่ นั้น มรณา มา ช้า นาน จน พราหมณ

น้อย มาโดย ไต้ เจ็ด ขวบ เพราะหี ประจวบ
 จะ จาก ที่ ถิ่น ถาน ชัน บิดา ก็ ชะรา มา ชำ
 นาน แก พิกาด ถึง กรรม จะ มรณา จึง ร้อง
 เรือ ฤๅ ฤๅ ฤๅ เข้า มา ไกล แล้ว รำ ไร ลัง
 สอน โอวธา พ่อ พ่อ พวง ดวง จิตร ของ
 บิดา พ่อ ขอ ถา เจ้า ตาย วาย ชีว เมื่อ วน
 วัน อัจฉริยะ แผ่น ดิน ไหว พญ ใหญ่ บัง
 แสง พระสุริ ตรี เขา เอา หน่อ บุตรา เจ้า ธานี
 ผู้ บุญ มี ลอย มา ใน สาคร เธอ ไม่ ตาย
 วาย ชีวิตร์ ด้วย บุญ ฤๅ ฤๅ เทพ เจ้า เขา ถึง
 ขร บำรุง เลี้ยง รักษา ไม่ อารณ อยู่ ช้าง
 ทิศ อุดร ลั่น เขตฯ คน พ่อ ตาย แล้ว แก้ว
 ตา อุดร หี แสง จะ ไต้ แสง พัง ภาค เปน
 มัค ผล ค่อย อยู่ เกิด ขวัญ ช่อน อย่า ร้อน
 วน ลั่น เลียง ลั่น ชนม บัด โดย ดาน จะ
 เปรียบ ใจ เปรียบ ไฟ ใน อัจฉลภ เหมือน

คน ตับ ลื่น แสง น้า สงสาร ออก แซ่ เลียง
บ่าว ไพร่ ที่ ใช้ การ เลียง ประสาร ไสกา
ปลุกษา กัน แล่น สงสาร พรหมณ์ น้อย
กลอย สวรรค์ ใจ จะ ขาด ด้วย บิดา ที่ จะ
สัญญา สะอื้น ว่า พร้า ว่า สวรรค์ เจ้า กอด
ศก พ่อ นั้น ไม่ วาง มือ เจ้า ประคุน ทูต
เกล้า ของ ลูก แก้ว จะ ทั้ง ลูก เลี้ยง แล้ว
จริง ๆ ฤา เจ้า ก่อน ออก ชก ทรวง ทั้งสอง
มือ โอ้ แต่ นี้ นับ จะ รือ ระทม ทะวี อนันดา
แม่ ตาย ไม่ วาย ถวิล พ่อ มา ลื่น ซีพ ม้วย
ไป เปน ผี จะ อยู่ ไย ให้ ยาก ลำบาก มี
เจ้า กอด ศก ไสกั น้า ทา นอง โอ้ นับ วัน
นับ เว้น ไม่ เหน แล้ว กับ พระ ทูต กระหม่อม
แก้ว ไป ทั้งสอง หัว ออก ลูก อยู่ หลัง จะ
พัง พอง นับ จะ นอง น้า ทา ไสกา โดย
พระคุณ เอ๋ย เคย เหน ทุก เย็น เข้า จะ เปลี่ยว

เปล้า เอกา ที่ อาไศรย แม่ ก็ สูญ บุญ พ่อ
ก็ ลื่น ไป โอ้ แต่ นี้ นับ จะ โทษ พระ บิดา
ครั้น ลื่น ไศก ส่าง เสร้า บันเทา หาย คำ หญิง
ชาย-พร้อม พรัง ทั้ง ซ้าย ขวา บ้าง ตัด ถ่อ
ต่อโถง เปน โกลา ตาม ประสา พวก พราหมณ
พรหม จรรย์ แล้ว สำเร็จ เสร็จ ไล่ เอา ไว้ ศก
ถ้วน คำรพย ตาม เตือน ยัง ไศก ศัสถ์ จึง เมา
จี ผี พระ บิดา พลัน แล้ว คำ ไทย ทั้ง นั้น
ก็ กลับ มา ว่าจะ

๐ ฝ่าย มาโดย สงคราม เจ้า พราหมณ์ น้อย
แสน ละห้อย โหย ให้ ใน เคหา คิด ถึง ความ
พ่อ สั่ง หลั่ง น้ำ ตา โอ้ โอ้ ออก อาตมา นี้
มี กรรม จะ ไป เทียว สันจร ซอก ซอน หา
ใน เวณ วง หิมวา คีรี คีรี เหมือน พ่อ สอน
จร ไป คง ได้ ดี คิด แล้ว หยิบ คำกริ์ สั่ง
บ่าว พลัน ค่อย อยู่ เกิด สุ เจ้า เจ้า เคหา

เล่ม ๑

๐ รามณิน ๖๖

๓๑

เรา จะ ถ้า ก่อน แล้ว อย่า ไศก ศักดิ์ แม้น
มิ ตาย วาย ชีพ ชีวัน คง จะ คืบ ย้ง ประ
จันท์ศิริ ๖๖

๐ ฝ่าย แก่ สาว บ่าว ไพร ที่ ใช้ สอย แห
พราหมณ น้อย ร่ำ ลั่ง ยั้ง หมอง ศรี ต่าง
วิตก ออก ตรม ไม่ สม ประดี เปน จน ใจ ไม่
รู้ ที่ จะ ห้าม ปราบ แดน สงสาร พราหมณ
น้อย กลอย สวัสดิ์ ค่อย ถิ่นอาศัย เลียบ บ่า พนา
หนาม ถึงขร เขิน เนิน ผา ถิ่นอาศัย ค่อย
ไต่ ตาม มรคา พะนา ไผ่ ตั้ง ภัทธร สู ทิศา
ยิตา สอน มุ่ง อุดร หมายถึง เติร เนิน ไผ่
ระวัน ถิ่น บุปผา สุมาไล ที่ กลาง ไพร หอม
หวด รำดวง ดง จำปา ขาว สวดยุต พุดตา
แย้ม อังกาบ แกรม มณฑา กับ กาหลง ที่ ไม่
ดอก ๆ ตก ออก ตาษ ดง ที่มี ผล หล่น
ลง สุขาธาร เจ้า พราหมณ น้อย เก็บ ผล ที่

หด่น ร่วง ตะมุด ม่วง บริโภค เป็น อาหาร
 ค่อย ผาสุก บุค บำ ทรมาร ทาง กัณธาร เอก
 อสุภะ ไป เข้า เตี้ยว ถัด ตัด ชำม ถึงขรโฆต
 • ถ้วน เกษ โกฎ กอก กัม พ่ม ไสว ทั้ง ยง
 ยอ ผือ เฟบ มะเฟื่อง ไฟ มะสัง ไทร โสภ
 ลัก ถี่เลียด แรม นก ดอกบัว มัว เติร เมิน
 ณะม้อย กะตั่ว เต็น ตาม กะต้อย เข้า ภัธ
 แรม นก แก้ว จับ กับ กิ่ง พิกุล แกรม นาง
 แยม เยื่อน เหมือน จะ แยม เมื่อ ยาม เย็น นก
 ตะขบ คาบ ตะขบ ขึ้น คบ ข่อย นก เขา คอย
 เกล้า คู่ หมู่ กังเขน นก กระจาบ คาบ กระ
 จับ ขึ้น จาก เสน เพื่อย ระเนน แด ถิว หิว ๗
 ใจ ใน ตำธาร ถาน แด กระแส สะอาด ประ
 ทุม ขาดี สัตบุศ ผุด ไสว จอก สาทร้าย สาย
 บัว มี ทัว ไป คงคา ไส มัจฉา เตี้ยว หา กิน
 ผุง กระให้ ไถมา ปลา สวาย เตี้ยว ผุด ว้าย

เวียน วณ ใน ชล สินธุ ปตา ช่อน นว ย นาง
 สถิติ ตง มิติ ดิน ษะโต ดิน ได้ กระตี จึ่ง หนี
 เกรียว ริม ษะตา น้า ที่ เปน ทิว ท่ง ดู เจริง
 วัง สุต ตา พฤกษา เขียว ที่ ชาย บ้ำ หญา
 รก วิหก เกรียว อีเหน เที้ยว ชัก แดง เหมือน
 แมว คราว หมู่ เลื้อ ปตา ชามด เที้ยว เลียบ
 หนอง กระทุง ทอง ถอย แผ แด ออก ชาว
 นก ยาง ย่อง มอง ปตา แฉ่ง ชา ยาว อีไก่อ
 ก้าว ไก่อ เก้ง เขย่ง เติร สारพัด สัตว์ บ้ำ
 พนาเวศ ทั้ง คชเวศ นา นา ใน บ้ำ เขิน สิงห
 ราช ผาด แผ่น ขึ้น เล่น เนิน กิณร รำ ทำ สเห็น
 ระทวย อาย เติร พตาง ชม พตาง กตาง หิม
 เวศ จน สุวิเศศ พวย พ่ง ขึ้น รุ่ง สาย เจ้า
 แดก ร้อน ช่อน ลิ่น กำลัง กาย ภอ ถึง ชาย
 เฝิงผา ริม ลำชล อนาคต เหนื่อย เมื่อย ล้า น้ำ

ตา ตก ใ้อ์ ใ้อ์ ออก เรา เหน ไม่ เปน ผล ได้
 เจ็ด วัน ตน เติร ผู้เดียว ตล ถึง ผัง ชด ลั้น
 เขตร มรคา ไฉน หนอ บิตร เรา สอน ลั่ง
 จม ถึง ผัง แล้วไม่ เหน เหมือน เช่น ว่า ก็ สุต
 จิตร ที่ จะ จร อ่อน ระอา แม่ น้ำ กว้าง ขวาง
 หน้า เปน จน ใจ เจ้า หน้อย อ่อน ผ่อน ภา
 ที่ เจื่อม ผา ริม ษะดา แสน ภา ที่ น้ำ ไหล ภา
 แพ หน้อย ที่ เขา ลอย กุมาร ไป เลียง ร้อง
 ให้ แอ ๆ ใน แพ มา เจ้า พราหมณ์
 หน้อย ยินดี เปน ที่ สุต เหน แพ ลอย กลาง
 สมุท ก็ หรรษา ไม่ คิต ตัว กลัว ตาย วาย
 ชีวา โดด คงคา วาย ช้าม ไป ตาม แพ เจ้า
 เลือก วาย มา ใน สาคเวศ น้า สมภพ
 พราหมณ หน้อย ลอย กระแส กระตีก กระตือก
 เลือก ตะบึง จน ถึง แพ เจ้า พราหมณ แด
 เหน กุมาร ถาน ตา งาม วิไล ใน โลกย ไม่

มี สู้ แล้ว พลิก ดู ลวดลาย ใน หัตถา ลำ
 อยาง นวด ล้วน เลิศ วิไล ตา ได้ บัญจะ
 ถักขนา ทุก สิ่ง อัน แล้ว เหน้ ธร กับ พระ
 แสง ยิ่ง แสง นก ดู เด็ก ๆ น่า รัก ทุก
 สิ่ง สรรพ์ ๆ เทวา มา ให้ ไว้ บ้อง กัน
 เหน้ จะ มี บุญ ครัน พระ กุมาร ถวาย บังคม
 สม คิด แล้ว อัม ขึ้น ไล่ ตัก ขึ้น เชย เกษม
 สานต์ เอา ไม้ หัก ควัก คู้ย ขดธาร จะ ภาย
 แพ กุมาร ขึ้น ผั่ง ชด แต่ รุ่ง คัด รุ่ง วาด
 ไม่ หวาด ไหว น้ำ ก็ ไหล เหย ดอย ระเห
 ระหน ภาย ไม่ ไหว ไหล ขวาง มา กลาง ชด
 ประจวบ จน ถึง ชื่อ สะดือ ทะเล ๖๖

๑ ฝ่าย ผู้เฒ่า ที่ รักษา คงคา เขียว ชำเลียง
 เหลียว เหน้ แพ น้อย ดอย หัน เหน้ มั่น ยิ้ม
 พลาท ทาง นึก สมคะเน ดู เหม่ ๆ เด็ก น้อย
 น่า ถิน ครัน โดด ทะลิ่ง ผั่ง ผาง มา กลาง

สมุท กระโจน ชุต ชวย แพ กระชาก หัน
 ได้ จับ วุ่น ฝน วิ่ง พันตะวัน สงสาร สอง
 ตัว ลั่น ด้วย กลัว ไกล ช้าง มือ ขวาคว
 ศร พระแสง ชัก มือ ช้าย อัง น้อย รัก พลาย
 ร้อง ให้ อี ด้ลื้อ เหลื้อ หยาก วิ่ง เข้า ไป
 เจ้า ฟาด ด้วย ศร ไชย อันศักดิ์ดา ถูก ยักษ์
 ร้าย กาย พับ ลง กับ ที่ ยักษ์นี้ เพียง ชีพ จะ
 สงหา ด้วย ฤทธิรอน ศร ศรี อัน ศักดิ์ดา เกิด
 สำหรับ กุมาร อัน เรื่อง ไชย เจ้า พราหมณ
 เหน ยักษ์ ขบ สดบ นิ่ง เอะ ตาย จริง ฤา
 ล้ม ลง โหย ให้ เจ้า ยืน คิด พรัน จิตร ไม่
 วาง ใจ วิ่ง เข้า ไป หมายถึง ช้า อะลุ่ม อี
 ยักษ์ ยก มือ ไหว้ว พ่อ ได้ ไปรด ประทาน
 โทษ เกิด อย่า เพ้อ ให้ เปน ผี จะ ขอ รong
 บาบา ผ่า ทูลี จน ชีวี มอด ม้วย บัดโดย ถาน
 เจ้า พราหมณ พัง ยักษ์ ยอม น้อม ถวาย ขอ

โทษ ตัว กตัว ทาย ก็ สงสาร จึง ว่า เหวย
 เฮ้ย มึง อี สามาญ อหัง การ ช่มเหลง ไม่ เกรง
 กัน กู จะ ยก โทษ ไว้ มิ ให้ มัวย มึง จง
 ช่วย ส่ง ขึ้น พนาสน์ อี ยักษ นัง น้อม
 ประนม บังคม คัด อภิวันท์ ไถ่ ถาม เนื้อ ความ
 ไป ว่า ข้า แต่ พี่ น้อง ทั้งสอง สมร นี้ จะ
 จร ไป หน ตำบล ไหน อัน แว่น แคว้น แดน
 มนุษย์ นี้ สุด ไกล ธุระ ไร ฤา จึง มา ใน
 สาขต เจ้า พราหมณ พัง คะตี ยักษี ถาม
 จึง ยก ความ มา แสดง แจ้ง เหตุ ผล เหมือน
 วิ เริ่ม เติม ต่อ ข้อ ขุบถ ตั้ง แต่ ต้น เรื่อง
 ราว ตั้ง กล่าว มา อสุริน ยิน ความ เจ้า
 พราหมณ เถ่า ให้ ไศก เสรี ด้วย แสน เสน่หา
 จึง โถม เล้า เอา ใจ กุมาร อยู่ ด้วย กัน
 เกิด ข้า ๆ จึง ค่อย ไป อัน คุณา สาคร นี้
 แสน สนุกนี้ เกษม สุข ปรีดา จะ หา ไหน

ทั้ง แว่น แคว้น แดน เขต คงคา ไถ ไม่ มี
 ไภย แฉ่ว พาด ลำราญ ครัน เรา ชอบ คุณ ที่
 ท่าน ชวน เรา อยู่ ด้วย แม้น มี ม้วย ล้น
 ชีพ อาลัย ไป เบื้อง น้า คง จะ มา ให้ รม
 กัน อย่า ขำ เลย สุริยัน จะ เย็น ลง ๖๖

๐ นาง ด้เลื้อ เหลื้อ ห้าม เจ้า พราหมณ์ น้อย
 แสน ละห้อย ด้วย จิตร พิศวง จึง ลำแดง
 แผลง อิทธี ฤทธิง เข้า มา ส่ง กุมาร ถึง
 บ้า แตน พระ ทะเล เจ้า เอ้ย สุด ฤก ลุม
 เพียง ตา ต้ม ยักขา น้า กลัว แสน ครัน ถึง
 ผั่ง ยัง ฟาก พนา แตน ให้ สุด แสน วัค สอง
 กุมาร เจ้า พราหมณ์ ส่ง อสุรี อย่า มี ทุกข์
 จำเวญ ศุข ตาม ศักดิ์ ของ ยักขา ควย แฉ
 เถิด นะ เจ้า เรา จะ ลา แล้ว บ่าย ฤกตร เข้า
 บ้า พนาวัน ๖๖

๐ ฝ่าย นาง อสุรี ด้เลื้อ สมุท อาไย สุด

เล่ม ๑ ๐ รามสิน ๖๘ ๓๙

ด้วย สอง ขึ้น ไพโรจน์ ตั้ง แด ตาม
พราหมณ์ น้อย จรวัด จน เดียว กับ คีร์วัน
พนา นาง ยักษ เปติยว เดียว กับ ทั้งสอง
ศรี อสุรี กลับ หลัง จาก ผั่ง ผา สำแดง
ตน มา ใน ชด ธารา ถึง ห้อง แก้ว คูหา
สำราญ ครัน แสน สงสาร พระ กุมาร กับ
พราหมณ์ น้อย สด ตะห้อย มา ใน บำ พนา
สันต์ แล้ว ขึ้น ให้ น้อย ชม พนม วัน สาระ
พรรณ เนื้อ นก วิหค บิน โนน นก แก้ว กับ
กาลิง บน กิ่ง เกษ ทับทิม เทษ ร่วง หล่น ปน
ระดิน ทั้ง คัดเค้า เสาวรส ระคน คิน จำปา
อ่อน ช่อน กลิ่น โยทกา มะติ รัก หัก หล่น
ต้น คำ ฝอย เจ้า พราหมณ์ น้อย เก็บ พุท รัก
ษา เอา ทัด หู ชู เชย กุมาร ชี น้อย ช้ำ
งาม ขึ้น กว่า ทุก วัน ดู กระสา จับ ตน บน
กิ่ง สูง ต้น พยอม นก ยุง ขึ้น รำ หัน นก

กระทา จับ ขั้ม พุ่ม อังชัน นก เขา ชัน จับ
 คุ ชัน บน คบ แคน เหน ไก่ เดือน อัม เดือน
 ไป ชม เล่น นั้น พ่อ เหน ฤา ไม่ พ่อ ไก่
 แจ้ ๐ กุมารว อำ มือ ทำ อ้อ แอ แล้ว อัม แช
 เติร มา ใน บ้า ดง เหน มรุม พุ่ม เรียง เปน
 รัง รก ผุง วิหก บิน ไชว ใน ไพร ระหง
 เลียง ปีก ปรับ ผับ ผับ ใน พุ่ม พง ตาง เหล่า
 ดง เลียบ เล่น ถลึง ตาน ถึง เขา ไหญ่ ไทร
 ย้อย ระยะ ยืน ลำราญ รื่น ร่ม รุกข์ เกษม สานต์
 กระจับ จอก ทัว ใน ลำธาร พระ กุมาร หยาก
 นม ก็ ไสก็ เจ้า พรหมณ์ เกบ กระจับ สด
 มา บด บ้อน ค่อย หาย อ้อน ปรับเปรม กระเชม
 ศรี แล้ว ชวน ชม มัจฉา ใน จารี โนน แน่
 น้อย กระตี ขึ้น โดด ลอย ตะเพียนทอง ถ้อง
 น้ำ เทียว ดำ แผลง นั้น สวายหาง แดง กับ ปลา
 สร้อย ดูก ชโต ปน กระให้ กระแห ลอย นก

ยาง คอย ขวดย คาบ แล้ว ขวดย บิน เจ้าพราหมณ์
 น้อย อัม น้อย เทียว มอง จับ ปลา ตะกรับ ว่าย
 วน ที่ หว่าง หิน เจ้า ขวดย ได้ ให้ เล่น ใน
 วาริน คอย ผาสุก อยู่ ใน สิ้น ชดถาวร • ฆอ
 รอน ๆ อ่อน แสง พระ สุริเยศ คชเวต เริง ร้อง
 ก้อง ไพร ทัศน์ แสง สมนภาพ ฝันอง สอง กุ
 มาร ขึ้น จาก ธาร เทียว มาใน บ่า ตอน เหน
 เลือ สี่ แวด ช้าง ที่ กลาง ช้าง ก็ หลีก ลัด เลียบ
 เติร เนิน ถึงขร ทั้ง ฝันอง สอง รา ภา กัน
 จร ให้ อารวณ อ่าง ว้าง มา กลาง พง วิเวก
 ทั่ว สะกุนา ปักษา แซ่ ออก จอ แจ จับ ไม้
 ไพร ระหง มฤคา กาดอน วานร ดง ชะนี
 ส่ง เลียง แซ่ เมื่อ สายัณห์ แสง สงสาร พระ
 กุมาร กับ พราหมณ์ น้อย เมื่อ คำ คล้อย มืด
 บ่า พะนาลันท์ เจ้า แด เหลียว เป็ดยวใจใน
 ไพร วัน ถึง เขต คณ เขาใหญ่ ก็ หยุด นอน

ทั้งนี้ โป่ง บู้ เจ้า ลำเนา ถ้ำ ก็ พิมพ์ พำ ภา
 พวก ออก หลอก หลอน สาระพัด สักว บำ พนา
 ตอน เจ้า พรหมณ์ นอน กอด น้อย ประคอง
 กัน . กุมาร น้อย ว่าจะให้มิ ได้ นิ่ง เจ้า พรหมณ์
 วิงวอน ปลอบ แล้ว รับ ขวัญ นิ่ง เกิด พ่อ
 อย่า ร้อง ให้ ใน ไพร วัน พวก แมว มัน จะ
 ภา กัน มา เลีย ยัง ไม่ นิ่ง ฤ หนา เจ้า ขำ
 เอ๋ย ตกแก เหวย คน ไม่ หลับ กิน ตับ เลีย
 น้อย ก็ ไม่ ได้ บวช ขวด มี เมีย นิ่ง เลีย เกิด
 พ่อ อย่า ร้อง ไป โอ้ สงสาร พระ กุมาร สอง
 ทารก น้ำ ค้าง ตก เย็น หย้า พฤกษา ไสว
 ตัก สงัด สักว เจียบ ใน ราว ไพร เจ้า มา โดย
 กอด น้อย ประคอง นอน จน แสง ทอง รong
 เรือง ประเทือง ศรี บัดไฟ ผ่องแผ้ว แแนว ถึงขร
 สว่าง วง หิมวา พนาตร นพทาง ผ่อน
 แจ่ม แจ้ง ด้วย แสง จันทร แจ้ว ๆ แว่ว เลียง

กระเหว หวาน แซ่ ประสาร เลียง สะกุนา
 ไข่ ชัน เลียงหรั่ง ๆ เรวไร ใน ไพร วัน จัก
 กระจัน แจ้ว ร้อง ออก ก้อง ตร พระ พิรุณ
 ไพรย ปราย ตั้ง สาย ลิน หิ้ง ๆ ภูมิณี เอา
 เกสร ดาว เตือน เลื่อน ลับยคุนธร ทินกร
 แจ่ม แจ้ง กระจ่าง ตา เจ้า พรหมณ์ น้อย ค่อย
 ประคอง ปลุก น้อย แก้ว สว่าง แล้ว ดวง
 เนทร ของ เชษฐา ค่อย ยก กร ช้อน อัม กุ
 มารา ตาม ประสา ทารก นั้น รัก กัน แล้ว
 เลียบ ถัด ตัด เติร เนิน สิงขร บทจร มา ใน
 บ้า พะนาสน์ที่ เจ้า เติร พลาท ชม พลาท กถา
 อรัญ เข้า เขต คัน อะสุรา รักษา ตอน ๖๖

๐ จบ เล่ม ๑ สมุดไทย ๖๖

๐ รามสิน เล่ม ๒ ๖๖

๐ จะ กล่าว ถึง อะสุรา วิทยา ถ้า ทุก เข้า
 คำ แสน ศุข สะไมสร องค์ สยม ภูวญาณ
 ปรทาน พร ใน เขตร ตอน เปน แตน อะสุรา
 แม้น ถึง สัตว พถัก เข้า ใน แตน ยักษ มัน
 ชัก ชัก กิน เล่น เปน วิทยา ครั้น เข้า เทียว
 เลี้ยว ถัด สะกิด มา ปรานา ช้าง เลื้อ เปน
 เขี้ยว ตน ไม่ ประ สัตว พถัก เข้า ใน ถิ่น ที่
 อสุรี หตาก จิตร คิต ฌน ภาอ เหน ฟัน้อง ทั้ง
 สอง คน จรตล ถัด แตน พะนาวา อสุรี ดี
 ใจ ดัง ไต้ แก้ว หัวร่อ แลว อ้อม เติร ตาม
 เนินผา ถึง ฟัน้อง สอง องค์ ภูมารา เฮ้ย มึง
 ถัด แตน บ้า ภู ว่า ไว จน เนื้อ ถึก มฤคิ ภู
 หนี ช่อน เพราะ มึง จร มา มัน ตื่น ไม่ อยู่ ไต้
 ชีวิตร มึง จะ เปน เขี้ยว แทน เนื้อ ไพร ทั้ง

ดอกไม้ เต็ม เล่น ออก เกล็ดนอน ตอน เจ้า
 พรหมณ์ พัง ยักขา มัน ปราโสบ ให้เดือด ใจ
 เจ็บจิตร ตั้ง พิศม์ ทร จึง ตอบ ความ ตาม จริง
 ที่ ได้ จร ว่า ดู กร อสุรา รักษา ไพร ท่าน
 หยาบ ข้ำ หา เหตุไรหัง จิตร คอย แต่ คิด
 ฆ่า เขาให้ ตก ไชย เรา เติร เปลา มี ได้ เอา
 อัน ไต ไป ถึง สัตว ไพร ก็ ไม่ เหน เหมือน
 เจรจา นี้ ตัว ท่าน ฤา เป็น เจ้า พนาวาส คอย
 พินาฏ กิน สัตว เป็น รักษา ที่ หลง เติร เกิน
 แตน ของ ท่าน มา เรา สอง รา ไม่ แจ้ง จึง
 ได้ จร อสุริน ยิน คำ ทำ พิโรธ แล้ว ข้ำ
 ไอสู ยืน เยี่ยง เทียม สิงขร ทวาด ร้อง
 ก้อง บ้า พะนา ตอน ได้ ฟาด ฟอน ฟัน้อง
 สอง กุมาร เจ้า พรหมณ์ น้อย มาโดย มิ ได้
 พรัน ไม่ หวาด หวัน ตั้ง ล้าง อัทธิฐาน ขอ
 เตชะ บารมี พระ อาจารย์ ช่วย บ้อง กัน ไภย

พาด อัน ปัทมา แล้ว ยก หัตถ์ กวัด แก้ว พระ
 แสง ศรี เปน วานร กายสิทธิ์ อัน ฤทธิ์ กล้า
 ไต่ด ลำแดง แผลง เดชเดชา เข้า รบ รับ อสุรา
 ที่ ไนไพร เสียง ผึง ผาง กลาง บ่า ตั้ง พ้า
 ฟาด หิมวาท เลื่อน ลั่น สะบัด ไหว เปน บด
 บัง สุริยา นภาไทย พยัคฆ์ ใหญ่ มืด พ้า สุธา
 ตอน ถึง กระโจมน โถม กอด กระหวัด กัด
 ยักษ มัน พัด ฟาด กลิ้ง กับ ลิงขร ทั้ง ยุ่งยาง
 กลาง บ่า พนาตอน ระเนน นอน หัก วินาศ
 ออก กวาด ตง ทั้ง ผุ่ง เทพ เจ้า ทุก เขา ชุน
 รุกขมุต มิ่ง ไผ่ไพร ระหง ย้าย สถาน จาก
 ที่ วิมาน ทรง ต่าง องค์ ต่าง ถี หลีก หนี
 จร ทั้ง สิง สัตว์ จักุบาท ออก ตาษ ขึ้น เลียง
 ครืน ๆ ค่าง ถึง วึ่ง สดอน ห้วย ถหาร ธาร
 กระบอกชะโลมร ด้วย ฤทธิ์ รอน อสุรี
 กระบี่ ไพร อสุรา เลี้ย ท่า กระบี่ ฟาด ถู

แขน ขาต อ่าณ เวช เข้า ติต ได้ อสุรี หนี ถึง
 แล้ว วิ่ง ไป ทลวง ไถ่ จับ สอง กุมาร เจ้า
 พรหมณ์ น้อย กอด น้อย ประคอง ชิต กร
 แกว่ง พระ แสง สิทธิ คอย หันหา ครั้น เหน
 ยักษ หักไหม้ไหม เข้า มา เจ้า หลับ ตา ฟาด
 ด้วย พระ ขรรค์ ไชย ถูก ยักษ ร้าย กาย ขาด
 วินาศ กัดถึง ลง เณร อิง เขา เขิน เนิน ไสย
 ตับ ชีวิตร ด้วย ฤทธิ์ พระ ขรรค์ ไชย มรณา
 อยู่ ใน พะนม วัน ๖๖

๐ ฝ่าย ถึง ร้าย กายสิทธิ ก็ สูญ หาย ราว
 ร้าย ก็ ลื่น ชีวาลัย เจ้า พรหมณ์ น้อย ขึ้น
 บาน ลำราญ ครั้น ก็ จรจรัล จาก ศพ อสุรา
 อัม น้อย น้อย ค่อย เติร ที่ ร่ม ๆ แล้ว ชี
 ชม พวง พวรรณ บุบผา ถึง ถ้ำ ทอง ที่
 เจ้า ของ มรณา เจ้า พรหมณ์ น้อย จินตนา
 แต่ ใน ใจ นี้ ถ้ำ แกว แกว บำ คุณา หิน

ของ อสุริน ยักษ์ ที่ ตกไซย ตำริห์ พดาง
 ทาง ภา น้อย ยา ไป ก็ เข้า ใน คูหา สถาวร
 เจ้า ชวน น้อย ชม ชื่น สุวรรณ ถ้า วิไลย
 ลัว แก้ว ฝดึก ประพฤก สร ลีลา ทาย หงาย
 จัก เปน แ่ง งอน ที่ ทาง ก้อน เหมือน หนึ่ง
 แกล้ง ไป แต่ง งาม เปน สัตว์ สิ่ง หึง ยืน
 เขย่ง ยด ช้าง พร้อม หมด รูป ลีลา ดู น้า
 ชาม มี เตียง น้อย น้า นึ่ง ที่ ตั้ง ตาม ฝ้าย
 เจ้า พราหมณ์ เติร พิศ พินิจ มา ที่ ทาง แห่ง
 เหมือน แกล้ง ไป กั้น ห้อง เปน ชื่น ช้อง
 ตั้ง นก กำบัง ฝา ถึง แทน แก้ว พรรณราช
 ดู พราย ทา ภา น้อย ยา ชื่น นึ่ง บัดถึง ก
 พรัน เหน ลีลา จากฤก เปน อักษร ชื่อ ว่า
 ถ้า ประทานพร ใน ไพร สันต์ เจ้า เข้า อยู่
 คูหา ใน บ้า วัน ค่อย ก่อดม เกดียง เลี้ยง
 กัน อยู่ สำราญ เวลา เข้า เข้า ไป ใน ไพร

สณห์ แสง ผด พฤษภา เปน อาหาร เทียว
 เสาะ หา มา ให้ พระ กุมาร แสน ตำราญ
 อยู่ ใน ถ้ำ แต่ ตำพัง จน พระ หน่อ บดินทร์
 ขึ้น สถาน รู้ ย่าง คณาน เล่น ได้ ดัง ใจ
 หวัง เทียว ผดัก ถีตา ตาย กระจาย พัง
 มี กำลัง เจ็ด ราชสิงหราช เจ้า พราหมณ์ น้อย
 ห้วน หวาด ประหลาด จิตร เมื่อ เด็ก นิด หนึ่ง
 ชั่ง แวง นี้ หนัก หนา เหน จะ มี บุญ เลิศ กุ
 มารา จินตะนา นึก ความ ให้ นาม พลัน ชื่อ
 รามสิน สุริยวงษ ทรง สวัสดิ์ ด้วย หน่อ
 ภาระษัทร มี ศร พระแสง ขรรค์ ค่อย จำเรญ
 วัฒนา ใน บ้า วัน เจ้า เลี้ยง กัน อยู่ ใน ถ้ำ
 กำหนด นาน ๖๖

๑ ขอ หยุต ยั้ง ยก อยู่ ที่ คูหา กุมารา
 กับ พราหมณ์ ใน ไพร สถานท์ จะ กล่าว

ความ ตาม อะติตนิทาน ยัง มี เมือง พระยา
 มาร มะหิมมา อัน ธานี มี นาม จง ชาม ศักดิ์
 พระยา ยักษ ปรากฏ ด้วย ยศถา ชื่อ จัตุราช
 อสุริน ป็น สุรา พระ เตชา พุง เพื่อง เรือง ชะ
 จาย มะเหสี ชื่อ ตรวีนนาสุร ไว้ ประยูร
 ไอรส ที่ ลีบ สาย ชาม ศักดิ์ นั้เครศ ลำราญ
 กาย ทั้ง หญิง ชาย ราชฏร ไม่ วัณ รน
 จอม พิกพ อสุริน ป็น ยักษา ครั้น สุริยา ถับ
 ห้อง พระ เวหน สถิตย์ เหนือ แทน สุวรรณ
 อัน อำน ทพ ตล อสุริน สุบิน พลัน ว่า
 ดาว ลอย นทาง ทาง ประเทศ มา ตก เขต
 เวียงไชย มะไหสวรย์ จอม พิกพ อะสุรา เก็บ
 มา พลัน ให้ ตู เถ่น เปน ขวัญ ทั้ง หญิง ชาย
 ครั้น อยู่ มา ฝากุณ สุนกนี้ สนาน ดาว ก็ ลอย
 พะโยม มาน ไม่ เหน หาย พะนาสุร ช่น แค้น
 แสน เลี้ย ดาย ฐ์ ลึก กาย ตก พระไทย ขึ้น

ไผ่ยา ภาอ แจ่ม แจ้ง แสงศรี สุริเยศ ส่อง ประ
 เทศ แฉว ทาง สว่าง หล้า พระ สะสง ทรง
 เครื่อง แล้ว ไคคคตา อะสุรา ออก ท้อง พระ
 โรง พลัน แต่ ล้วน ามุ ยักขา เสนา มาตย์
 เฝ้า พระบาท คอย รับ สิ่ง ณวัง สรรค์ คิโรวาบ
 กราบ น้อม อยู่ พร้อม กัน พระ ปืน ชัน ปก
 เกษ ประเทศ ไทย ทำหรัส ตามโหระ เมธา
 หมอ เล่า ช้อ พระ สุบิน เมื่อ จุโสมย ตั้ง แต่
 ท้น จน ะสถาน ที่ สุด ไป ตาโหระ วัฏ ใน ตำ
 รา ยาม วาง ทำหรับ นั้บ นั้ว ไป ตาม หมอ
 ประจักษ์ ช้อ พระ นิมิตร ไม่ คิด ขาม โหระ จึง
 ทูล ตาม มุถ คติ ความ ว่า วัน ศุกร ยาม สาม
 ราตรี การ อัน ดาว น้อย ดอย พ้า ตำราไผ่
 ว่า จะ ได้ บุตร พลัด พนศิสถาน จะ ภา ถบ
 จบ พ้า สุธา ธาร นคร มาร ก็ จะ ช่น เพราะ
 บุญ แล้ว จะ ถับ ถับ หาย ไม่ เหน สุญ จะ

ได้ พูนเพิ่ม เทวศ ถวิต หา อยู่ อุตระ จร
 ธาน กันดาร มา ใน ตำรา ว่า แจ้ง ประจักษ์
 ครัน ๖๖

๐ บ้าง นรินทร บิน วัง ได้ พัง ชัด โสมนัส
 ปรี เปรม กระเซม ถันต์ ให้ ผูก คชเชน ทศโย
 ธา พถัน ตั้ง แล้ว จาก แทน สุวรรณ ยัน ฐา
 เล้ง ด้วย พนังงาน ขนาน นาค ขึ้น มณเฑียร
 ทิพมาศ มณี ศรี สะพรั่ง เหล่า ดาว สุรางค์
 นาง คินี อสุรี ทรง เครื่อง สำเร็จ พถัน จึง
 ตั้ง นาง วันนาสุร มะเหสี แล้ว อสุรี จาก
 ปราสาท ณรัง สรรค์ ขึ้น เหนือ คอ ไอยวา สง่า
 ครัน เลียง สนั่น เล็ก ทศโยธา ออก จาก
 วัง ตั้ง ภัคตร เข้า หิมเวศ ตาม ประเทศ ทิว
 ไผ่ ไพร พฤษภา ไส้ ข้าง ทรง ต้น ตง แทน
 พนาภา ชับโยธา ตาม ทิศ อุตระ ทาง ทั้ง เลียง
 คช เลียง ทศโยธา มาตย์ พล มาร เกณฑ์

เล่ม ๒

๐ รามสิน ๖๖

๕๓

กลาต ใน บำ กว้าง ๓ ถั่ว ๆ ทิว ธง ใน
ตง ยาง สุขา ทาง ตั้ง ๖ แยก แยก ทำลาย
ให้ สนั่น ถิ่น เลื่อน สะเทือน ไหว ทั้ง เนื้อ
ถึก มฤคไฟ สิ้น หิ้งหลาย ผูก เลื้อย สิง ลึง
พลัด กระจัด กระจาย ราว ร้าย กอง ทัพ
จับ กิน พลัน จัตุราช อสุริน บิน พหล ก็
เร่ง พล รีบ ไป ใน ไฟ สิ้นที่ ได้ สาม คืบ
นาที่ กับ สี่ วัน ไกล เขต ฐานที่ คูหา
พนาทร ๖๖

๐ ขอ หยต ยก อสุรา โยธา หาร ๖๖ กล่าว
ถึง พี่น้อง กุมาร ละไมสร ทั้ง พี่น้อง สอง
รา สภาวร ๖๖ กต่าง ตอน แดน ดาว
พะนาวา ๖๖ ครั้น เข้า เข้า ไฟวัน เทียว สิ้น
สอย กุมาร น้อย นั้น อยู่ เฝ้า คูหา เจ้า วัง
เด่น ตาม เฝิง เสง สีลา ที่ ร่ม ๆ รุกข ลำ
วณฺเฑ ๖๖ ๖๖

๐ ฝ่าย โยธา อสุริน บิน กระษัตร ก็ รีบ
 รัต มา ใน บ่า พฤกษา ไสว เทพเจ้า เข้า ตน
 บันดาล ใจ เจ้า กรุงไกร อสุรา พระยา มาร
 ให้ เหน พระ กุมาร ใน บ่า ลัก เจ้า กรุง ยักษ์
 บริเปรม เกษม สานต์ สั่ง ให้ หยต โยธา บัน
 ตา มาร บริวาร ยิง ไว้ ใน ไพรวัน จึง ให้
 แปลง กายา เปน มานุษ บริสุทธี เนติ โฉม
 ประโดม ขวัญ สำออง อ่อน งาม ไป
 ตาม กัน ดัง เทวณ เมือง พ้า ลง มา ไพร
 จัตุราช ฤทธิรง ทรง ดำเนียร ถัด เติร มา ใน ดง
 พง ไสว ค่อย ค้อม มอง มา ตาม ช้อง
 พฤกษา ไพร เหน หน่อ ไทย นึ่ง ถ่น บน ลีลา
 วิไล ทรง องค์ อ่อน น้ออัน จิตร ยักษ์ พิณ
 แล้ว นึก เสนหา จึง ออก ไป ให้ เหน ซึ่ง
 กายา มี วาจา ทัก ถาม เนื้อ ความ ไป กุมา
 รา ทารก ตก ประหม่า แล้ว จึง เข้า คูหา

พตาง ร้อง ให้ อสุรา ครว้ หวิด ร่วง ตีต ไป
พระ หน่อไทย ไสกา แล้ว ว่า พลัน เจ้า ประ
คุณอย่า ได้ จะ ให้ ของ ทั้ง เงิน ทอง มี สิ้น
ทุก สิ่ง สรรพ์ ใน คูหา ข้ำ ถม อุดม ครั้น สาร์
พัน เพชร นิล แก้ว จินดา ของ สำหรับ กับ ถ้า
อัน ถ้าเทศ ไป ดู เกิด นัน จะ ให้ ใน คูหา
แต่ ถ้วน ของ ดี ดี มี ราคา พระ เจ้าตา ต้อง
ประสงค์ จง เอา ไป อสุริน ยิน ว่า น่า สัก
เวศ พ่อ ตวง เนตร บิดา หา เอาไม่ อัน เงิน
ทองของ เจ้า เรา ถมไป มาก กว่า ใน ถ้า ทอง
ของ ลูก ยา พ่อ มา รับ เจ้า ไป ไว้ เบน บุตร
จะ รัก สุก ตวง เนตร ทั้ง ข้าย ขาว ไป เกิด
พ่อ ตวง จิตร ของ บิดา แล้ว อสุรา อ้ม ไป
ใน ไพรวัน แสน สงสาร พระ กุมาร งามสิน
เมื่อ อสุริน ภา ไป ใน ไพร สันต์ เจ้า ร้อง
เรียก เศษฐา ใน บ้า วัน สิ้น อัน ร่ำ ให้ มา ใน

คง ค่อย อยู่ เกิด แต่ นี้ หนา พื้ เจ้า จะ เจียบ
 เหงา คูหา บ้า ะหง ทุก เข้า คำ ย่า แสง
 พระสุริยง จะ อ้าง ว้าง กลาง พง พนาวา
 พระ คุณ เข็ย เคย อยู่ เปน คู่ เล่น จะ ว้าง
 เหน น้อย แล้ว พระ เขษฐา ไ้อ้ พระองค์ ทูต
 กระหม่อม ของ น้อยยา น้อย ขอ ลา ก่อน
 แล้ว อยู่ จง ดี ๖๖

๐ ฝ่าย ยักษ์ แปลง แกล้ง หลอก ประ โถม พ้อ
 นิ่ง เกิด พ้อ แล้ว จะ ภา มา หา พื้ พลา
 ขุบ เขต ชตนา ด้วย ปราณี่ อสุรี รืบ เติร ทำ
 นิร ไป ๖๖

๐ ขอ กล่าว กลับ จับ ความ เจ้า พราหมณ์
 น้อย เทียว ลั่น สอย สุก ห้าม ตาม วิไล
 ชุบตี เหน เปน ถาง ที่ กลาง ไฟร เทพไทย อา
 เกท บอก เหตุ พราหมณ์ ผลไม้ เคย เหน ก็
 ญญ หาย พิกต กลาย รก หนา เปน บ้า หนาม

หยุด พินิจ คิด แคลง ไม่ แจ้ง ความ กุมาร
 พรหมณ์ กลับ มา คูหา พลัน ประหลาด แล้ว
 ทาง เหน จะ เปน เหตุ ริม ประเวศ ลัด บ่า พนา
 สันต์ แสน วิตรก ออก ร้อน ด้วย รัก กัน . ถึง
 เขตคัน ถ้ำ ทอง เรียก น้อย ยา ยิง เรียก ก็ ยิง
 เจียบ สัก เลียง เทียว มอง เมียง คั่น ไป ใน
 คูหา เหน แต่ ศร กับ พระขรรค์ อัน ศักดา
 หยิบ ตำรา เรียน รู้ ออก ดู พลัน กาง สำหรับ
 นัย ใน ไสย เพท ก็ รู้ เหตุ ความ ล้น ทุก
 สิ่ง สรรพ์ อสุรา ภา หนี เข้า ไพรวัน ไป เขต
 คัน เมือง ยักษ ประจำ ความ อยู่ ข้าง ทิศ
 ทักสิน ถิ่น ประเทศ นั้คเวศ อสุริน ธานี นาม
 ครั้น แจ้ง ใน ไสย เพท คำกริยา พรหมณ์ จะ
 คิด ตาม น้อยยา ด้วย อาไธย พระขรรค์ ศร กร
 กอด ไว้ กับ ออก น้ำ ตา ตก สอึก สิ้น ให้
 ทั้ง แต่ นี มี แต่ จะ นัย ไกล เหว วิบัติ ชัด

ให้ไปจากกัน โอ้เสียแรงติดตามได้
 ความยาก ทนลำบาก บุก บ่า เจียน อาสน์
 สามีรักดี รัก ร่วม กับ ชีวิต อยู่ ด้วย กัน เข้า
 ค่ำ ใน ถ้ำ ทอง เจ้า ก็ พลัด พียา กำพร้า
 พราก ถึง แล่น ยาก ก็ ไต่ เหน ก้น เปน
 สอง อุสาคู ฝน ฝน กล่อม เกด ยิง ได้ บัง ประคอง
 โอ้ จะ นับ ลับ น่อง แต่ นี้ ไป รำ พลัง ทาง
 ออก จาก ถ้ำ แก้ว พิณจ แฉว ใน บ่า พก ขา
 ไสว ไม่ ฆบ ฆักตร น้อย ยายัง อาไธย ลั่น ให้
 เรียก หา มา ใน ดง รามลีน ดวง เนตร ของ
 เศษฐา อัน ชีพ ของ พียา จะ ผุย ผง เหน
 ม้วย แน่ แด่ ตื่น อยู่ ใน ดง ไหน จะ คง
 คื่น ฆบ ประสบ กัน แล้ว แด่ ดู คุหา ที่ อา
 ไสว แล่น อาไธย ที่ เล่น เกษม สันต์ จำ เปน
 จำ ไป ใน ไพรวณ อาตุร ตื่น ถัด บ่า พะนา
 ติ ถวิธ หวัง ตั้ง ฆักตร ลู ทักลิณ หมาย บ

ริน นักรบ ของ ยักษ์ เจ้า ร้อน แสง แรง ลื่น
ไม่ สม ประดิ แดน ทวี พุน ทะเวศ มา ตาม
ทาง ๖๖

๑ ฝ่าย บิน ปัก ยักษ์ แปลง จำแดง เพศ วัช
ประเวศ มา ใน บ่า กว้าง ถึง กอง ทัพ หยุต
ที่ ดง ยาง ชื่น ทรง ช้าง พระ ที่ นั่ง ออกร
ระหิต ระหง ทรง ช้าง กลาง อากาศ แผ่น
ผางด ธง ทิว ปติว สกลอน ให้ สนั่น
ถัน พ้า สุธา ตร ชัย นิกร หมอก มืด พะ
โยม มา ลัก ครุ หนึ่ง ก็ ถึง นิคม เขต
พระ นิเวศ บุรี วัช ของ ยักษ์ จึ่ง ยับ ยั้ง
ตั้ง ให้ เปน โกลา จาก นภา ลง พื้น พิ
ภพ มาร จอม พิภพ อสุริน บิน ยักษ์ ลัง
เสนา ผู้ใหญ่ ใน สถาน ให้ เกณฑ์ กอง ร้อง
บ่าว ชาว เมือง มาร ไป ตาม บ้าน ชนบท
พระ บุรี ให้ จำแดง แปลง กาย เปน มนุษ

บริสุทธิ ไป ขึ้น ทั้ง กรุงศรี รับ ตั้ง แล้ว อสุรา
 ป็น ธานี จรด ขึ้น บน มณฑล มาร พร้อม
 สุรางค์ นางงาม งาม จิต นาง นิมิตร ที่ สำ
 หรับ ร้อง ขับ ขาน อสุรา ภา บุตร สุต สาราญ
 บน ปราง มาร ทิพมาศ ปราสาท ไชย พร้อม
 สุรางค์ นาง สนม มะเหสี ต่าง ยิน ดีบริดา
 จะ หาไหน บ้าง ชม ไฉน ไฉน ดูป พระ หน่อ
 ไทย เสียง จอ แจ แซ่ ไป ทั้ง ปราง ปรา เจ้า
 กรุง มาร เลื่อน ของการ ปราไฉน ตาม พ่อ ไฉน
 งาม ดวง เนตร ทั้ง ข้าย ขาว พ่อ ขอ ตาม
 นาม กร พระ ดูกยา จง บอก แก่ บิดา เกิด
 ดวง ใจ อัน ถิ่น ถาน บ้าน เมือง ของ ดูกยา
 อยู่ ถิ่น แดง ธานี บุรี ไหน บังเกิด เหตุ
 เกต พาด ประการ ไต ฤา ขวัญ ใจ เกิด ใน
 พนาว่า พระ บิดุเรศ ธานี พ่อ ชื่อ ไร อย่า
 ร้อง ให้ ไป ไย พัง พ่อ ว่า จึ่ง โอบ อ้อม ชุบ

เขต ชตนา แล้ว พ่อ จะ รับ เชษฐา มา ธานี
แสน สงสาร พระ กุมาร รามลิม หวด ถวิต
ตรึก ตรอง ยิ่ง หมอง คีรี คิด ถึง กรรม เวร
มา ยายี คิด ถึง พระ ชนนี้ แด่ บิดา เหตุ
ไฉน ไย ลูก ต้อง ลอย แผ ใน กระแส แสน
เชญ เปน หนัก หนา แล้ว หวด จิตร คิด ถึง
พระ พี่ยา รอด ชีวาก็ เพราะ พระพี่ พรหมณ์
ปาน ฌนี้ เชษฐา จะ หา น้อย จะ รำ ร้อง
ตาม ดิต ไม่ คิด ขาม จะ ชีต ชูบ ไศก สัตย
ทุก วัน ตาม คิด ถึง ความ ตก ยาก ลำบาก
ครั้น แล้ว ก้ม เกด้า วันทา พระยายักษ์ ชบ
พระภักตร ไศก เสร้า กำสตร สัตย ลั่น พลง
หูด พลง ทาง รำพัน ทั้ง แต่ ต้น จน ะต้น
ที่ สุด ปลาย เจ้า กรุงมาร พัง สาร แสน สัก
เวศ กลับ พระ เนตร ไร่ มิได้ พระไทย หาย
โอ้ กรรม เวร ลูก รัก เจียน จัก ตาย แล้ว ฟุม

ฟาย กอด ลูก เข้า โศก วัณนาสูร แจ้ง สาร
 กุมาร เล่า ก็ โศก เศร้า แซ่ เลียง กำสดศรี
 นาง สนม ใหญ่ น้อย พลอย โสกี ทะละซี
 วิ ฝูง กำนัด จะ บัดโดย ต่าง รำพัน พร่ำ
 ว่า น้า สังเวศ จน สุริเยศ ลับ ถ่วง เหลี่ยม
 ไสย กรุง กระทบ ตรัส ชวน พระ หน่อไทย
 พวก สาวใช้ หุ้ม ตาม เด็ดจ จร ครั้น มา ถึง
 แทน ที่ ไสยาสน์ ประคอง ราช ไอรส สาย
 สมร บันทม เกิด ดวง จิตร ของ บิตร กุมา
 รา อาวรณ์ ถึง พี่ยา ใ้ยยาม นอน พื กดม
 ถนอม นื่อง จะ ง่วง เหงา เศร้า หมอง แลัว
 เชษฐา หุก เข้า เย็น เคย เล่น กัน สอง รา
 ใ้ย พี่ยา เพื่อน ยาก มา จาก ไกล อสุรา
 ปดอบ ว่า พระ ลูก แก้ว ดึก อยู่ แลัว นอน
 เกิด อย่า ร้อง ให้ ฝ่าย พวก สาว สรรค์ กำนัด
 ใน บำเรอไทย ชับ กดม พร้อม สำเนียง

บ้าง ไทย หวด ครวน เครง บั่นแดง ก้อง มโห
 วิ ติช้อง ประสาร เลียง ตัง เสนาะ เพราะ
 ถ้ำ ด้วย สำเนียง กุมาร เอียง ม่อย หลับ
 ระวัง ไป จน แสง ทอง ส่อง ฟั่น พิภพ แผ้ว
 ทั้ง ไก่ แก้ว แจ้ว เลียง สำเนียง ไสย ระวัง
 ช้อง ก้อง ตัง ทั้ง วัง ใน พ่อ หน่อ ไทย
 พลิก ฟั่น ตื่น ไสยา เจ้า กรุง มาร ยักษ วัค
 น้ำ เอา สง ภัทธร ให้ ลูก วัค พดาง เสว
 แล้ว เขต หนา เฝ้า ถนอม กล่อม เลียง พระ
 ลูกยา อสุรา วัค ทัด กับ หัดไทย ๖๖

๐ วันนาสุร มเหสี ประวิพัตถิ นาง กระ
 ษัตร์ ปรีดา จะ หา ไหน จึ่ง สั่ง เหล่า สาว
 สรรค์ กำนัด ใน จะ ทำ ขวัญ หน่อ ไทย กุมาร
 ให้ จัด แจง แต่ง วัน ตั้ง บายศรี หา นาทิ คั้น
 วัน ชันษา ได้ วัน ศุกร ฤกษ์ ยาม ตาม ทำ
 ภา พราหมณ์ พฤตมา แวด ถ่อม อยู่ พร้อม

กัน ทั้ง เถ้า แก่ แซ่ ๓ นั้น เลียง ก้อง สำ
 เนียง วัง ใน มโหฬารวัย จึง ภา พระ กุมาร
 ออก มา พลับ เน่ง บน บั๊ลังก์ รัตน์ ชัยวาต
 งาม ประเลื้อย เลิศ บุรุษ สุต สวาสดี ท้าว จัตุ
 ราช ปรี เปรม กระเชม สานต์ พร้อม พระวงษ
 พงษา เสนา มาร พฤตมา จารีย์ กราบ ก้ม บัง
 คมคัต จึง เชิญ เทพ รุกข์ เชน เนิน ไสด
 ตาม วิไลย ช้อ ความ ที่ เชิญ ขวัญ จม แด้ว
 จุต เทียน ไชย เวียน ไป พลับ ช้อง ก็ ลั่น
 หึ่ง โห้ ชื่น เอา ไชย ทั้ง ทนตรี แตร สังข์
 ประคัง ก้อง ระนาท ช้อง ประโคม ครนุ
 ๓ นั้น ไหว แด้ว สำเร็จ เสวย สัพ ด้บ เทียนไชย
 เอา จันทน์ เติม ภากตร ให้ พร้อม กัน ครั้น
 เสรีจ ซึ่ง ทำ ขวัญ ด้วย หรรษา อสุรา ปรีเปรม
 เกษม สานต์ จึง เลือก เอา เหล้า สาว ศรี บริ
 วาร พนังกงาน สำหรับ เลียง กุมาร แด้ว

ให้ เทียบ หา จัด มหาต เล็ก ถ้วน เต็ก ๆ ลูก
 ๘ ที่ มี ยศถา ให้ รุ่ง ราว คราว พระ กุมาร
 เอา เข้า มา เล่น ด้วย พระกุมาร ถึง ห้า ร้อย
 แต่ ถ้วน กระบวน เต็ก มหาต เล็ก เล่น สุข
 สนุกนี้ สนาน ทั้ง เข้า เย็น มิได้ เว้น ทิวาวาน
 กิตติสมบัติ พัง ชาน ทั้ง ธานี สง สาร หน่อ
 ขัตติยาราจักร วิมล ภัคตร มัว หมอง ไม่ ผ่อง
 ศรี ตัว เปน สุข ใจ ทุก ระทม ทวี ใน บุรี
 อสุรา มา ช้ำ นาน ทั้ง เย็น เข้า ขึ้น เฝ้า พระยา
 ยักษ เชน รัก เหมือน บุตร สุต สงสาร ใน
 ดูกยา ปราโมช ไพรต ประทาน บรรณา การ
 มิได้ เว้น สัก เวลา ๖๕

๐ ขอ ยก เรื่อง ไว้ ก่อน นคร ชาม กล่าว
 ถึง พรหมณ์ แสน เทวศ ผู้เชษฐา ทุก เข้า
 คำ ร่ำ ร้อง ถึง น้อยยา สุต อนาทร เทวศ ใน

ไพโรจน์ จะ กล่าว ถึง ผู้ บำ พนา หนาม บี
 ศาจ พรหมณ์ บิดา ที่ อาศัย ยัง ไม่ เกิด อยู่
 สู้ ทรมาร ครั้น เหน่ ลูก นั้น ได้ ยาก ลำบาก
 กาย จึง มา หตอก บอก อรรถ ให้ ชัด เหตุ
 หวัง ให้ รู้ เวช สิ้น ทั้ง หาย ทำ พยับ สุริ
 ยน ฝน ตก ปราย พยุห์ ร้าย หัก ค่น พิกต
 ธาร เขา ฝน ทราย ปราย ชัด กัด ข้ำ พุท
 พิม พำ เพ้อ ว่า ภาษา ธาร ทำ อ้า ปาก เหลือก
 ภา สูง กว่า ยาง กะ ธาร ธาร แดบ ถิ่น ลง
 เลี้ย ตัว แล้ว กลับ หาย สูญ ไป จาก
 ธาร ทำ ทุก อย่าง เกิด เปน เหน่ แต่ หั่ว ฝน
 ขาว ยาว กว่า ตุ น่ำ กัด ไม่ มี ตัว ดิน มือ
 ฮื่อ ๆ ทราย เจ้า มา โดย ไหว หวน ให้ ขวัญ
 หาย วรรณ สิ้น รว ด้วย กัด ธาร ภอ
 แจ่ม แจ่ม แสง ประเทศ สว่าง ธาร พิกต
 ธาร บิดา ร้าย ก็ หาย พ้น เจ้า มา โดย ลง

ความ ทวาม สวาสดี ครั้น ปีศาจ สูญ ไปในไฟ
 ล้นท์ ค่อย สม ประดิ วิ ธิ จรจรวิ เหน
 ลีลา ผุด ขึ้น ที่ ทรง มา ประหลาด สุด หยุด
 ทุ กี่ รั ฤ ฤ ของ วิเศษ สม มาตร ปราธนา
 เจ้า ยม พลัง ทาง หยิบ ลีลา มา เรียบ วิ
 ชา เจน แจ้ง กระจ่าง ใจ ประสิทธิ ทด ทอง
 คนอง เดช แสน วิเศษ ศักดา จะ หาไหน นิร
 มิตร บิด เปน ทุก สิ่ง ไป เวทนา มาใน พนม
 นาน เจ็ด เดือน เจ็ด วัน บันลือ เขต ร ถึง
 ประเทศ ชานิน ถิ่น สถาน เลียง คนอง ก้อง
 กึก พิภพ การ นคร มาร ชัดเริก สนั่น ใน
 เจ้า พราหมณ พัง ดั่ง ก้อง ทั้ง กรุงศรี นี ธา
 นี เกิด ฌอญ เปน ไฉน ประหลาด จิตร คิด
 แดง ไคร่ แจ้ง ใจ เจ้า มาโดย ทวิ ความ
 ตาม ทำนอง ผู้เดียว ชาน คำ บูรณ ว่า หั
 หาย ถึง จะ ตาย ก็ ให้ เหน กัน เปน สอง

จึงหยิบ เอา ศรีไชย ตั้ง ใจ ปอง กร ประคอง
 ยก ขึ้น ใต้ เกษ พถัน ร่าย พระเวธ อารมณ
 ประสม คาบ จึง เสก สาน เปน บุรุษ เกษม
 ลันต์ หยิบ พระแสง แปลง เปน ไม้เท้า พถัน
 เจ้า พราหมณ์ นั้น ร่าย เวธ วิเศษ ชาญ กลับ
 กายา เปน มหา มุนี เฒ่า ภา ถัน เข้า ใน
 เขตฯ ประเทศ สถาน ทำ หัวร่อ งัน งบ เกือบ
 ตก ตะกาน ให้ เท้า กราน ร้อง โอ้ พุทโธกุ
 มรณา มา เบียด อาเจียนโรค แก่ โลก เกิด
 ชะรา ทั้ง ตา หู มัจจุราช เร่ง รัต เปน สัตว์
 มิได้ รู้ ตับ ชันธ ว่า วันไร พุท พิมพ์ พำ เพื้อ
 มา ถึง ตลาค ยืน บิณฑบาตร รำน สาว ๆ ที่
 สดใส ถูก ลิส จิว หิ้ว ย่อม วัง ตาม ไป ก็
 เข้า ใน พระ นิเวศ สถาน วัง เหน นาย ประ
 ทุ อยู่ เฝ้า เข้า ไป ถาม ให้ แจ้ง ความ ใน
 อารมณ นิยม หวัง ทำกระหาย กาย ทรุด หยาก

อุทกัณ นาย ประตู ตัก ตั้ง ประเคน พลัน เข้า
 มา นั่ง เสี้ย ข้าง ใน ชี อ้าย หนู เจ้า คุณ
 อยู่ ไกล ไกล ถึง ไหน นั้น พระ ฤๅษี ได้ ที่
 ที่ บอก พลัน เรา อยู่ คันท กุฏ ริม พระหิม
 พาน ไม่ สบาย ชาย ชมนิคม เขต ร เหน
 ประเทศ ใหญ่ โต ระโหฐาน ปราง ประสาท
 ราชวัง อลังการ น้า ลำราญ ฆาตุก สนุกนี้ ใน
 อัน บพิตร จักร พงษ ดำรง พ้า พระ ชันษา
 แก่ หน้ม ลัก เพียง ไหน ครอง ภาว ฆาตุก
 ด้วย โภโคย ฤๅโรค ไภย มัว มี ราชิ กาย
 ท้าว เธอ มี ปิยะบุตร สุต สวาสดี ฤๅ ไร
 ราช ไอรส ที่ สืบ สาย พระนามโต ใคร แจ้ง
 จง พิปราย ฝ่าย ยักษ ร้าย เล้า ความ ไป ตาม มี
 เธอได้ บุตร สืบ กระษัตริ นาม จัตุราช มี ดวง
 สวาสดี ลูก เลี้ยง อยู่ เคียง ที่ กุมาร นั้น

ชันษา สัก ห้า ปี ไป ประภาษ พนาถ์ ได้ เข้า
 มา จึง ร้อง บ่าว ชาว ชน ตำบล เขต ร้ว
 ประเทศ ชาม คักดี ของ ยักษา ให้ จำแดง
 แแดง เพศ อสุรา กลับ เปน มานุษ ลิ่น ทั้ง
 เมือง มาร กตัว โอวต จะ เหน ว่า เปน ยักษ
 พระ ไปรต นัก ถนอม ไว้ ใน สถาน นี้ ประ
 เทศ ธานี บูรี มาร ต่อ เกิด การ จึง ต้อง
 แแดง จำ แแดง ถาย เจ้า พราหมณ น้อย มุณี
 ฤาษี สิทธิ เหน สม คิด ตั้ง มาตร ที่ มาตร
 หมาย ภอ ช่อน แสง สุริยัน ตะวัน ชาย
 ก็ ลา นาย ทวาเรศ ประเวศ ไป ค่อย ทำเนิร
 เดิร ลั่น งก งาม ก้าว ถือไม้เท้า กราน คลำ
 ถล่ำ ไถด จาก นคร จร ตรง เข้า พงไพร
 รีบ มา ใน หิมเวศ พนาธา ถึง ต้น ไทร ใบ
 ชิด สะถิตย ร่ม ลำราญ สม เหมือน มาตร ที่
 ปราณา ยิ้ม ลำรวด สรวด สันต์ จำนัจา กัน

สอง รา อยู่ ที่ ร่ม พระ ไทร ทอง จาน สุริยา
 ทรง สิงหราช รับ ถับ ทวีป ฟาก พ้า เวหา
 ห้อง สว่าง สวรรค์ จันทร เรือง ประเทือง รong
 นภา ผ่อง แฉ่ว พ้น พิกพ พง พราหมณ
 ฤาษี ปรีเปรม เกษม จิตร ครัน อาทิตย์ ถับ
 ไผ่ ไพร หง ภา กัน จร จาก ตอน พนา ดง
 ก็ หมาย ทรง เข้า มา ภาวา มาร จึ่ง ร่ายเวช
 วิเศษ กำบัง หาย ไม่ เหน กาย เข้า ไป ได้ ใน
 สถาน ถึง ปราง รัตน์ ไพชนต์ มณเฑียร มาร
 ไม่ แจ้ง การ ไสยาศน์ ปราสาท ไต นิเวศ วัง
 ตั้ง เที้ยว ครอบดบ ขบ มิ ได้ ภา พาน เปน
 ไฉน ค่อย ต้อม มอง มา ตาม ช่อ บัญชร
 ไชย ถึง ปราง ใน ทิพมาศ ปราสาทจันท์ เสนาะ
 เสียง ตรียาง สว่าง ห้อง บิพาทย ฆ้อง วังเวง
 ดัง เพลง สวรรค์ จึ่ง ร่ายเวช ที่ วิเศษ สกต
 พถัน ต้อง กำเนิด นก สนม กรมนาง ให้

เวียน หัว มัว ตา ทุกหน้า นาม ลง ล้ม พาด
 พิง กัน เปน หลั่น ขวาง นอน ระเนน เอน สนิท
 ทุก นวน นาง อยู่ ใน ปราง ปั้น ยักษ สำนักนี้
 ใน เจ้า พรหมณ น้อย ขึ้น ชม โสมนัส พัง
 สดัด เสียง เจียบ ไม่เกรียบ ไหว สอง กับ
 ชาย กายสิทธิ์ สำราญ ใจ ก็ เข้าไป ห้อง ทอง
 ทั้ง สอง รา ยถ สนม พนักงาน ขนาน นาค
 งาม สอาด น่า รัก น้ นัคนา อรชร
 อ่อน แ่อน ทั้ง กายา ประทับ ทอง สอง หน้า
 เปน นวน ไย เปิด วิสูตร รุต ลั่น เหน ปั้น ยักษ
 กับ น้อย รัก นอน นิ่ง ไม่ ดึง ไหว มิ อำจ
 กถัน ชดนา โสกา ไดย ล้อ นให้ อยู่ ข้าง ที่
 บันทม ทอง กายสิทธิ์ คอย สกิด ให้ ภา หนี
 จะ โสกไป ทำ ไม่ ให้ มัว หมอง เร็ว อย่า ข้ำ
 ภา ไป ตั้ง ใจ ปอง ถ้า ย่ำ ช้อง แล้ว คง เกิด
 กุติ กัน เจ้า มาโดย ได้ สติ ตำริห เหตุ ค่อย

เหือด หาย คลาย เทวศ ที่ ไศกสสัย ทั้ง สอง
 กร ช้อน อัม กุมาร พลัน จรจรัด จาก ทิพ
 ไสยา แล้ว รีบ รัต ตัด มุ่ง ลง ปราง มาศ
 จาก ปราสาท กุมภภัณฑ์ ด้วย หรรษา เปิด ทวาร
 บาน ไว้ รีบ ไคลคลา มุ่ง มหา หิมเวศ เข้า
 เขต รไฟ จาก นคร จร มา ใน บ่า กว้าง
 ประเทศ ทาง ถิ่น ถ้ำ ที่ น้ำ ไหล ชำม ท่ง
 แถว แนว เนิน พนม ไฟ เจ้า มา โดย เหนื่อย
 หัตถ์ อัม ผัด กัน สงสาร กุมาร กับ กาย
 สิทธิ ไม่ได้ นิต จร ไป ใน ไฟรสถ์ ถึง สิ่ง
 ขร ผ่อน รัก ลำหนักนี้ พลัน ภอ เดือน ต้น
 แดง ตับ ลง ตับ ดง ออก แซ่ เลียง สัตว์ บ่า
 บั๊กษา ช้อง ดูเหว่า ร้อง จับ ไม่ ไฟรหง ไก่
 แก้ว แจ้ว ชัน สนั่น ดง สุริยง เข้ม พ้า
 สุธา ธาร สว่าง วง วันนาเวศ เขต รจังหวัด
 หน่อ กระษัตร ฟัน องค์ น้า สงสาร แด เหน

พราหมณ์ เชษฐา ปรีชาชาญ กับ กุมาร กาย
 สิทธี ผิด พระไทย จึง เข้า กอด พี่ยา ไสกา เทวศ
 พระ ชตเนตร ฟุ่ม ฟอง รำ ร้อง ให้ ทั้ง พี่น้อง
 สอง.รา ไสกา โดย อยู่ กตาง ไพร พฤกษา
 พะนาถี กายสิทธี ปดอบ สอง สมอง ถ้อย
 อย่า เสร้า สร้อย ตับ ไสก กันแสง ศรี คอย
 ระวัง พัง ไภย ใน ธานี อสุรี รุ่ง เข้า จะ นาว
 อึ้ง เหน ตุ๊ก หาย ราว ร้าย จะ ไกรธ นัก
 ด้วย เทช ยักษ พริบ ตา จะ มา ถึง อย่า เสร้า
 หมอง ตรอง จิตร คิด ฆะนึ่ง จง ตับ ซึ่ง ไสก
 ภอ ระวัง ไภย หน่อ กระษัตริ พัง อรรธให้ กังชา
 จึง ตาม ความ พี่ยา ด้วย สง ไสย อสุรา ฤา
 ที่ ภา น้อง หนี ไป ก็ นี้ ใคร เถ่า คน นี้ พระ
 พี่ยา เจ้า มาโดย ได้ สดับ แล้ว รับ ขวัญ
 เกษม สันต์ ต่าง ไทมนัสฯ ยิ้ม ดำรง สรรพ
 สอง กับ น้อยยา เถ่า กิจา แจ่ม จริ่ง ทุก สิ่ง

ไป ทั้ง แต่ แรก จาก บ้า จน มา ภายหลัง
 แจ้ง จบ กิจา ที่ ปราไสย สอง กุมาร รานเร้ง
 บันเทิง ใจ เจ้า มาโดย อ่าน เวท วิเศษ พลัง
 กายสิทธิ์ สูญ หาย กลาย เปน ศร อัน ฤทธิรอน
 ถ้าเลิศ ตุ ฉะดิช ฉั่น ไม่ ทำ หาย กลาย เปน
 พระแสง พลัง แล้ว ชวน กัน รับ บทจร มา

๐ ขอ หยุด ไว้ ใน เรื่อง กุมาเรศ กล่าว
 ถึง เขต ราม ศักดิ์ เมือง ยักขา อะโนไทย
 ไช สว่าง กระจำง ตา อสุรา ขึ้น จาก บันทม
 พลัง ตก พระไทย ไม่ เหน โอธราช ตรี
 ประภาษ งาม เหล่า นาง สาวสรวค์ พ่อ ดวง
 ใจ ไสยาศน์ ปราสาท สุวรรณ จรรวัด ไป หน
 ทำบด ไท กำเนิด นาง ต่าง คน ฉงน คิด เปน
 จน จิตร ตัว ลั่น อยู่ หวัน ไหว ศิโรราบ กราบ
 หุด ไป ทน ไท อัน ชีวิตร อยู่ ไต่ บทมมาด พระ
 บันทม ในบรม ไสยาศน์ กับ พระราช โอธ

ยอด สงสาร ผุ่ง ช้ำ น้อย คอย นั่ง ระวัง
 การ ไม่ แล้ว พาน ภบ ใคร จะ ไป มา ก็
 อยู่ ยาม ตาม ไฟ มิ ได้ ชาติ แต่ ประหลาด
 ไม่ ประจักษ์ ผิด หนัก หนา เมื่อ ยาม สอง
 ช้อง ถิ่น นาฬิกา ให้ มีต มัว ทั่ว หน้า กำเนิดใน
 แล้ว ง่วง เหงา เหา นอน ทุก นาง นาฏ ต่าง
 มิ อาจ ที่ จะ ตั้ง สถิต ได้ ลง ล้ม ทับ หลับ
 กวน ทุก คน ไป โทษ ทั้ง นี้ เถ่า ไข้ ก็ ถึง
 ตาย

ฑะ

๐ บ้าง นรินทร์ ปิ่น ราพนาสูร ได้ พัง
 ทูต ห้วนไหว พระ ไทย หาย เหน ส้ม ความ
 พรหมณ เฒา ที่ ทูต ทาย ไม่ คิด แค้น แส่น
 เลียตาย พระถูกยา ผู้ใด หนอ สามาถ ทำ
 อาจ หาญ มา หมิ่น มาร สูง ศักดิ์ เมือง ยัก
 ษา ทำ ทนง ของอาจ อะหังกา มา ลัก ภา
 ขวัญ เนตร ประเวศ จร ฤา คุรุทธ์ อยู่ สิมพลิต

ที่ กิ่ง ฟ้า มา ถอบ ภา ไป พิมาน สโมสร
 ฤๅ นาค ในใต้ พื้น แผ่น ดิน ตอน มา ภา จร
 ไป มหา เมือง นาคาต ฤๅ พระพาย เรือง เทษ
 ประเวศ จบ มา พาน ภบ ภา สู้ ไป อยู่ สถาน
 ฤๅ สุริยง ทรง ธร ระเหต ทยาน มา ภบ พาน ภา
 ถูก ของ เรา ไป ฤๅ จันทร จร จวน เมื่อ ไกล
 แจ้ง มา แอบ แฝง ภา พ่อ ไป ฤๅ ไฉน ฤๅ
 หักเนต ที่ ประเวศ ฤๅ ฐรไชย มา ลัก ไป จาก
 ทิพไธยา ฤๅ จักรกฤษ สกิตย อัน สุต เทษ
 ภา ประเวศ เหาะ เหริ ไป เหา ฤๅ อิศเรศ
 ที่ ประเวศ อสุรา ลัก แก้ว ตา เสมอ ชีพ
 แล้ว รีบ ไป ฤๅ ธาตา ชี มะหา บัดลังก์ หงษ์
 มัน ถอบ ลง ลัก ถูก ฤๅ ฤๅ ไฉน ฤๅ เลื้อ เมือง
 ทรง เมือง อัน เรือง ไชย มา ลัก ไป ที่ จาก
 บุรี รวม ฤๅ จะ เปน พียา ใน บ้า ลัก จะ มา
 ลัก ไป ได้ ไม่ เหน สม ฤๅ เจ้า เคย เติร เตียว

ไป เทียว ชม ใน บรม ตำหนัก จันทน์ ทุก วัน
 วาน ทำหรัส พตาง ทาง ตั้ง กำเนิด นาง
 ให้ หา ราชโอรส ยอด สงสาร ตาม ปราสาท
 ทิพมายุ มณเฑียร มาร ทุก ทวาร ทวารศ
 นิเวศ ใน กำเนิด นาง ต่าง คน เทียว คั่น หา
 บน ปราง ปรา วัง วุ่น อยู่ หวัน ไหว ทั้ง
 สวรรค์ ท่าน ชวี ยาย วุ่น วาย ไป ช้าง
 นอก ใน หา จบ ไม่ ภัย พาน ก็ ภา กัน กลับ
 มา ทูต มุต เหตุ จอม ประเทศ จักกระพงษ์ ตำ
 รง สถาน บังคม ราบ กราบ เปลื้อง บทมาน
 ขอ ประทาน โทษา ชีวา วัน เกล้า กระ
 หม่อม เทียว คั่น ทุก หน หา ทัว ช้าง หน้า
 นอก ใน มไหสวรรย์ ไม่ ภัย เหน เป็น จน
 ทุก คน ครัน ชีวัน อยู่ใต้ พระ บาทา ๖๖

๐ บ้าง นรินทร์ ปีน ภูผนาสุร ได้ พัง ทูต
 โทมนต์หัตถ์ เสร็จ ออก พระ ที่นั่ง อตัง

กา ออก พระโอรส รัตน อัน รูจี สพรัง
 พร้อม มาตยา เสนา เล้า บังคม เกด้า น้อม
 ประนต บทศรี ตาม กระ ทรวง หลวงพระยา บัน
 ตา มี ทูต คดี ทุก แห่ง ตำแหน่ง งาน พระ
 ปิ่น ปัก ชัก ตาม พรหมณ ยักษ์ อสุรี ไหรว
 มหาสาร ประณิม ยาม ราตรี ทิวา การ
 พระ กุมาร หาย ไป จาก ไสยา จะ เปน มนุษ
 คุรุทนต์ นาค ฤา ไฉน ฤา หน่อ ไทโย ไป ตาม
 พระเชษฐา ฤา อิน พรหม ยม ยักษ์ มา ถักภา
 ตา ไหรว สอบ ดู ให้ รู้ ที่ ไหรว ประนต จด
 ผาง ทาง สำหรับ แล้ว ได้ ชับ ไสย ชตา แด
 ราษี ก็ แจ้ง ความ ตาม ได้ ใน วิธี ครั้น
 สอบ สอน ถ้วน ถึ แล้ว กราบ ทูล ขอ เตะ
 พระ ปิ่น นวนทร์ ราช พระ หน่อ นาค ลูก รัก
 เหน จัก สุกญ มี มนุษ ถักไป ช้าง ฝ่าย บุรพ
 ขอ จง ทราบ บาท มุท พระ ทรง ธรรม ๖๖

๑ พนาสูร พัง ทูต กระต๊อบ บาท แผล
 ทวาด ตา แดง แกว่ง พระขรรค์ ราว ร้าย
 กลาย กลับ เปน ยักษ์ พลัน ยืน ขบ ฟัน เคี้ยว
 กราม คำราม รน จีระ อ้าย มนุษ ฤทธิ ไกร
 มา ลัก ลุก ญ ไป สู่ ไพร สณห์ โอหัง จิตร
 ฐิวิตร จะวาย ชนม์ แล้ว ตรัส สั่ง พวก พล
 แปลง กายา ฝ่าย ชุนนาง น้อย ใหญ่ ได้ พัง
 สार ก็อดมาน กลับ กลาย กาย ยักษ์า ต่าง ลำ
 แดง แผลง เดช เดชา อยู่ ตรง หน้า พระที่ นั่ง
 เจ้า กรุง มาร ๖๖

๑ บ้าง พระองค์ ทรง พ้น พิภพ ยักษ์ ผืน
 พระภักตร ตรัส สั่ง ชุน ทหาร เร่ง เตรียม พล
 แปลด กอง ญ ต้อง การ ตาม กุมาร ลุกยา อย่า
 นอน ใน ชุน ทหาร กราบ กราน ออก นอก
 ทำ หมายถึง บอก เกณฑ์ กัน เลียง ห้วน ไหว ได้
 แปลด หมั้น พ้น ณะกรรจ์ สัน เหา ไป ถ้วน ฤทธิ

ไกร เคย รน ณะรงค์ มา แล้ว แยก ย้าย ราช
 ไว้ ทิศ ตะ มั่น ออก ดาษ ดั้น สัมสน พด
 ยักขา แซ่ ลำเนียง เลียง สัน จำนันจา เหน็บ
 สาทรา มือ ถือ กระทบอง ทาน ครั้น พร้อม ทัพ
 แล้ว กลับ มา กราบ ทูล นเรนศุรย์ อสุริน บิน
 สถาน บัดนี้ ทัพ สัพ เสร็จ สำเร็จ การ วาง
 ทหาร แปร ทิศ ไว้ พร้อม มุข บ้าง นรินทร
 บิน ราบ พระยายักขา เปน จอม จักร ธานิน
 บดินศุรย์ ได้ พัง ชุน ทหาร มา กราบ ทูล
 ให้ เพิ่ม พูล โสมนัค แล้ว ตรัส พด้น เหวย
 ตูกร ชุน มาร อย่า นาน นั้ จง ตาม ลูก รัก
 ญ ฌาย ฌัน แม้น ใคร ได้ ญ จะ ให้ ราชวัน
 ครั้น จะ แบ่ง บัน ให้ กิน ถึง พารา แม้น
 มมุข ที่ มั่น จัก รบ สู้ พวก อสุรา ฆ่า เลีย ให้
 สังขาร์ มั่น ไม่ สู้ สู้ เจ้า เขา เปน มา ญ จะ

ดู หน้า ตา อ้าย คน ดี แต่ ดู กู ดู อย่าได้
 ว่า วุ่น ให้ เคื่อง ชุ่น ชัด ช้อง จะ หมอง ศรี
 ค่อย โถม เล้า เอา ใจ แต่ โดย ดี เร่ง ยก
 พล ไป เตี้ยว นี้ อย่า นอน ใจ ชุน ทหาร
 กราบ กราน บังคม บาท ก็ เคลื่อน คลาด จัด
 กัน เลียง ห้วน ไหว เปน หมู่ หมอต ตรวจ ทั่ว
 ทุก ทิศไป . ถัน กตของ ไชย ให้ เลิก พระตาก
 ครอบ กระบวน ถ้วน ทัพ ทั้ง ๕ ทิศ ถ้วน
 เรือง ฤทธิ เข้ม หาญ ชาญ สมร ถวาย
 บังคม ก้มเกล้า ชูลีกร จาก นคร ชับ ขึ้น
 บน เมฆา ทิศ พยับ นัน ทัพ ไกร จักร
 หาร ประจิม มาร พรหมมาศ ชับ ยักษา หร
 ตี อสุรา ยก โยธา วาป อากาศ ยักษา เปน
 จอม พล วาตสุราเหิน ยักษ ทัก ทิศา เลิก
 โยธา ถอย คว้าง มา กลาง หน อาคเน ยักษ
 ร้าย เปน นาย พล ถ้วน ฤทธิรณ แก้ว กัด

โยธา มาร บรูห์ นั้น กอง กัน ยะไวหาด
 หมิ่นทัก ราช ยักษี ยก อิศาร อุตระ กอง ต้อง
 เกณฑ์ ล้วน เจน การ อาตสุต ทมาร ยักษ ร้าย
 เปน นาย พล ทั้ง แปร ทิศ แปร ทัพ พยับ
 พ้า เปน หมอก มัว มีด พ้า เวหา หน พยับ
 พยับ อับ แสง พระสุริยน จูตา จด ห้อง พ้า
 พนาตร ทั้ง อารักษ ก็ แรม สถิตย รุกข์ เทียว
 ช้อน ชุก แอบ อิง ตาม สิงขร ชด กระฉอก
 เปน ถลอก ทั้ง ลาศกร ใน บ้า ตร ตื่น ตก ทั้ง
 นก กา จัตุบาท กวาด วัง ปน สิงหเวศ ยุคน
 เจตร บู่ เจ้า ดำเนา ฆา ออก จาก ถ้ำ แท่น
 ที่ วัง หนี มา เปน ไกดา แดก ตื่น คฤก ครั้น
 จร เสียง สนั่น ลั่น พ้า สุธา มาศ กตาง
 อาภาษ เปน ทิว ลีว สถอน ทั้ง แปร ทิศ
 แปร ทัพ ชับ นิกร จาก นคร มา นาน ประ
 มาณ ทาง ได้ ครึ่ง วัน กอง กันยะไวหาด

ใกล้ สอง ราช กุมาร ใน บำ กว้าง โห่ สนั่น
 ลั่น พ้า ก้อง บำ ยาง รับ มา ทาง เวหา โยธา
 มาร ๖๖

๐ ฝ่าย มาโดย สงคราม ทรม สวัสดิ์ กับ
 หน่อ นาค รามสิน ใน ไพธานต์ เหน หมอก
 มัว ทัว ทิศ ผิด อากา ออหม่าน ให้ ร้อง
 ออก ก้อง ไพร เปน แดง ทิว ถัง มา บน อา
 กาศ ก็ หมาย มาตร มัน คง ไม่ สงไสย ว่า
 ธง ทัพ ยักขา มา ตาม ใน เจ้า มาโดย บอก
 นื่อง ให้ ดู พลัน นั้น คือ ทัพ ยักขา บิดาพ่อ
 คง เกิด ก่อ เคื่อง เชญ เปน มหันต์ ลัก พริบตา
 ก็ จะ มา ถึง เรา พลัน พ่อ มา หวน ระวัง
 ไภย ใน สงคราม พี่ จะ แปลง เปน ม้า กาย
 สิทธิ ให้ ต่อ ฤทธิ์ ฆ่าศึก ไม่ นึก ขาม ให้
 เรือง ชื่อ ภา ยศ ปราบกฎ นาม ทำ สงคราม
 กับ ยักษ ดู ลัก ควาว แล้ว กลับ กลาย กาย

เปน ม้า เทษ สูง นิเศศ สาม สอก ศรี หมอก
 ขาว มี เบาะ อาน ผ่าน น้า ผูก ภู ดาว ทุ พราย
 เพรา เครื่อง ม้า อาชา พรหมณ์ กุมาร ชื่น
 พระยา อัครราช เฝื่อน ผงาด ล้า ถบ จบ สนาม
 เหนือ ที่นั่ง หลัง ม้า สง่า งาม คอย สงคราม
 ยักขา จะ ราวี่ ๖๖

๑ ฝ่าย ชุน ทัพ ขับ ทหาร ทยาน โสธ ตาม
 เขา ไชย ศากระเรศ คิริ ศรี ถึง หน่อไทย ไป บ้า
 กับ ภาชี ธิบ โยธี ยักขา ลง มา พถัน ราชร้าย
 นาย มาร อัน ชาญ ฤทธิ เหน สม คิต บรีเปรม
 เกษม สันต์ ให้ ตั้ง ให้ โกลา ก้อง บ้า วัน
 พธ ฤกษ์ณัณฑ์ นับ แสน ออก แน่น ดง ฝ่าย
 ชุน กัณยะไวหาค อัน อาจ หาญ เหน พระ กุมาร
 มา ใน ไพร รหง อยู่ เหนือ หลัง อาชา สง่า
 ทรง พิศวง แด พถาง ไม่ วาง ตา สูง
 ระหง ทรง เฉิด ระเหิด เห็น งาม จำเริญ น้า

รัก เปน หนักหนา ทั้ง สอง กุม กร อัน คัก
 ตา ทรง อาษา พระที่นั่ง บัดถึงก็ ทอง อสุรา
 ปราโมช ศิโรต ราบ บังคม บาท เล่า มุด ทูล
 นตอง ว่า บิดา มาตุเรศ เทวศ รอง ใน วัง
 ทอง ไศก สิ้น ทุก คืบ วัน ให้ กระทบอม
 รับ พหล ยก พล ทัพ มา ตาม รับ คืบ มิ่ง
 มไหสวรรย์ ขอ เชิญ ดับ กลับ ไศก ของ

ทรง ธรรม ใน เขตฯ ชัน พระ สถาน สำราญใจ

๐ ฝ่าย กัณฐัก อัคร สวับ ยักษ ตั้ง

เปลว อัครนิรุต มา จุต ไหม้ จึง ว่า เหวย เฮ้ย

มาร อัน ชาญ ไชย อย่า หวัง ใจ ที่ จะ คืบ

นคร คง แม่น ยักษี มิ พัง โอหัง หัก ขูรี

ยักษ ก็ ยู่ย เปน ฝุย ผง เร่ง กลับ พล รน รัต

จัตุรงค์ บังคม องค์ อิศรา ออก ว่า ญ ให้

คืบ หลัง ยัง วัง พระ นิเวศ ถึง เรือง เทช

ก็ จะ รอน อ่อน หู ยี่สิบ ปาก ยี่สิบ ตา

มาก กว่า กู คง จะ สู้ ให้ ภา ฝึ มือ กัน
 ราชว้าย นาย ทัพ สดับ กิจ ตั้ง ศร พิศม์ เลียบ
 ทรวง ให้ อาสัญ สอง ทา แดง ตั้ง แสง พระ
 สุริยัน คำราม ร้อง ก้อง อรัญ ด้วย ไกรธา
 อุเหม่ ๆ อ้าย สัตว เตะฉาน อหัง การ ทนง
 เลียบ หนัก หนา จะ บัด ไถยไม่ ทน ถึง พริบตา
 แล้ว อสุรา เร่ง พธ เข้า วน ณ วงศ์ ตาม กระโจน
 โถม จับ ลำแดง ฤทธิ ให้ มืด มิด เวหา บ่า
 ระหง เลี้ยง สนั่น ถิ่น เลื่อน สเทือน ตง ด้วย
 จัตุรงค์ ฤทธิ แร่ แผลง ศักดา ๖๖

๐ ฝ่าย กัณฐัก อัคร อัน เรือง เดช ครั้น
 สุริเยศ มัว มืด ทุก ทิศา สิงหนาท ฆาต ร้อง
 ด้วย ฤทธา กุมาร ก็ ไม่ พรัน ประหวั่น
 กาย ยักษ กระโจน โถม จับ พระ หน่อ นารถ
 กุมาร ฟาด ด้วย คัน พระ แสง สาย ถูก แขน
 ขาด ตัว ขาด วินาศ ตาย กลับ มาก มายหมื่น

ไม่ ลิ่น พล ฝูง รากโสม โตต จับ ลับ ประ
 ยุทธ์ อุดะหลุด ห้วน ไหวในไพรสนต์ ม้า ประ
 เตะ ยักษ์ ตาย กาย สกต ยิ่ง มีต มน มาก
 เข้า กว่ เก่า มา พระกุมาร ชาญ ฤทธิ ระอิต
 รม ชัก สนธพ หนี ไป ใน ไพร หนา ทั้ง
 กันฐัก อัคร อ่อน ระอา อสุรา ได้ ถัด สกัต
 ทาง ครอบ มัว ทัว ฟ้า เวหา มีต พยุห์ มีต
 หัก พง สนั่น ผาง จัตุบาท หวาด วัง แพบ วาย
 วาง อนาคต ถลาง หิมวา พนาวัน หน่อ
 กระษัตร กวัด แกว่ง พระ แสง สิ้น เปน คีริน
 ไหญ่ ขวาง ขึ้น ทาง กัน สูง ระถิว ยี่สิบ
 โยชน์ คีรีวัน ด้วย พระ แสง ขรรค์ ศร สิทธิ
 อัน ศักดา พวก พหลพลขันธ์ กุม ภันท์ หาญ
 โถม ทยาน ถอย ถัว ขึ้น เวหา จน ธิบ ๆ
 ตั้ง จะ หยิบ พระ สุริยา อสุรา หมาย จะ ข้าม
 ตาม ประจัน ภูเขาใหญ่ กาย สิทธิฤทธิ พระแสง

ก็ สูง แข่ง ขึ้น ขวาง หว่าง เวหน พด มาร
 ล้น ทั้ง ทัพ ได้ อัม จน ก็ ภา พด กลับ หลั่ง
 ยิง พง พัน รวพ ร้าย นาย ยักษ ภัท ทหาร
 โยธา มาร หยุด ไว้ ใน ไพร สันต์ ชุมชุม
 น้อม พร้อม หน้า ปฤกษา กัน จะ คืบเข้า เขต
 ชันธ นคร มาร แล้ว สำเร็จ เสร็จ พร้อม พวก
 พหุ ก็ กลับ พด รับ ไป ใน ไพร สถานต์
 ถึง ประเทศ ธานี บูรีมาร ก็ ค่อย คลาน เข้า
 ท้อง พระโรง รี บังคม รวบ กราบ ทูล มุ
 เหตุ จอม ประเวศ ปิ่น บัก กรุง ยักษี ประทาน
 ไทษโปรด ทรง พระ ปราณี จีวิตร นี้ ถึง ดัง
 ให้ วาง วาย อัน พระราช กุมาร นั้น พาน ภ
 เชอ ลูบ รากี ไม่ หนี หาย หมั้น กระหม่อม
 จอม วัง สิ่ง ทำ ทาย ไม่ กลับ ตาย แล้ว จ
 ตาม อย่า ชาม กัน ทรง พระแสง ทรง ศร

สอง กร ครอบ ทรง สิ้นชีพ ยุต แยัง อยู่ แวง
 ชัน ภอ เลียบ ที่ หัน ได้ เข้า ไพรวัน มี เขา
 กัน เกิด ขวาง หน ทาง จร มหิมมา กว่า ส
 เมรุ พิมาน มาศ ต่าง มิ อาจ ติด ตาม ช้าม
 สิงขร จึง หยุด โยธา ทัพ ขับ นิกร คิน
 นคร เข้า เขตร นิเวศเวียง ได้ อประยศ บท
 มาต พระผ่าน ภพ ประราบ เลื่อง ภา ลิ่น ชื่อ
 เลียง ทูต กระหม่อม จอม ตำรง เวียง มิ
 ไปรต เลียง แล้ว จะ ถ้าง ก็ วาง วาย ๖๖

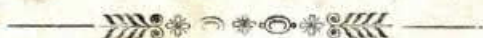
๐ บ้าง นรินทร ปีน วังได้ พัง หตุ ยี่สิบ
 เนตร แดง ตั้ง พระสุริยา หัตถ์ ยี่สิบ หยิบ
 อาวุธ สำหรับ กาย ทั้ง สิบไอฐุ ราพร้าย
 กั้ว ไกรธา กระต๊อบ บาท สิงหนาท สนั่น เลียง
 ชิ เลียบ แรง กุ เลียง มิ่ง หนัก หนา ลูก พัง
 ตะนม แม่ ยิง แพ มา พระ ไกรธา สั่ง พถัน
 มี ทัน นาน ให้ เร่ง เกณฑ์ พหุค เคย รน

เล่ม ๒

๐ รามสิน ๖๖

๙๑

ฤทธิ กุ จะ ติต สงคราม ตาม สังหาร จัด
กอง ทัพ ติต ตาม ประจันบาด เตรียม ทหาร
ให้ เสร็จ สำเร็จ พถัน ๖๖

๐ จบ เล่ม ๒ สมุดไทย ๖๖

ฉวี เวีย คำ สอน สมการ สมโภช มหา นคร บรมศักดิ์
พระสี่เสาว เรือง อุไท คำ เดือน สติ คำ การโรง พิมพ์
ก ช ก กา ปถม ก กา ไท ปถม มาลา อังกฤ สมุต จะ หัก
อังกฤ กา กับ สุนัข แล นกยาง สูตร เลข พระยา รัตน
นก กระเจา กา ก คำ กลอน นาม สัตว์ เพชรมงกุฏ สี
สองเหลี่ยม สวัสดิ์วิทยา ชันขวักคิน คำ รยาเกล็ด รามสี
ปทานุกรม บุนทนางง สุนิ บงดา แล วิสัยนา ใน ศาสนา
แท้ จริ่ง คำ อังกฤ แปล เป็น คำ ไท พระศรี วงษ์ ตามโยอัน

๑ นิราศ เกาะงาน นิราศ ชมตลาต นิราศ เดือน นิราศ
พระแท่น ดงวัง นิราศ เมืองเพชร นิราศ ฉลาง นิราศ พระ
บาท นิราศ พระ ปถวี นิราศ อีเหนา นิราศ พระปถม นิราศ
โคราช นิราศ เมือง แกตง นิราศ ทวารวดี นิราศ วัด เจ้า
ฟ้า นิราศ นรินทร์ นิราศ บงประอิน นิราศ สรวบุรี ๗

๑ อนึ่ง คำ ลูก คำ พานิช จะ ชื่อ หนังสือ ต่าง ๆ ที่ เรา
ลง พิมพ์ ไว้ นั้น คราว ละมาก ๆ ถึง อย่าง ละ ร้อย จบ
จึง จะ แยกให้ ยี่สิบ จบ ภอ ผู้ ชาย นั้น จะ ได้ กำไร บ้าง
ถ้า คนอื่น จะ ตัก ตู หนังสือ มา ชื่อ ทุก เรื่อง จบ หนังสือ
จนหมดเรื่อง ใน โรง พิมพ์ คราว เดียว นั้น จะ ลดราคาให้ บ้าง

 เมื่อ ชาย หนังสือ ไท แต่ โรง พิมพ์ คร สมิต จะ ตัก
ตรา สำหรับ โรง ให้ ไว้ เป็น สำคัญ ถ้า มิ ได้ มี ตรา อย่า ชื่อ
ลย เป็น อัน ขาด ที่ เดียว ๗

๑ มีการเทศเป็นภาษา สยามก็ โหมก ที่ถนนเจริญ ก
ตรงข้าม กองซูล อังกฤษ ทุก วัน อาทิตย์ เวลา เข้า สี่ โมง
บ่ายโมง ที่ ท่าน ทั้งปวง ที่ ขยาย พัง เขิญ มา พัง เทอ
๑ ถ้าผู้ใด มีบุตร ชาย ตั้ง แด่ อายุสาม ๓๓ ปีขึ้นไป ยอ
จะ ให้ บุตร นั้น มีวิชา เป็น ทาง หา กิน คล่อง เชิญ ให้
บุตร นั้น มา ฝาก ไว้ เป็น ลูก สัก กับ ครู สมิต ที่ โรง พิ
บาง คอแหลม จะช่วย ให้ ได้ สม ความ ปราศนา

อยู่ในเวอร์ซิติ สยาม เป็น ที่ เรียน วิชา ต่าง ต่

๑ ถ้าบิดา มารดา ผู้หนึ่งใด ยอยาก จะ ให้ ลูก ข
ลูก หลึง เรียน ภาษา ไท ภาษา ฝรั่ง วิชา ต่าง ๆ
จะเป็น คน มี ปัญญา รู้ ความ ชัด เรียน ร้อย จะได้ ใน
หลักผู้ ใหญ่ สม เป็น พ่อ บ้าน แม่ บ้าน เป็น กำลัง แ
การ แล แผ่นดิน บ้าน เมือง ด้วย เขิญ มา ฝาก ไว้
ครู แล จี อยู่ในเวอร์ซิติ สยาม บาง คอแหลม คำ ส
คำ เขียง จะ เรียก เขา แต่ ภาสสมการ ถ้า จะ รู้ ความ ละเอ
เขิญ มา ถาม แด่ ครู ที่ บาง คอแหลม เทอญ

